

Відділ освіти, молоді та спорту Сокальської міської ради
КЗ «Сокальська Мала академія наук учнівської молоді
імені Ігоря Богачевського»

Регіональна історико-краєзнавча акція

«СЛАВЕТНІ СИНИ І ДОНЬКИ СОКАЛЬЩИНИ! ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!»

(ТОМ II)

Сокаль - 2024

До збірника ввійшли матеріали пошукових робіт, подані учасниками Регіональної історико-краєзнавчої акції пам'яті «СЛАВЕТНІ СИНИ І ДОНЬКИ СОКАЛЬЩИНИ! ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!».

Регіональна історико-краєзнавча акція пам'яті присвячена висвітленню життя та жертвовної діяльності мешканців Сокальщини, які загинули у російсько-українській війні.

Тексти публікуються в авторській редакції. За зміст і якість поданих матеріалів відповідальність несуть автори.

Матеріали будуть актуальними для широкого кола читачів.

Упорядник: дирекція КЗ «Сокальська Мала академія наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського».

ПАМ'ЯТАЄМО...

№з/п	Прізвище, ім'я, по батькові Героя	Дата народження і смерті	Сторінка
1.	Безус Василь Петрович	19.12.1985 – 26.10.2023	5
2.	Білаш Анатолій Степанович	26.04.1970 - 28.11.2024	11
3.	Бобешко Роман Ігорович	22.08.1996 – 30.07.2024	12
4.	Будзінський Віталій Олександрович	23.03.1998 – 26.09.2024	14
5.	Вацик Сергій Ярославович	01.11.1972 – 30.12.2023	24
6.	Войтун Михайло Анатолійович	08.04.1996 – 11.12.2023	25
7.	Гегешко Артем Валерійович	25.12.1991 – 02.07.2024	35
8.	Глушко Роман Андрійович	13.12.1969 – 25.09.2024	38
9.	Гнатюк Василь Михайлович	22.09.1977 – 24.07.2024	39
10.	Дацюк Володимир Ярославович	19.10.1978 – 12.05.2024	43
11.	Дацюк Микола Васильович	22.05.1979-20.10.2024	46
12.	Демідонт Ігор Ігорович	20.03.1986 – 05.05.2024	53
13.	Демчук Василь Романович	26.03.1978 – 22.12.2022	94
14.	Дихтяр Марія Володимирівна	10.08.1981 – 02.09.2024	99

15.	Думич Петро Петрович	07.06.1996- 23.03.2024	102
16.	Ільницький Ігор Богданович	29.04.1983 – 07.10.2024	103
17.	Каплета Юрій Андрійович	03.12.1986 – 08.03.2022	107
18.	Кней Олександр Анатолійович	06.11.1986 – 25.08.2024	117
19.	Коляно Володимир Володимирович	05.04.1988 – 10.11.2024	120
20.	Кравчук Сергій Юрійович	09.03.1971 – 03.04.2024	121
21.	Кріль Олег Ярославович		124
22.	Кріцак Юрій Дмитрович	20.04.1978 – 17.10.2024	124
23.	Ленко Руслан Юрійович	23.08.1985 – 06.07.2024	125
24.	Магдюк Сергій Віталійович	28.09.1986 – 17.11.2023	130
25.	Міц Валентин Володимирович	22.01.1974 – 19.04.2024	137
26.	Олійник Роман Петрович	15.02.1980 – 29.08.2024	143
27.	Павлик Роман Михайлович	19.07.1982 – 28.08.2024	144
28.	Павлюк Віктор Петрович	06.03.1973 – 24.08.2024	153
29.	Панькевич Роман Зіновійович	1980 р. н. – 19.04.2024	154
30.	Пашкур Андрій Володимирович		155
31.	Пашкуцький Богдан Ярославович	14.05.1972 – 20.07.2024	156
32.	Пилипко Денис Сергійович	03.06.1989 – 24.01.2024	164
33.	Потап Володимир Петрович	25.05.1989 – 30.04.2024	167
34.	Приймак Петро Олегович	21.10.1972 – 05.06.2023	169
35.	Притуляк Віталій Миколайович	13.02.1989 – 20.10.2024	

36.	Прокопчук Павло Богданович	27.12.1970 – 16.09.2024	171
37.	Процайло Іван – Ярослав Богданович	18.01.1985 – 09.06.2023	176
38.	Радіоза Анатолій Сергійович	07.05.1996 – 14.12.2023	177
39.	Рибачук Юрій Йосипович	14.09.1981 – 03.06.2024	179
40.	Рибойчук Степан Володимирович	27.01.1970 – 08.11.2024	186
41.	Станкевич Мар'ян Зіновійович	27.01.1980-24.08.2024	186
42.	Трохимчук Василь Володимирович	07.04.1998 – 13.03.2024	189
43.	Химич Мар'ян Михайлович	21.01.1977 – 04.10.2024	191
44.	Цьона Юрій Євгенович	13.08.1973 – 28.01.2024	193
45.	Швець Віктор Ігорович	15.02.1987 – 21.11.2024	200
46.	Шелемей Богдан Ярославович	02.06.1988 – 09.08.2024	206
47.	Якубовський Іван Андрійович	20.01.1995 – 14.01.2024	212
48.	Яценко Сергій Іванович	03.07.1964 – 07.07.2024	219

БЕЗУЗ ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ (09.12.1985 - 26.10. 2023)

Вічна пам'ять

*Матеріал підготували: Михальчук Іванна, Безуз Олександр, учні Сокальської ЗШ I – III ступенів № 5
Керівник: Горбань Світлана Іванівна, Сокальська ЗШ I – III ступенів № 5, вчитель історії*

Безуз Василь Петрович народився 19 грудня 1985 року в селі Банчени Герцаївського району Чернігівської області.

Навчався в Горбовській середній школі, яку закінчив у 2002 році.

Прагнення до самостійності проявилось у Василя ще у середніх класах.

Намагаючись утвердити свою незалежність від батьків, він з 12 років почав працювати. А допоміг йому

самоствердитись рідний дядько, майстер-коваль, навчивши набивати чеканку на блясі. Василь швидко освоїв цю справу, оскільки був працюючим і талановитим.

Після закінчення школи навчався в професійному училищі.

У 2004 році був призваний на строкову службу, яку проходив у місті Великі Мости Львівської області у прикордонних військах.

Під час одноденної відпустки, мандруючи містом, познайомився з галицькою красунею Тетяною, закохався і невдовзі одружився. Молода родина вирішила жити у місті Сокалі, де і народився їх первісток Олександр у 2008 році.

Намагаючись забезпечити родину і реалізувати свої таланти, Василь почав займатись виготовленням кованих виробів на замовлення.

Василь був не лише майстром, але й патріотом. У 2015 році пішов добровольцем в АТО, вважаючи це своїм обов'язком. У цей час, вдома на нього чекала приємна звістка: народилась донечка Юлія.

Прослуживши рік, повернувся додому і продовжив займатися улюбленою справою.

З початком повномасштабного вторгнення під час мобілізації, на особливий період п'ятим відділом Чернівецького районного відділу ТЦК та соціальної підтримки був призваний на військову службу 17 березня 2022 року і почав захищати Батьківщину.

Служив старшим сапером інженерно-саперного відділення взводу інженерно-саперної роти військової частини А 3631. Приймав безпосередню участь в бойових діях на території між позиціями сил оборони та позиціями військ держави-агресора виконував спеціальні бойові завдання.

Старший солдат Безуз Василь Петрович загинув 26 жовтня 2023 року у селі Роботино Запорізької області.

Син Олександр вважав батька своїм товаришем. А найприємніші спогади – це спільно проведений час з татом.

Юлія, дочка Героя, пригадує лагідну посмішку татуса та солодкі смаколики.

Дружина Тетяна згадує знайомство з Василем:

« Підтягнутий, усміхнений хлопець у формі прикордонника привернув мою увагу, і, як виявилось, не на мить, а на все життя, подарувавши синопка та донечку. Сумую за чоловіком, але дивлячись на сина Олександра розумію, що часточка Василя живе в ньому... і стає легше».

Мама Олена Іллівна говорить:

« Василь був моїм первістком. Завжди усміхнений, добрий, але і впертий. Постійно крутився біля батька, навчався « чоловічих справ », а головне, ставив мету і досягав її самотужки. Рано почав працювати, бо хотів довести усім, що він Чоловік і може все!

Клята війна забрала у мене сина, а у дітей батька.

Сумую...»

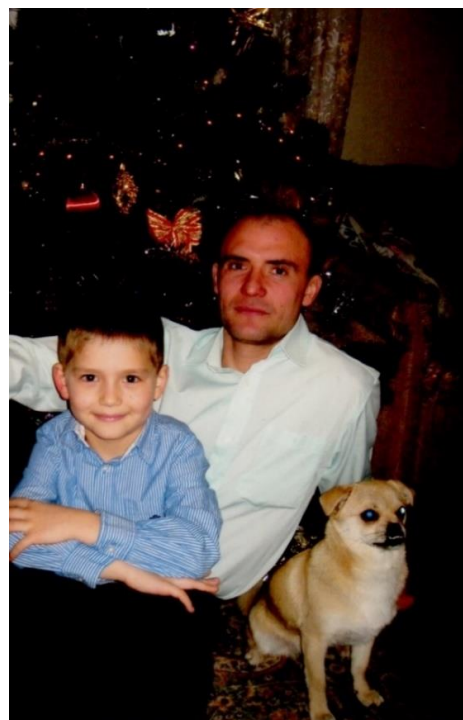
Сусід Петро Миколайович згадує Василя як роботящого хлопця:

« Коли б не звернувся до нього, Василь завжди був готовим допомогти: чи то дрова порубати, дерева обрізати, вивезти сміття, стати підсобником на будові, чи просто разом випити горнятко кави

Сподіваюся, що його продовження я побачу в образі сина Олександра, який надзвичайно схожий на батька».

Однокласниця Марія розповідає про Василя:
«Традиційним у нашому селі було святкування Меланки. Молодь завчасу готувалась, підбирала костюми, а Василь був натхненником дійства. Він організував духовий оркестр, адже дуже любляв гру на трубі.
Пам'ятаю Василя й у клубі: чемний, веселий, завжди готовий до забави.
На жаль, сьогодні багато хлопців з нашого села, які стали на захист Батьківщини , повертаються додому на щиті.
Вічна їм пам'ять...
Слава Україні!»

Найкращі друзі – тато й син

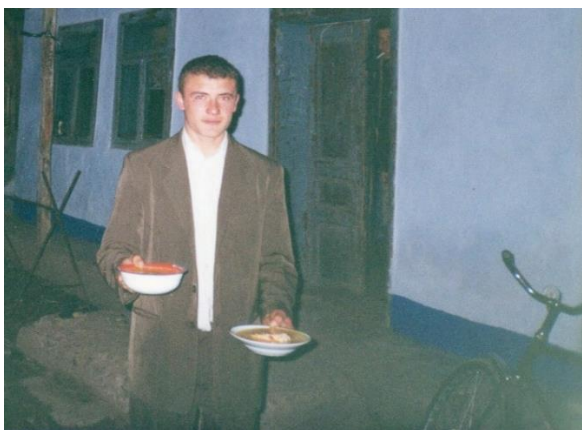
Спогади дружини

Мамин помічник

На відпочинок із сусідом

Безтурботні літа

За Україну, волю і свободу!!!

Відпочинок сапера

Дуже задоволені
(волонтерська допомога)

Настане день, коли закінчиться війна,
Настане день, коли зігріється душа,
Засвітить сонце і мир настане на землі...

БІЛАШ АНАТОЛІЙ СТЕПАНОВИЧ (26.04.1970 – 28.11.2024)

Сокальчанин Анатолій Білаш загинув 28 листопада 2024 року поблизу н.п. Івано-Даріївка Бахмутського району Донецької області.

Народився 26 квітня 1970 року в родині відомих сокальських ветлікарів Софії та Степана Білашів, проживали на вулиці св.Володимира у Сокалі. Мав рідного брата Віктора.

Закінчив Сокальську школу №1, згодом по направленню працював у Росії, де проходив військову службу. При першій можливості після розпаду радянського союзу повернувся у рідне місто Сокаль. З моменту повернення до мобілізації працював на шахті «Межирічанська».

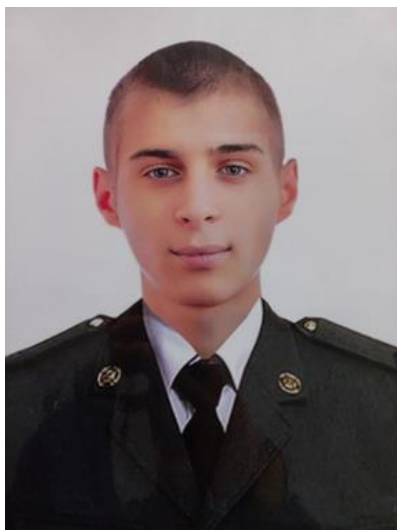
В ранньому віці, коли Анатолію було 22 роки, померла мама Софія, а згодом і батько Степан. Від того часу брати стали сиротами і в житті підтримували один одного.

Сімейне життя в Анатолія не склалося, але всю свою любов віддавав племінникам Максиму та Вероніці, яких любив як рідних дітей.

20 травня 2024 року Анатолій був мобілізований до лав ЗСУ. Служив стрільцем мотопіхотного відділення.

Постійно був учасником штурмів, бойових дій в гарячих точках на сході України. У липні 2024 року зазнав поранення, після лікування у жовтні приступив до служби і далі виконував бойові завдання.

БОБЕШКО РОМАН ІГОРОВИЧ (22.08.1996 - 30.07.2024)

Матеріал підготував: Тхір Богдан, учень 10 класу Сокальської загальноосвітньої школи I-III ступенів №4, слухач Сокальської Малої академії наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського
Керівник: Кровіцька Лариса Ярославівна, вчитель математики Сокальської Малої академії наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського

Мужні та хоробрі українці, які віддають за нас своє життя, котре було сповнене болю та постійних випробувань. Вони дають нам можливість вільно говорити та жити в вільній Україні, ставши живим щитом, вони захищають нас від хаосу неоголошеної війни.

Наша Сокальська земля поповнюється новими героями, героями, котрі за Україну віддали найцінніше

– власне життя. Ціна найвища, бо як сказав О. Довженко: «Ми б'ємося за те, чому нема ціни у всьому світі, – за Батьківщину».

Бог поклав непросту місію на двадцяти восьмирічного юнака – Романа Бобешко, що ніби нічим особливим не відрізняється від інших. Школа, середня освіта, робота, щоденні будні та свята. Усе як у всіх. Та ні, десь крізь оце, «як у всіх» вирізняється вкладене батьками: любов до рідних, до Батьківщини, до історії рідної землі, закладені «правильні» поняття і життєві цінності. Роман жив, як і звичайна більшість людей. Не можна сказати, що йому щось не подобалося в житті. Проте однозначно не подобалося, як живе багато інших людей, чи радше як вони змушені жити. Не подобалося, що порушують наші права та цінності, забирають свободу, вирішують за нас, чого ми хочемо чи не хочемо.

Народився Роман 2 серпня в місті Сокалі у сім'ї Лесі та Ігоря Бобешків. Це була перша дитина в сім'ї. Ріс здоровим, кмітливим, допитливим хлопчиком. Любив бавитися машинками з братиком, був послухним та поступливим. «Був спритним, мав риси характеру, притаманні холерику», – згадує бабуся Ірина. Ще з раннього дитинства, мовить бабуся, мав мрію – купити машину.

В 1999 році почав ходити в садочок, ДУ №5. Зі слів мами Лесі: «Будучи дитиною Ромчик міг зробити збитки в садочку, але такі незначні, дитячі. Одного разу грав в «хованки» з вихователями. Вчителі шукали його, допоки не прийшла мама. Тоді з кущів виліз маленький Рома». Практику дитячу мав, але від злісного ворога не сховався. Починаючи з дитячих років – любив самотність. Часто-густо усамітнювався, роздумуючи над життям.

З 2002-2013 рік ходив у Сокальську загальноосвітню школу №4. Учнем був старанним, послухним. З повагою ставився до вчителів. Мав багато однокласників серед однокласників. З ними міг помовчати, розділити радість і горе. «Мав завжди свою думку, якої дотримувався і доводив», – згадує мама Леся. Улюбленими предметами в школі була фізкультура та українська література. Багато читав і вчився на прикладах літературних героїв. Безстрашний, відданий своїй справі, великодушний.

До навчання відносився старанно, пам'ятаючи про те, що в житті знання з математики, хімії, фізики стануть у пригоді.

Мама Леся,, перебувала на заробітках у Польщі довгий час і тому мамою і другом була йому бабуся Ірина. Родина бабусі Ірини Андріївни Мигаль родом з Маріуполя Донецької області, де і зараз проживає її сестра Марія Головань з дітьми на окупованій території. Сини Марії воюють. Градом відірвало руку в одного з синів, ще перед загибеллю Романа. Ненависть до ворога в родині вже була величезна.

Майже щороку на канікулах Роман з бабусею та братиком Андрійком їздили на море в Маріуполь. Азовське море, тепер сердите, лагідними хвилями зустрічало гостей з Західної України. Родини перебували разом, не сподіваючись, що колись ворог розлучить їх і забере найцінніше- життя Романа. Смерть Героя важко пережила вся родина.

Після школи Роман закінчив Сокальський професійний ліцей №3 за спеціальністю «секретар- оператор». Працював на ДП «Датський текстиль.» І як працівник, проявив себе на своєму місці: відповідальний, чесний, виконавчий.

В армії Роман не служив за станом здоров'я. Вчився дисципліни та відваги самостійно. Не встиг воїн-Герой створити сім'ю, радіти коханню, виховувати діточок...

Страшна війна.... Вручили ТЦК повістку в грудні 2023 року. Навчання проходив на полігоні в Рівному. А потім- схід, той самий Донецький напрямок, який колись так радів Ромчику. Служив інспектором прикордонної служби зенітно-ракетних засобів - водієм 3-го зенітно-ракетного відділення другої прикордонної зенітно-ракетної застави відділу прикордонної служби зенітно-ракетних засобів військової частини 9938. Відповідально і чесно відносився до виконання бойових завдань.

До останнього подиху Роман був вірний військовій присязі, своїм побратимам та Україні. Ромчик любив людей, любив допомагати людям, побратимам сусідам. З теплотою згадує сусідка, старенька бабуся, як Ромчик, кинувши все, прийде на допомогу: подати, піднести, просто поговорити. Дотримувався заповідей Божих, ходив до церкви. Любив співати..... Та не доспівав.....

Загинув Роман 30 липня 2024 року при виконанні бойового завдання. Похований на Алеї слави у рідному місті.

Сьогодні – низький уклін, вдячність і шана Тобі, Романе, нашому герою-захиснику, відважному і мужньому воїну!

УКРАЇНА була, є і буде! Доземний уклін, вдячність і вічна пам'ять воїну-Герою Роману, що без вагань віддав життя за рідну землю, за родини, за батьків, дітей, народжених і ненароджених!

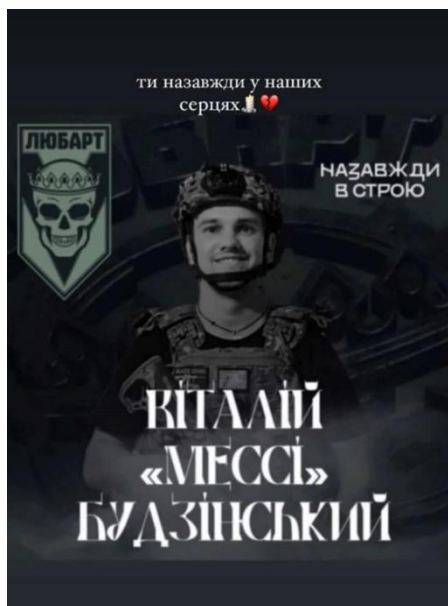
Молімося разом за наших оборонців, за наших мужніх, відважних героїв – захисників і захисниць, за досвідчених мудрих воїнів, які нині непохитно тримають на своїх плечах Українську державність і недосвідчених, котрі за нас віддають найцінніше – життя.

Дякуємо за Україну! Молімося за кожну часточку рідної землі! Слава Україні! Героям слава! Слава Героям! Смерть ворогам! Україна – понад усе!

Війна, в умовах якої змушені зараз жити всі, вся Україна, кожен українець вимагає від кожного геройства щодня, щомиті, на своєму місці! Маємо бути гідні героїв! Всім, хто виборює свободу і незалежність держави, хто захищає право на життя, – Божого захисту та якнайшвидшої перемоги над агресором!

Використано матеріали : <https://golosznadbugu.com/>

БУДЗІНСЬКИЙ ВІТАЛІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ (23.03.1998 – 26.09.2024)

*Матеріал підготувала: Шкварук Анастасія, учениця 8 класу
Поторицької ЗШ I-III ступенів
Керівник: Шевчук Любов Володимирівна, вчитель історії
Поторицької ЗШ I-III ступенів*

Росли, росли — і вирости хлоп'ята.
Чийсь кохані і чийсь сини.
Щоб Україна не була розп'ята,
пішли боротись, — хто ж, як не вони?!
Господь їм сил подвоїв і потроїв.
Здолали все, подужали заброд.
Так виникає нація героїв.
Так постає з населення народ.
Ліна Костенко

Війна страшна і невблаганна... Біль і сльози по всій Україні. Москальський брудний чобіт топче нашу рідну багатостраждальну землю.... Нещадно знищує ще недавно квітучі міста і села, перетворюючи будинки на попіл... З небаченою жорстокістю вбиває дітей і дорослих...

З перших днів, ба, навіть і годин, на боротьбу з ворогом піднялось усе свідоме населення України, відчуваючи свій священний обов'язок – боронити рідну країну.

Кожен день «на щиті» повертаються на рідну землю вірні сини і доньки України, які поклали своє життя на вівтар свободи. І жодне ім'я Героя не повинно піти в небуття.

Я хочу розповісти про одного із сотень захисників – патріотів, який зовсім недавно жив і працював у рідному селі, ходив одними стежками і дорогами зі своїми односельцями, навчався у школі, кохав...

Будзінський Віталій Олександрович народився 23 березня 1998 року в селі Поториця. Закінчив Поторицьку школу в 2015 році. Після закінчення навчався в Сокальському професійному ліцеї за спеціальністю автомеханік. (дод.1)

Здобувши спеціальність працював на СТО – ремонтував автомобілі. Але особливим його захопленням були мотоцикли. Байк, швидкість, життя - це його. Він справді жив..... (дод.2)

Хто його добре знав, то ніколи не забуде його жаги життя і пригод на «п'яту точку». Ганяв на мотику, любив пиво і не тільки, часом курих, довгий час був у відносинах з вродливою і розумною дівчиною, любив ліс і рибалку, робив мамі з татом часом нерви, ну бо як без того?

Але попри все це він мав надзвичайно добре серце, жив у повазі до старших, допомагав усім друзям чим міг, любив батьків, а Соня для нього була всім, це його «любов з любові»... І головне для нього було, щоб брат ним пишався....

Тяжко пережив смерть старшого брата Олександра.

Саша мріяв, щоб Віталік вступив до військового ліцею , а Віталік мріяв, щоб брат ним гордився!

На жаль, війна це не лицей .....

Перед початком повномасштабного вторгнення Віталій перебував у Чікаго (США). (дод.3)

Згадує мама: «...він повернувся з Штатів за два дні до війни, хоча знали ми ще з листопада, що війна неминуха. Я так плакала і просила залишитись, не повертатись, але він сказав, що летить додому і крапка».

Перший раз Віталій пішов у військкомат 23 березня 2022 року у свій день народження. Благання, сльози, прохання, погрози, крик, сварки і знову мольба... Йому було відмовлено в мобілізації за станом здоров'я.

РТЦК та СП його неодноразово відправляв додому, але Віталік не відступав від своєї цілі і врешті решт добровольцем пішов виконувати бойові завдання.

«...А в грудні 2023 року поставив перед фактом: записався добровольцем... і я відпустила. Серце просто рвалось, але я бачила, який він щасливий. Він так хотів, щоб брат ним пишався з небес ,а я казала: - ми всі пишаємось тобою, але бережи себе для Соні і для нас...» - згадує мама.

Віталій ішов на війну цілеспрямовано, знаючи що завтра може не бути....

Добровольцем вступив до лав Нацгвардії. Але великою мрією було вступити на службу до бригади «Азов», щоб захищати свою землю від ворога!!! І цю мрію юнакові теж вдалося здійснити.

Був призваний на військову службу 12.01.2024року 1 відділом Червоноградського РТЦК та СП і служив старшим кулеметником 1 відділення 1 взводу спеціального призначення 2 роти спеціального призначення (на бронетранспортерах) 5 батальйону спеціального призначення Азов. (Дод.4)

Неділя, 1 вересня 2023 р., Віталік Будзінський змінив ім'я профілю на MESSI. (дод.5)

MESSI – позивний Віталія. І, напевно, це ім'я було обрано не випадково, бо кумиром собі обрав кращого бомбардира в історії ФК «Барселона» і збірної Аргентини.

«...Моя дитина... Віталій пишався, що він в полку «Азов», і жодного разу не поскаржився, що тяжко, чи не виспаний, чи втомлений, все було для нього добре. І коли він заплакав, приймаючи присягу, я на мільйон процентів впевнена, що він думав про брата.

Наш Веталь- Messi жив кожну хвилину свого життя яскраво і весело, навіть там на нулі. І як би важко йому не було, він вперто йшов вперед», - розповідає мама. (дод.6)

Звістку про загибель сина мама отримала в далекій Німеччині, де перебувала разом з Софійкою.

«Будзінський Віталій Олександрович загинув під час виконання бойових завдань із забезпечення відсічі збройної агресії російської федерації, внаслідок мінометного обстрілу позицій противником, отримав поранення несумісні із життям, через яке загинув 26 вересня 2024 року у районі населеного пункту Неліпівка Бахмутського району Донецької області, будучи вірним військовій присязі, виявивши стійкість і мужність у бою за суверенітет, територіальну цілісність та незалежність України.»

...- Наш Веталь з вічною посмішкою (дод.7)

Я ще не вірю, що його нема, здається вийде з позиції і набере або напише: -

Мам, все чотко...

1 жовтня, у День Захисників і Захисниць України, "на щиті" додому повернувся молодий відважний патріот, який добровольцем захищав Україну і свій народ від агресора. Він повернувся з американського Чикаго, щоб віддати життя за Україну під українським Нью Йорком.

«Час розкидати каміння і час його збирати» - напише мама Віталія по дорозі з далекої Німеччини на останню зустріч із сином,- так от, це про мене зараз. Із ваших дзвінків і повідомлень я зробила деякі висновки.

Зараз я в тверезому і ясному розумі, без заспокійливих, антидепресантів і так далі, мінімум «валер'янки» була в перший день.

Я маю з ясною головою зустріти своє дитя і гідно, так як він на це заслуговує провести його в останню дорогу.

Далі в мене буде час на сльози, розпач, крик і все інше.

Той біль, який в моїй душі, не зрозуміє ніхто, тому що кожен свій біль переживає по своєму.

Дякую всім за підтримку і допомогу, яку ви вже надали і на майбутнє.

Я хочу в ті дні поділитися з вами всіма спогадами про мого сина, щоб його запам'ятали таким, яким він був насправді».

Спогади мами Надії: - Всю дорогу Львів - Сокаль ми провели удвох (із сином) - я розмовляла, плакала, згадувала всі наші класні моменти: і смішні, і сумні, я чула його присутність біля себе, його душу. І тільки як ми зустрілись з вами (байкерами), я почула як та його душа рветься до вас, до вітру, до волі !

І я відпустила свою Пташку, ще один раз погасати з вами!!!

Зі слів побратимів і друзів його улюбленою фразою було:

-Що ви, пацики на моциках, з повним баком бензіка.

Дякую, ПАЦИКИ НА МОТИКАХ, ЩО БУЛИ З МОЇМ MESSI... . (дод.8)

Із допису сільського старости Ольги Кальмук:

-Повернувся "на щиті" у свої 26

Вчора наша громада провела в останню дорогу Героя- добровольця - Будзінського Віталія.

Віддати останню шану мужньому захиснику України та провести його в останню дорогу зібралися чи не усі жителі села Поториця та навколишніх сіл, близькі, родина, друзі, знайомі, однокласники, волонтери, бойові побратими, представники місцевої влади та духовні наставники.

Похоронили Віталія біля рідного брата, у рідному селі Поториця.

Слова підтримки і скорботи почула родина від міського голови Сергія Касяна і командира полку «АЗОВ», який і зачитав військову молитву разом з усією громадою.

Останнім дарунком від Віталіка, яким пригощали усю громаду, були цукерки від хресної мами та коровай, приготовлений господиньками Сокальського професійного ліцею.

Поторицький округ приносить щирі співчуття родині загиблого Героя і захисника Віталія.

Вічна пам'ять Героям України!!! (дод.9)

Зі слів мами: « Перед тим як відійти у вічність Віталій закрив збір на авто, в вечір коли його не стало ми з Маряною Кравчук-Пилипчук знайшли те авто, яке йому було потрібне, на жаль не встигли.

Як мені пояснив його старшина. пікап був потрібен для Віталія ,але на жаль.... На даний час є потреба в іншій машині ,яку ми обов'язково будемо шукати , купимо і відправимо його побратимам.

Дякую всім за донати, репост і допомогу».

...Світла людина.....

Культурна переписка, так гарно писав....

Я його не знала..... але чогось потягнуло йому допомогти.... сама зголосилась.... спочатку до машини долучились.... а потім той РЕБ - який йому вже не потрібен....

Не встигли..... мене то буде тепер довго мучити.....

Молоде життя, яке забрали.... вбила росія і їх зброд вбивць.....

Навіки 26.....

З кожною смертю.... вони забирають і кусок мене..... справді, не витримую....

Ми з Отцем готували запит йому ще на РЕБи.....я домовилась з Яковичем , що випишу запит з частини і поможемо на жовтневій сесії....

Це все зробиться ! Але... тепер люди, настав час , коли ми просто не встигаємо..... і помагаємо в пам'ять....

Скажіть хтось , то хтось знає .....як , коли і скільки ше.....

І він не загинув.... його вбили..... жорстоко, нагло прийшли до нас додому і в наш час.... це дозволяє світ, це дозволяють верхи..... а ми плачем і хоронимо.

P.S. тільки зранку написала допис, що буде - чекаємо..... щоб не переживали, а через годину - страшна звістка..... як щось відчувала чи шо - хіба так буває....

Співчуваю Вам п.Надя....

Світла пам'ять , Віталік Будзінський

Навіки в строю, Мессі! (Х. Прокопчук)

КОХАНА ДИТИНО

ТИ ВІДДАВ ЗА НАС СВОЄ ЖИТТЯ!

Вічна Тобі пам'ять та Царство Небесне

Нехай спомин про тебе назавжди залишиться

у наших серцях і у серцях тих, хто тебе знав,

любив та поважав!

Розділяю усім серцем біль Мами Надії,

Тата Олександра та племіннички Софійки (Света Ворона)

З розповіді мами Надії: «Багато людей розповідають, що коли виносили труну мого сина з Храму, над ними з'явився лелека і клекотав, зробив пару кіл над Храмом, потім пару кіл над нашим будинком, повернувся до Храму, ще зробив коло і полетів стрілою до неба. Воїни відходять до небесного легіону, який стоїть пліч-о-пліч своїх побратимів».

Ним гордиться весь наш район і далеко поза його межами. І його батьками ми теж гордимось, за те що, виховали такого сина-патріота.

Батьки в пам'ять про Віталія відкрили збір на потреби його побратимів-бійців полку «Азов».

А також батьки та командування частини, де служив Віталій, зареєстрували Петицію про присвоєння звання Героя України (посмертно) Віталію Будзінському.

Він поклав своє молоде життя, захищаючи кожного з нас .

Пишаємось його незламністю, силою духу і патріотизмом. (Дод.10)

-У суботу (2 листопада) вже буде 40 днів, як ти наш Янгол!

А я ще чекаю смс : «Мам, все чотко, ми вийшли з позиції»...

(Дод.1)

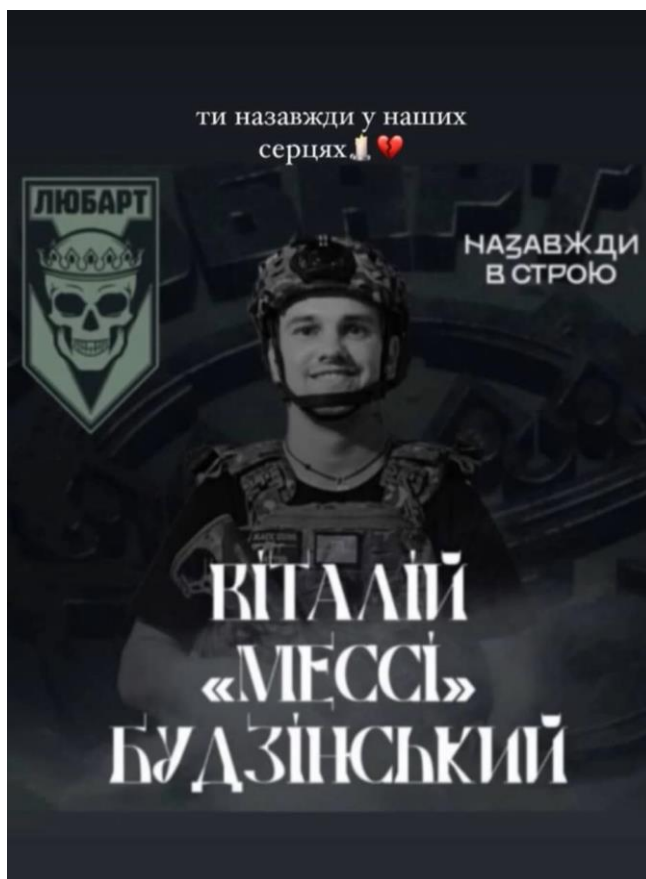
(Дод.2)

(Дод.3)

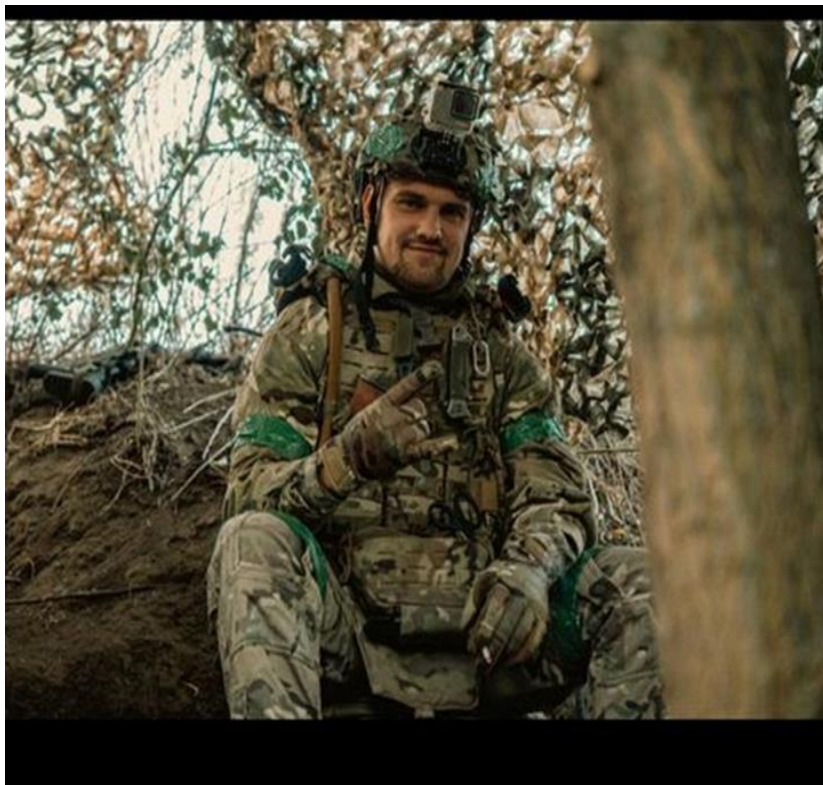

(Дод.4)

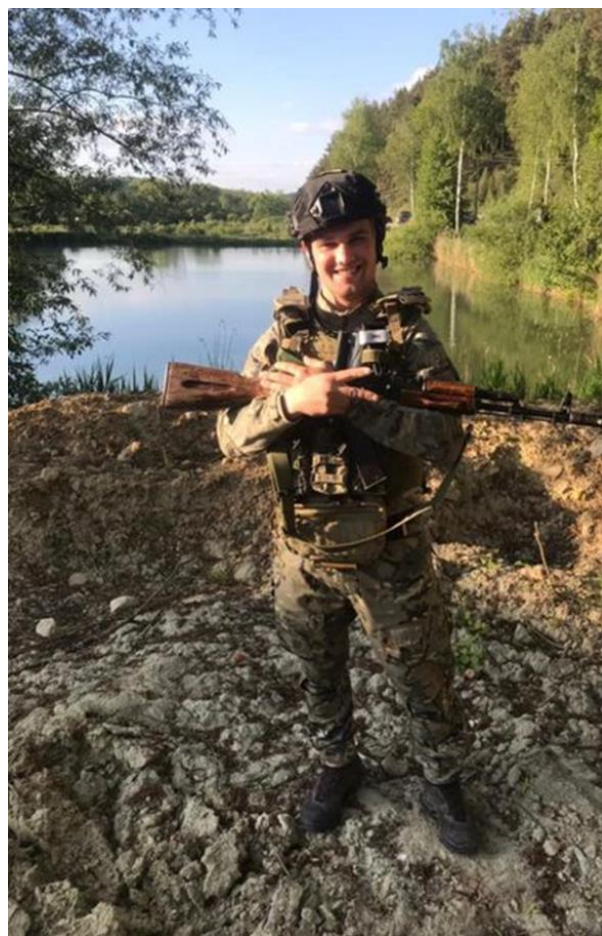

(Дод.5)

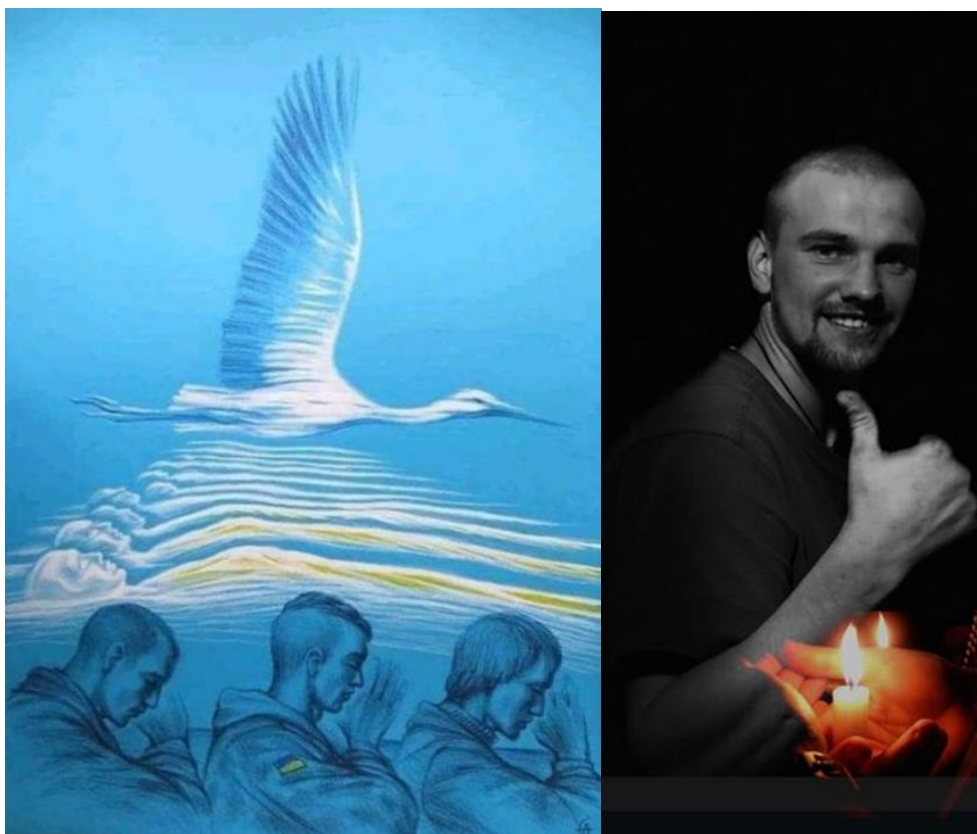
(Дод.7)

(Дод.7)

(Дод.8)

(Дод. 9)

(Дод. 10)

ВАЦИК СЕРГІЙ ЯРОСЛАВОВИЧ
(01.11.1972 – 30.12.2023)

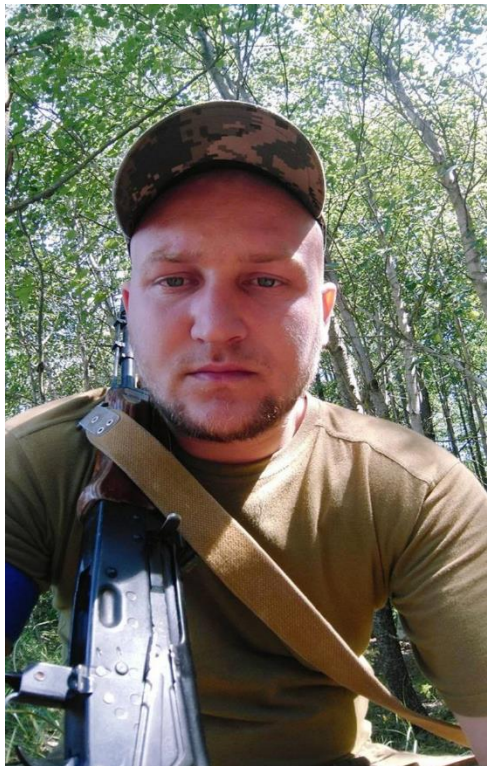
Сергій Вацик народився 1 листопада 1972 року у Сокалі Львівської області.

У 1988-1991 роках навчався у Сокальському професійному ліцеї за професією «Електромонтер».

Сергій служив навідником-оператором ІІ-го розвідувального відділення І-го розвідувального взводу.

Сергій загинув 30 грудня 2023 року під час виконання бойового завдання в районі села Новогорівка Луганської області.

ВОЙТУН МИХАЙЛО АНАТОЛІЙОВИЧ (08.04.1996 - 11.12.2023)

Матеріал підготувала: Ярматова Софія, учениця 10 А класу Сокальської ЗШ I-III ступенів №2

Керівник: Походенко Ірина Степанівна, учитель історії Сокальської ЗШ I-III ступенів №2

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Від нас ідуть найкращі...

Герої не вмирають. Вони просто перестають бути поруч. Відлітають..... Тихенько і не попрощавшись. Можливо, тому що не збирались помирати. Мали плани, хотіли любити, народжувати дітей, навчатись, працювати, радіти життю. Не судилось...Стають зірками в небі. Янголами-охоронцями.

Герої житимуть вічно. Хоч зараз важко нам, і неспокійно в нашому домі, але вже не раз доведено, що наш український народ здолає всі перешкоди. Герої не вмирають! Вони будуть жити

у пам'яті народній у віках, будуть прикладом у вихованні героїзму та патріотизму. Таким був Войтун Михайло Анатолійович.

Його життя – спалах, мить. Воно горіло, але не згорить! Бо полум'я щоразу більше розгорається від биття наших сердець, від войовничого запалу українського народу, від теплих долоньок наших дітей.

Ми йдемо разом до Перемоги над найжорстокішим та найпідлішим ворогом. Хочеться обійняти увесь цей жорстокий світ, наповнити любов'ю та вірою, зігріти та захистити кожного воїна. Ніщо так не надихає, як віра в наші ЗСУ, у їх героїзм, у їх силу та волю. Вам, Герої, уклін земний за жертвність, за патріотизм.

Для вас «справедливість», «гідність», «свобода», «Україна» є не просто словами, а сенсом життя. Щоб жила наша Україна, а українці були вільними - заслуга всіх тих, хто поліг за наше краще майбутнє. Пам'ятаймо про це! Пам'ятаймо всіх : живих і тих, хто вже не з нами...

Хіба можна таке пробачити?
Ви забрали у мене хату,
Вже ніколи не усміхатимусь,
Бо немає і мами, й тата...
Хіба можна таке пробачити —
Ваші танки, ракети, міни?
Вже немає у мене братика,
Він слухняним був...та загинув...
Хіба можна таке пробачити?
У підвалі живі та мертві...
От би хлібчика хоч крайчика,

І водички, та ще цукерку...
Хіба можна таке пробачити?
Я ж маленька іще дитина...
Та дорослою зразу стала я...
Ворог нищить усю країну...
Я все ж виживу. Постараюся.
Сонця промінь ясний побачу.
Закарбую навічно в пам'яті
І ніколи вас не пробачу!!!

Т. Строчак

Войтун Михайло Анатолійович народився 8 квітня 1996 року в с. Коси Подільського р-ну на Одещині, у багатодітній християнській сім'ї. Ріс дуже активною, допитливою, харизматичною, доброю дитиною. Любив футбол, обожнював єдиноборства (навіть мріяв колись взяти участь), дуже добре плавав, любив верхову їзду, особливо любив свою конячку Чайку. Не міг пройти повз бездомної тваринки, часто приносив додому кошенят, цуценят. Тварини тягнулись до нього навіть на фронті, його добре серце не зіпсувало нічого, війні це теж стало не під силу.

У школі навчання давалось Михасю дуже легко, улюбленим уроком була історія України. Навіть вчителька історії відзначала його особливу захопленість предметом, якимось назвала соловейком. А у вільний час читав дуже багато книг, переважно історичних. Розказував з захватом про Батия, Чингісхана, а також про українських козаків, які відважно боронили рідну землю від загарбників. Він захоплювався їх перемогами, їх хоробрістю, але, мабуть, не здогадувався, що сам стане тим самим козаком, мужність якого будуть згадувати люди.

Маленький Мішка ріс у батьківській любові, ставши справжнім чоловіком з хоробрим і добрим серцем. Закінчивши школу, Михайло пішов здобувати освіту в ліцей, вивчився на тракториста. У ліцеї, так як і в школі, мав багато друзів. Був вірним і надійним другом і завжди лідером у всьому.

Після закінчення ліцею почав їздити до Польщі на заробітки, де й познайомився зі своєю коханою дружиною Ганною. У 2018 році одружився, переїхав до нашого Сокаля, ставши відразу батьком трьох маленьких діточок: Согдіани, Анори та Радомира... ставши уже Героєм нашого часу – багатодітним батьком прийомних дітей!

Пізніше у Михайла народилася і ще одна донечка Злата. Він був пречудовим батьком, якого завжди будуть любити! Працював у Сокалі, де його поважали і поважатимуть, як відповідального, хорошого працівника.

Коли росіяни знову напали на нашу землю в лютому 2022 року, він не міг спокійно чути про ті звірства, що творили «визволителі». І влітку 2023-го Михайло також став воїном ЗСУ 79 бригади. Бувши лідером, у серці швидко завоював довіру і став командиром відділення 2 десантно-штурмового відділення 2 десантно-штурмового взводу 12 десантно-штурмової роти 3 десантно-штурмового батальйону військової частини А0224.

Він став лицем до ворога, захищаючи свою Батьківщину, свою сім'ю, батьківську хату, кохану дружину і діточок, яких так щиро любив. Вірний військовій присязі, виявивши стійкість і мужність, загинув 11 грудня 2023 року, отримавши смертельне поранення в голову осколком від мінометної міни. Михайло Анатолійович, командир десантників, поліг у бою, захищаючи нас до останнього дихання... Наш Воїн не боявся нічого і сміливо дивився в обличчя смерті. Михайло був одним із найкращих синів України, він був і завжди буде улюбленим сином, коханим чоловіком, найдорожчим татом і любимим братиком. Це справжній Герой, з великої літери, який завжди житиме в серцях рідних людей.

22 грудня 2023 року громада Сокаля зустріла свого Героя... «Воїн-Герой Войтун Михайло повернувся на щиті на рідну землю. Сокаль у скорботі,

доземно схилимо голови... Відтепер йому назавжди 27... Ще жити і жити на думці було, виховувати дітей, а клятий ворог обірвав молоде життя. У захисника Михайла Войтуна залишилися батьки, дружина Ганна, діти Діана, Анора, Радимир, Злата, троє сестер і брат. Вічна пам'ять Герою! »- йдеться у повідомленні про загибель.

Указом Президента від 22 березня 2024 року № 166 «Про відзначення державними нагородами України» «За особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку» нагороджено орденом «За мужність» III ступеня ВОЙТУНА Михайла Анатолійовича (померло) — солдата. Нагороду отримала дружина Анна.

До Дня Героїв у Народному домі м. Сокаля пройшла 45 сесія 8 скликання Сокальської міської ради, де нагородили відзнакою «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади» (померло) 64-ох Героїв, серед них і Войтун Михайло .

Після закінчення сесії усі присутні разом із священниками помолилися за упокій душ загиблих захисників України. А далі було багато сліз і болю... Плакали маленькі діти, обіймаючи фото Героя-тата, плакали молоді вдови, матері, які отримували відзнаки «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади». Жодна нагорода не замінить рідним сина, чоловіка, батька...

Шануймо та бережимо імена тих, завдяки кому й досі живемо у вільній державі. Тих, хто залишив свої родини заради захисту кожного з нас. Тих, хто пожертвував власним життям задля щасливого майбутнього нашої нації... Пам'ять про їх жертвний подвиг навіки закарбована в наших серцях. Вічна пам'ять та слава Героям!

Список використаних джерел

1. <https://www.president.gov.ua/documents/1662024-50129> - Указ президента.
<https://www.facebook.com/photo/?fbid=851743970472842&set=pcb.851744067139499> – Сокаль та Сокальщина - новини, події.
2. <https://www.facebook.com/profile/100069117403988/search/?q=%D0%92%D0%BE%D0%B9%D1%82%D1%83%D0%BD%20%D0%9C%D0%B8%D1%85%D0%B0%D0%B9%D0%BB%D0%BE> – Сокальська міська рада - офіційна сторінка

ДОДАТКИ

Фото. Сімейні фотографії. Батьки: мама Любов Семенівна, тато Анатолій Михайлович

Фото. Дружина Анна (поряд), сестри Марія та Дарія

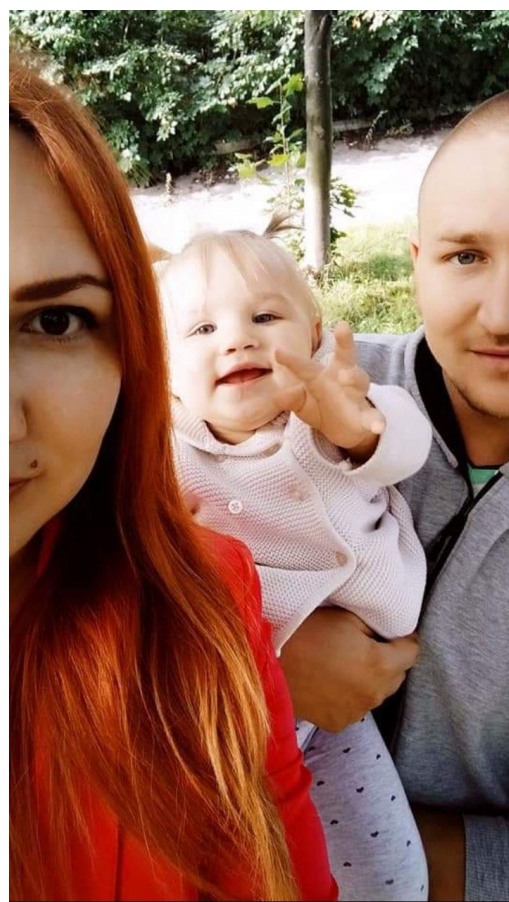
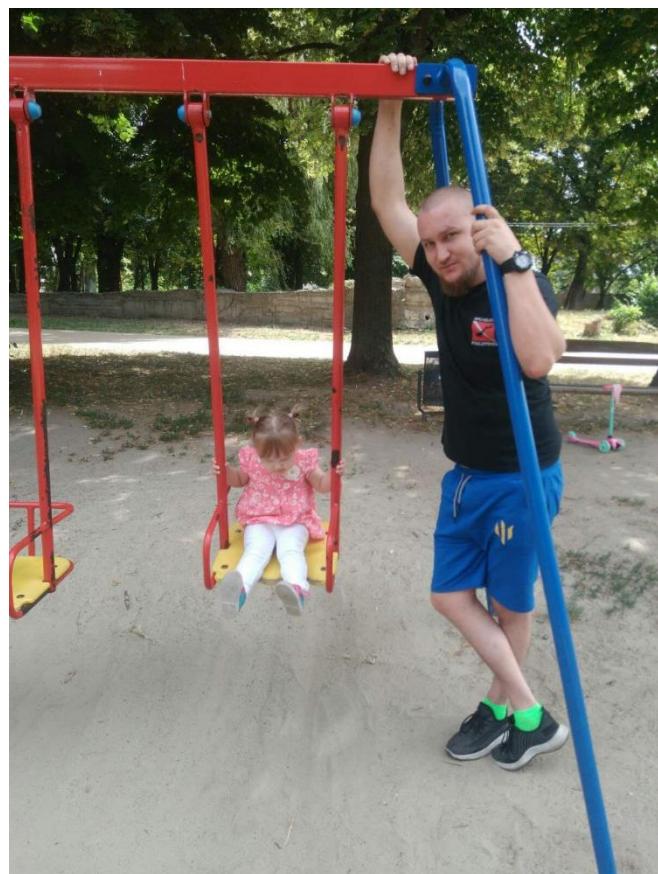

Фото.3 наймолодшою дочкою Златою

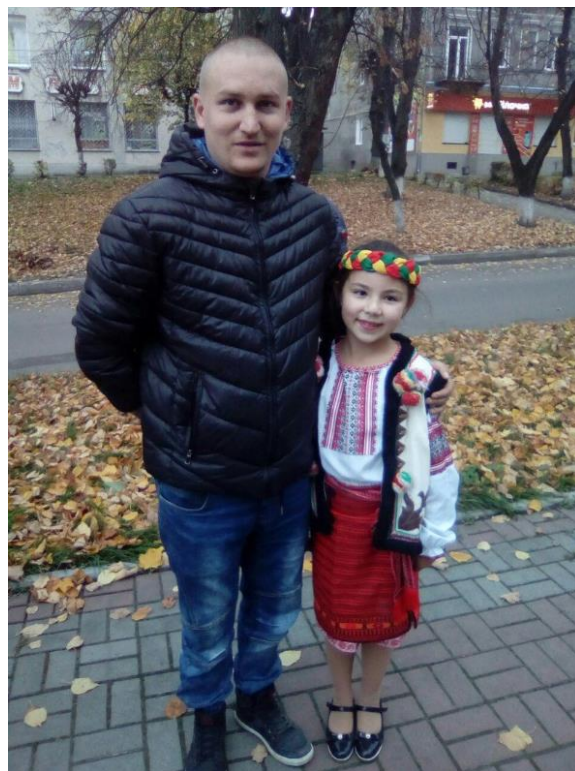
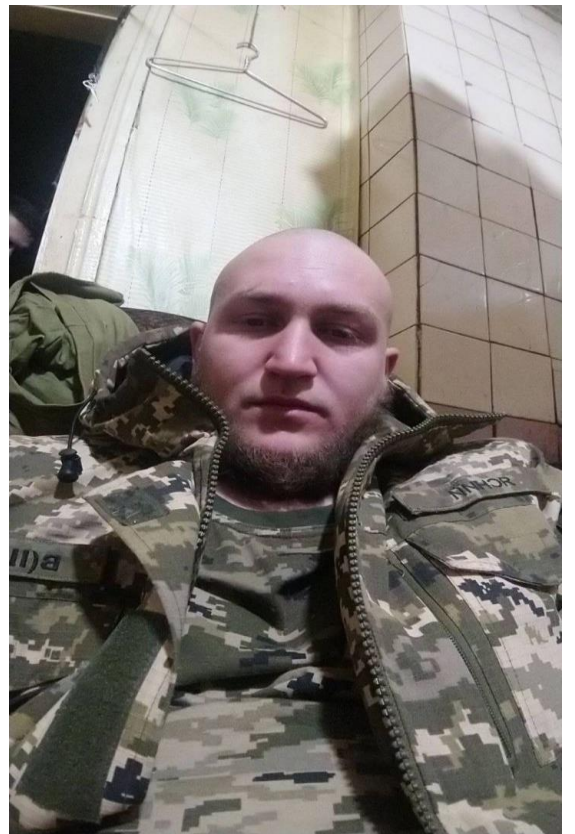
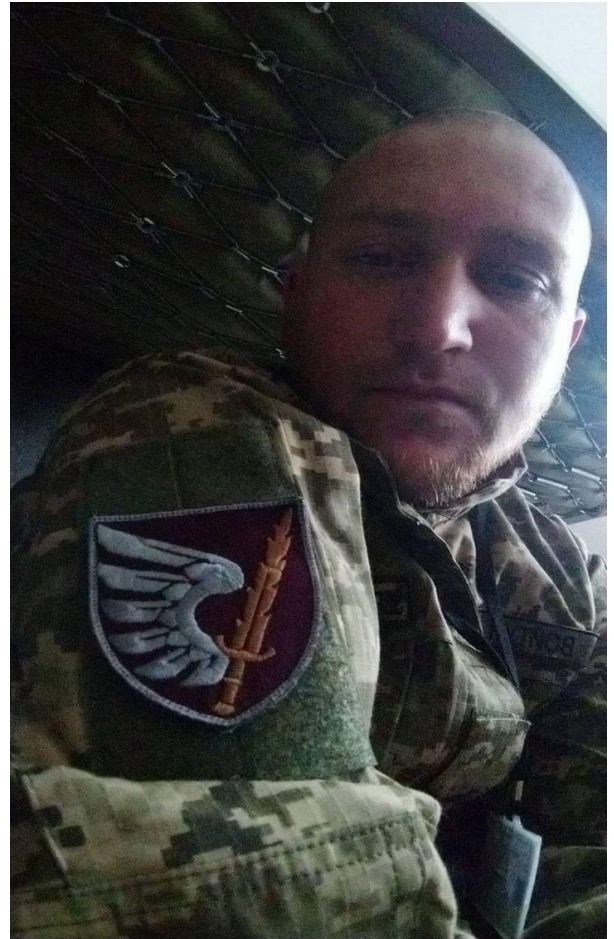

Фото. Щаслива багатодітна родина: Михайло, Анна, діти: Согдіана, Анора, Радомир, Злата

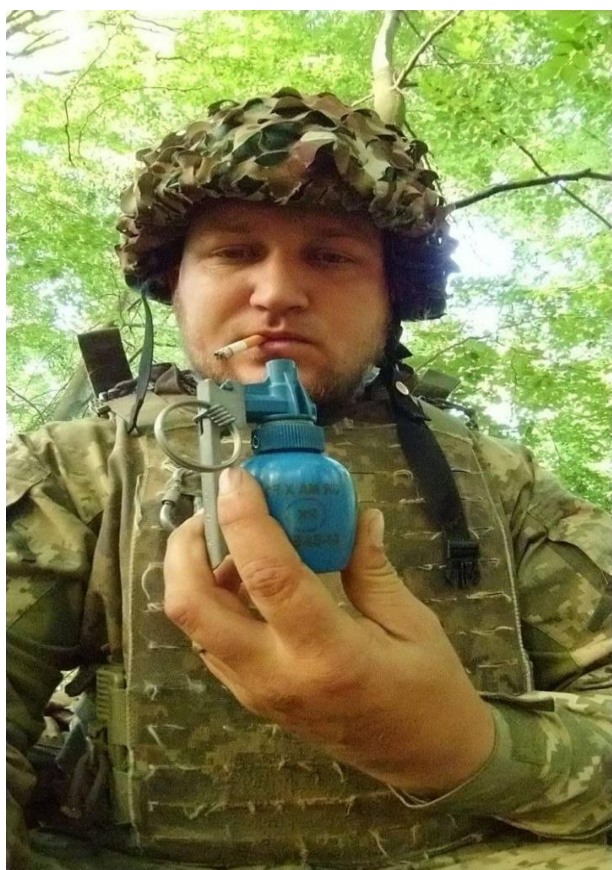

Фото. Солдатське життя

Фото. Зустріч Героя в Сокалі

Фото. Орден «Почесний громадянин Сокальської громади»

Фото. Вручення нагороди «За мужність» III ступеня

ГЕГЕШКО АРТЕМ ВАЛЕРІЙОВИЧ (25.12.1991 – 02.07.2024)

Матеріал підготувала: Кручкєвич Вікторія, учениця 9 класу ЗЗСО I-III ступенів Сокальського ліцею №1 імені Олега Романіва, вихованка гуртка «Історичне краєзнавство»

Керівник: Луцик Наталія Корнєлівна, вчитель історії

Гегешко Артем Валерійович народився 25 грудня 1991 року у селі Новоандріївка, Волноваського району Донецької області у сім'ї Лілії та Валерія Гегешків.

Спогади дружини Артема-Галини Гегешко:

«У шестирічному віці разом із мамою переїхав у село Валер'янівна Волноваського району Донецької області, там і пішов у 1-й клас Валер'янівської ЗОШ, де і навчався до 9-го класу.

У дев'ятирічному віці юний хлопчина втратив свого батька, залишився

напівсиротою з мамою та бабусею. Після чого життя Артема стало не зовсім юним та дитячим.

Зі слів матері Артема-Лілії: «Коли друзі Артема бігали у футбол та відпочивали, син усіма силами підтримував та допомагав мамі у полі, по господарству, їздив на базар продавати молочні продукти та власно вирощену продукцію. Життя було зовсім не дитячим, але при цьому він завжди був веселим, усміхненим, життєрадісним, мав багато друзів, завжди приходив усім на допомогу. Дуже любив тварин, займався риболовлю та любив швидкість». Після закінчення школи вступив у Волноваське ПТУ на спеціальність «Тракторист-машиніст», де навчався три роки і отримав професію та водійське посвідчення. Під час навчання позаурочно працював у місцевому колгоспі. Після закінчення ПТУ пішов працювати у Валер'янівське приватне підприємство(колгосп). Пропрацював там недовго, бо у листопаді місяці 2009 року був призваний на військову строкову службу, проходив її у м.Бровари Київської області.

У 2010 році повернувся у Валер'янівське ПП, де пропрацював неповних 10 років. За час роботи отримав багато подяк та грамот за сумлінну працю та високий професіоналізм. За період роботи побував у багатьох куточках України. 31 березня 2020 року Гегешко Артем Валерійович добровільно підписав контракт та вступив на службу у добровольчий батальйон «Айдар» для того, щоб захищати свою домівку від загарбницької навали.

У січні 2023році, перебуваючи на ротації та отримавши відпустку, Артем приїхав у м.Сокаль на запрошення волонтерів, так як він і не мав куди їхати, бо рідні та його домівка знаходилася під окупацією.

9 січня 2023року, перебуваючи у ДПТНЗ «Сокальський професійний ліцей», прийшов на стрижку та зачіску, де і познайомився із майбутньою дружиною Галиною.

Знайомство з «майбутнім»... – це така мить, яку не передати словами...

Все відбувалося швидко-погляди, думки, розмови, щось таке рідне і однакове, прогулянки містом, приємні зустрічі, кава, розмови і розуміння того, що це твоя половинка, з якою хочеться бути поряд.

Так і розпочалося кохання...Переписки, зустрічі, розмови, знайомство з донечкою. Так швидко пролетіли щасливі дні у відпустці. І знову-«схід», війна, пекло...

Обійми, ніжний погляд коханих «голубих очей, як небо», сльози, прощання і ті слова: «Я буду завжди з тобою».

Чотири місяці чекання дзвінків, листування, відео, час страху, переживання, сліз та безмежного кохання, планів на майбутнє...Травень місяць найщасливіший і незабутній в цьому житті – зустріч, одруження з коханою людиною на все життя (31.05.2023.). 10 днів щасливих днів проминуло, як одна мить, і знову розлука...Знову життя у чеканні, молитвах, життя-онлайн...

Літо, гарячий місяць серпень і омріяна зустріч коханого на Донеччині, ці теплі обійми, щасливі три дні пройшли, ні пролетіли як мить. І знову розлука, знову життя-онлайн, розмови, плани на майбутнє: свій дім із садом біля річки, тут, на Західній Україні, яка стала найріднішою домівкою з коханою, маленький собачка «Підбульчик», мрії про збільшення сім'ї, бо є донечка, ще треба синочка...

Жовтень 2023 року – приїзд, сюрприз для донечки Надії-Евеліни на день народження, сльози радості, обіймів. Три дні – і знову розлука...Чекання на омріяну відпустку на Різдвяні свята. Здійснилося...Святвечір у рідному колі сім'ї, пізнання галицьких традицій, разом з дружиною приготування страв на Різдвяний святвечір. Коляда...День народження у колі рідних та друзів, моменти, які ніколи б не закінчувалися...Новий рік у колі сім'ї – це те, про що так мріяли. Дні відпустки промайнули швидко і знову розлука...

Весна, 31-го травня. Це перша річниця одруження, і ми знову разом один день, і знову довга дорога, розлука, сльози, чекання...

17 місяців і 24 дні нашого найщасливішого спільного життя.

Дата 2 липня 2024року. Сумна звістка про загибель Гегешка Артема Валерійовича...

Артем – це та людина, який віддає себе в різних життєвих ситуаціях не тільки перебуваючи у страшних бойових місцях...це тепло, розуміння, підтримка, ласка, щирість, вірність. Це та людина, яка випромінює світло і тепло, люблячий син, коханий чоловік, вірний друг, такий, як він не має так говорять його побратими, які йому завдячують своїм життям, рідні, товариші, яких він мав дуже багато і тут на Львівщині, які завжди були з ним та підтримували його...

Під час несення служби був нагороджений і відзначений Грамотами та Подяками, нагрудними знаками.

Спогади побратима з позивним «Гец». «Щоб розповісти про Артема Валерійовича, не вистачить часу, аркушів паперу та газетних шпальт. Можна розказувати багато і як про людину, і як про побратима, до того ж не в минулому часі, а в теперішньому. Смерть не може примусити нас перестати його любити і поважати. Гегешко Артем Валерійович, будучи родом з Донбасу, у березні 2020 року приєднався до добровольчого батальйону «Айдар» та вирішив присвятити своє життя військовій справі та збереженню державного суверенітету та територіальної цілісності України, так як для нього це було ділом честі. В ході боїв за незалежність України мав поранення, але не дивлячись на втрату здоров'я, повернувся до військової служби, демонструючи вірність військовій присязі та силу духу українського воїна.

Перебував на передових позиціях, де особистим прикладом завоював авторитет у особового складу мінометної батареї та у старших командирів. Для молодшого сержанта Артема постійний артилерійський та стрілецький обстріли з боку противника не був перешкодою для керування автомобілем, для під'їзду до своїх позицій, щоб врятувати свої побратимів від загибелі. Під час оборонних боїв знаходився на передових позиціях оборонної лінії зіткнення, напрямку головного удару бандитських НЗФ та підрозділів армії рф в умовах, пов'язаних з ризиком для життя, не втрачаючи керування підрозділом.

З початку активної фази збройної агресії росії особисто приймав участь у всіх військових операціях, де були задіяні підрозділи 24-го окремого штурмового батальйону «Айдар».

03.03.2022 в районі н.п.Розівка Запорізької області потрапив в оточення противника та вступив у стрілецький бій з переважаючими силами противника, завдяки набутим навичкам та вмільм діям зміг з іншими військовослужбовцями відбити атаки противника, знищивши розвідгрупу ворога.

В липні 2022 під час виконання завдання в районі н.п. Павлівка Донецької області мінометний розрахунок потрапив під ворожий артилерійський обстріл, де відбулось пряме влучання в бліндаж. Було знищено 4 автомата, і в цей час відбувся прорив піхоти противника. Артем, дізнавшись про подію, не вагаючись, сів за кермо автомобіля та під обстрілами доїхав до позиції, вивіз мінометний розрахунок, а саме - своїх побратимів і вивіз їх у безпечне місце, тим самим врятував їх від загибелі або полону, так як у них не було змоги відбивати наступ противника.

В кінці серпня 2022 в районі н.п. Миколаївка Донецької області, при заміні розрахунку гармати Д-30, відбулося пряме влучання в бліндаж, від чого загинуло 8 побратимів та 7 отримали поранення. Дізнавшись про таку біду, Гегешко Артем через 15 хвилин був на місці пригоди та надав першу медичну допомогу тим, хто потребував та вивіз поранених і передав медикам.

Кожного дня на протязі цілого вересня 2022 по 4-6 разів на день підвозив БК на позиції в район н.п.Кадема Донецької області, від яких російські війська знаходилися на відстані 500-600 метрів. Дорога з н.п.Миколаївки другої до н.п.Кадема постійно обстрілювалася з противникових засобів. Завдяки

сміливим і відважним діям Артема, вчасно підвозилися боєприпаси, завдяки чому було відбито багато штурмів противника. 18.02.2023 в районі н.п.Часів Яр Донецької області, евакуював з міцного поля тяжко пораненого побратима, військовослужбовця мінометної батареї та вчасно довів до стабілізаційного пункту та передав медикам. Завдяки чому було врятоване життя.

03.05.2023, їхавши на позицію з чотирма військовослужбовцями для заміни розрахунку, потрапив під обстріл касетних боєприпасів, після чого автомобіль зазнав пошкоджень, а саме пробиті 4 колеса, завдяки навичкам водіння в бойових умовах під обстрілами зумів вивести побратимів в безпечне місце та зберіг життя військовослужбовців.

03.06.2023 під час ворожого артилерійського обстрілу позиції мінометної батареї відбулось влучання в погріб та обвал укриття, під завалами якого знаходилося 5 військових. Не пройшло і двох хвилин, як Артем Валерійович в повному військовому спорядженні сидів за кермом свого автомобіля і надавав з усіх сил педаль газу, щоб швидше доїхати та врятувати життя своїх побратимів. Приїхавши на позицію, допоміг хлопцям вибратись з-під завалів та надав першу медичну допомогу і вивів побратимів під обстрілами в безпечне місце.

15.11.2023 при підвозі БК на вогневу позицію потрапив під обстріл противника, і автомобіль зазнав ушкоджень радіатора та за допомогою свого досвіду зумів вивести авто разом з БК в безпечне місце. Також на початку червня 2023 року врятував життя побратима мінометної батареї, після поранення в ногу внаслідок ворожого обстрілу надав медичну допомогу та наклав турнікет і швидко довів до медиків.

В березні 2024 року біля н.п.Клещіївка вночі під час контрнаступу російських військових на позиції мінометної батареї вчасно зумів приїхати без будь-яких засобів нічного бачення та освітлення під час ворожого обстрілу з танка та вивіз розрахунок в безпечне місце та врятував життя побратимів.

В червні 2024 року зумів приїхати через розбиту переправу, через канал Сіверський Донець біля н.п.Іванівське під ворожими артилерійськими обстрілами та вивіз мінометний розрахунок в безпечне місце.

02.07.2024 близько 20:00 під час підвозу БК на вогневу позицію першої мінометної батареї відбулось влучання дрону камікадзе в автомобіль, яким керував Артем і серце його зупинилось назавжди...

Ми схиляємо голови у вдячності перед тими, хто тримав мирне небо над Україною!

Обов'язок кожного з нас – завжди пам'ятати про Героїв, котрі життя віддали, захищаючи свій народ та рідну землю!

Схиляємо голови перед подвигом героїчних захисників України! Ми пам'ятаємо кожного, хто віддав своє життя, захищаючи Україну! Вічна пам'ять і шана Героям! Герої не вмирають!

ГЛУШКО РОМАН АНДРІЙОВИЧ (13.12.1969 – 25.09.2024)

Матеріал підготувала: Сойко Вікторія, учениця 9 класу Тартаківського НВК «ЗШ I-III ступенів – ДНЗ імені Петра Саноцького»

Керівник: Зажицький Роман Євгенович, Тартаківський НВК «ЗШ I-III ступенів – ДНЗ імені Петра Саноцького», вчитель історії

Роман Андрійович Глушко народився 13 грудня 1969 року в селі Тартаків в сім'ї Андрія та Людмили Глушко. Тато працював шофером, а мама - у колгоспі. 1977 року пішов до Тартаківської школи, яку закінчив у 1985 році. Після закінчення школи навчався у технікумі міста Новий Розділ, який закінчив у 1988 році. У 1989-1991 роках проходив службу в армії, у Нагірному Карабаху. Після повернення з армії працював деякий час на заводі хімічного волокна у Сокалі, пізніше поступив у міліцейську школу і став працювати міліціонером.

Одружився у 1994 році та проживав у селі

Горбків.

Був мобілізований на військову службу по мобілізації 10 серпня 2024 року, служив у військовій частині 2418 Державної прикордонної служби України.

Під час проходження військової служби, перебуваючи на лікуванні у медзакладі, 25 вересня 2024 року Роман помер. У нього залишилася дружина Галина, діти – Юрій і Наталія, троє онуків – Марко, Дмитрик, Артем, брат-близнюк Степан. Похорон відбувся 27 вересня. Похований на цвинтарі у селі Горбків.

Список джерел та літератури:

1. <https://sheptytskyi.rayon.in.ua/news/745514-na-likuvanni-pomer-zakhisnik-iz-sokalshchini-roman-glushko>
2. https://www.facebook.com/story.php/?story_fbid=1100125202113293&id=100063474706057

ГНАТЮК ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ **(22.09.1977 – 24.07. 2024)**

*Матеріал підготував: Пакулець Тимофій, учень 3 класу
Завишенської початкової школи СМР*

*Керівник: Шпряха Оксана Григорівна, вчитель початкових класів
Завишенської початкової школи*

Тридцять два роки тому Україна стала соборною та незалежною. Нарешті здійснилася споконвічна мрія українців – мати свою державу. На вівтар незалежності поклали своє життя сотні українців-патріотів, які гідні нашої вдячної пам'яті. Їхні імена обвіяні ореолом слави. А скільки синів та дочок сплять вічним сном у сирій землі? Скільки їх, маловідомих патріотів, які поклали свої долі на вівтар становлення незалежної держави, і до яких навіть до сьогодні залишається неоднозначне

ставлення.[1, с.1]

Сокальська земля, як і вся Україна, багата своїми героями-захисниками, які у різний спосіб боролися і борються зараз за утвердження своєї нації, за свободу і незалежність України, за право жити і творити на своїй землі, попри несамовитий тиск російських загарбників. І в кожному селі є свої герої. Хтось більше відомий, хтось менше, а про когось взагалі нічого не відомо, але всі вони герої, бо віддали свої сили, вміння, а то і в більшості випадків найцінніше, що є в людини – життя задля майбутнього української нації.

Вони жили, творили і помирали заради того, аби ми сьогодні могли бути вільними від рабства. [1, с.1]

Одним із таких був Гнатюк Василь «Музикант», уродженець села Завишень.

Василь Гнатюк був призваний на військову службу ще в час розгортання АТО – у 2014 році. А з перших днів повномасштабного вторгнення пішов захищати Україну. Ніс службу у 80-й окремії десантно-штурмовій Галицькій бригаді(А0280), 4-й батальйон, 1-ша рота гранатометником, з якою боронив та відвойовував територію Херсонщини від ворога. Військовий також був у гарячих точках - Кремінна, Бахмут, Іванівське, Кліщіївка. [2, с.1]

Василь Гнатюк був для побратимів прикладом порядності, мужності та патріотизму. Побратими вважали його безстрашним воїном, він йшов у бій першим. Крім того, він знав дуже багато пісень, тому в короткі години відпочинку брав до рук баян і таким чином піднімав бойовий дух. Тому побратими дали йому позивний «Музикант». [2, с.1]

Від лютого 2024 року був переведений до військової частини А2900, пізніше - до А4733, де був командиром інженерно-маскувального відділення.

З цим батальйоном, що входив до складу 79-ї окремої десантно-штурмової Таврійської бригади (А0224), Василь Гнатюк воював в Оріховому Запорізької області та Кураховому Донецької областей. 24 липня 2024 року під час виконання бойового завдання біля населеного пункту Костянтинівка Мар'їнського району

Донецької області командир відділення Василь Гнатюк отримав травми, несумісні з життям. [2, с.1]

29 липня 2024 року наша громада живим коридором з квітами та лампадками гідно зустрічала траурний кортеж Героя Василя Гнатюка. Після відправлення панахиди процесія поїхала до Храму Святого Духа селища Жвирки, де відбувся парастас. Поховали Героя 30 липня на кладовищі села Завишень.

«Останнє фото, остання наша зустріч... Це дуже тяжко... Ніхто тоді не думав про це ... На твоєму обличчі, як завжди, посмішка... Завжди веселий, усміхнений та привітний... Ти любив жартувати при кожній ситуації. Пам'ятаю, коли наші діти на щось скаржились - ти слухав, а потім починав шукати щось позитивне в тій чи іншій ситуації, виправляв їх і починав жартувати з даної ситуації, ми починали всі сміятися аж до сліз...

Це постійно було в нашій сім'ї. Багато різних історій....

Зараз все не так...» Такий допис зробила дружина Героя Тетяна Гнатюк у соціальній мережі [5, с.1]

Подвиг Василя Гнатюка назавжди залишиться в наших серцях!

ГНАТЮК ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ
(22.09.1977 – 24.07. 2024)

Пошуковий матеріал зібрано учнями і вчителями Жвирківської ЗШ I-III ступенів

Гнатюк Василь Михайлович народився 22 вересня 1977 року в с. Завишень Сокальського району Львівської області. [2, с.1]
У 1983 році вступив до першого класу Жвирківської середньої школи. [2, с.1]
У 1992 році закінчив 9 класів Жвирківської середньої школи та вступив до Львівського училища культури. [2, с.1]

У 1996 році закінчує Львівське училище культури, де йому присвоєно кваліфікацію «керівник оркестру народних інструментів, організатор культурно-дозвіллевої діяльності». У цьому ж році вступає до Рівненського державного гуманітарного університету, де здобув кваліфікацію керівника оркестру народних інструментів, викладача фахових дисциплін. [2, с.1]

З 2001 року працює в ЗОШ №2 м. Рівне викладачем народознавства та керівником фольклорного ансамблю. [2, с.1]

У 2001 році одружився. Разом з дружиною Тетяною народили і виховали двох дітей: сина Андрія (22 роки) та доньку Соломію (16 років). [2, с.1]

У 2003 році з сім'єю переїжджає до м. Сокаль, де починає працювати у Сокальській дитячій школі мистецтв ім. Віктора Матюка, Червоноградській школі № 9 та Варязькій ЗОШ. Навчав дітей гри на сопілці та баяні. Його вихованці неодноразово були переможцями Всеукраїнських та Міжнародних конкурсів, а ансамбль сопілкарів під його керівництвом представляв неодноразово Україну за її межами, найчастіше – в Республіці Польща. Василь Гнатюк був талановитим музикантом та вчителем. Він міг зробити величезний внесок у розвиток української культури, але обрав інший шлях, і більше ніколи не буде надихати своїх учнів любов'ю до музики. Воїн змінив баян та сопілку на зброю та пішов захищати нашу Батьківщину від ворога. Василь мріяв про життя в мирній Україні, але завжди казав, що готовий віддати життя за неї. [2, с.1]

Військовий був нагороджений подякою за сумлінне виконання службових обов'язків, мужність, звитягу, силу духу, професіоналізм, проявлені під час участі у заходах із забезпечення національної безпеки та оборони, відсічі та стримування збройної агресії російської федерації проти України, а також за старанну службу та з нагоди річниці створення батальйону. [2, с.1]

Також до кінця листопада можна віддати останню шану військовому, підписавши петицію на присвоєння звання Героя України (посмертно). Герой більше не обійме своїх рідних та не побачить як ростуть його діти, ніколи не зустрічатиме ранки і не проведжатиме вечори... Подякуймо за його подвиг!

Молодший сержант, командир відділення Гнатюк Василь Михайлович до кінця був вірний військовій присязі, побратимам та Україні. Він віддав найцінніше - своє життя - за територіальну цілісність і суверенітет України та світле майбутнє усіх українців. Він розумів, що за своє треба боротися, доводити і відстоювати. [2, с.1]

13 жовтня в Україну приїжджав журналіст Tetsy з Японії, щоб зняти репортаж про Василя Гнатюка, так як герой вразив журналіста своєю щирою душею та простотою у спілкуванні. Вони познайомились на Донбасі минулого року і загибель військового була великим ударом. Журналіст вирішив повернутися в Україну та зняти про Василя Гнатюка все... Він був батьком, чоловіком, сином, братом, без якого життя рідних втратило сенс. Вчителем, якого пам'ятають і дуже люблять його учні, які згадують і плачуть разом. Вчителем, якого пам'ятають його колеги, які не забувають його, які приїжджають до нього на могилу, моляться за його душу. Колега, тенор, якого дуже не вистачає у церковному хорі...[3, с. 1]

Героя любили, поважали та шанували рідні, друзі, колеги, учні, сусіди та побратими.

Біля та навколо Василя завжди було багато люду, з ним було цікаво, комфортно, спокійно та надійно... бо була впевненість, що на цю людину можна покластися, що вона ніколи не підведе. Вів був завжди усміхненим, щирим, сміливим та доброзичливим, таким, що не боявся говорити правду в очі та боротися за неї.[4, ст.1]

Герой боровся за наш спокій так, як писав наш Духовний батько, Тарас Шевченко: «Борітеся – поборете! Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава – і воля святая!». Він до останнього подиху боровся за існування нашої нації та віддав своє життя заради того, аби ми прокидалися і засинали у своїх домівках... І ми не маємо права забути яку ціну заплатив за кожного з нас наш земляк, славетний Герой Сокальщини - Гнатюк Василь Михайлович. Низький уклін Вам, світла і вічна пам'ять! Герої не вмирають! І не забуваймо, дивлячись на сонце чи на зорі, завдяки кому ми все це бачимо!

Список джерел та літератури

1. Своїм життям рівняюсь на героїв! Історія Сокальщини <https://golossokal.com.ua/ua/cikavo/svoej-zhiznyu-ravnyaemsa-geroev.html>
2. Зі слів дружини Тетяни Гнатюк.
3. <https://www.facebook.com/share/p/UUTCRRJ173dbm5U8/>
4. <https://www.facebook.com/share/p/1hCCKYT7nrTBzPB3/>
5. <https://www.facebook.com/share/p/BZr2VchT4nc9Uq24/>

ДАЦЮК ВОЛОДИМИР ЯРОСЛАВОВИЧ (19.10.1978 – 12.05. 2024)

Матеріал підготувала: Рибак Софія, учень 10 класу Сокальської загальноосвітньої школи I-III ступенів №4, слухачка Сокальської Малої академії наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського
Керівник: Кровіцька Лариса Ярославівна, вчитель математики Сокальської Малої академії наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського

Війну треба ненавидіти. Війну неможливо цінувати. Але вона вже оцінює кожного. За ділами його. Поцінований Богом і наш Воїн Світла Володимир Дацюк, який правильно розумів значення слова «обов'язок». Війна невимушено позбавляє людського образу звичайного простого хлопця, який любив і поважав, розумів і ненавидів, став Людиною з великої літери, яких завжди так бракує у мирному житті.

Володимир Дацюк народився 19 жовтня 1978 року у місті Сокалі Львівської області. Ріс у сім'ї, де любили і поважали працю, де привчали до старанності і сміливості змалку. Був спокійною, чемною дитиною. Виховувався в багатодітній сім'ї серед дівчаток. Разом з сестричками бавився, розвивався, набирався людяності.

Зі слів мами Марії, котра самотужки піднімала дітей на ноги : «Інколи в хаті було так тихенько, що не відчувалось маленької дитини: ні плачу, ні крику...». Таким спокійним і тихим Володя залишався до кінця, і не вберігся від ворога, тишком підкравшись до нього.

В 1985 році пішов в Сокальську загальноосвітню школу №3, а у 1989 продовжив навчання у новозбудованій Сокальській школі №4, яку і закінчив. Був врівноваженим, добрим, спокійним учнем, таким, які запам'ятовуються на все життя. Багато працював над собою, вмів вчитися. Любив читати, малювати свої мрії, в яких бачив себе щасливою людиною зі

світлим майбутнім. Самотужки вивчав китайську мову. Любив проектувати, креслити. Його захопленням були літаки, гелікоптери. Мабуть, десь там в серединці, підкрадалася мрія пов'язати життя з авіацією. Війна, на жаль, обірвала світлу мрію Володі. Надзвичайно позитивний, добрий, мужній, мудрий, сміливий.....

19 вересня 2024 року у Сокальській загальноосвітній школі I-III ст.№4 відкрили меморіальну дошку солдату Володимиру, нашому мужньому учневі, на якого мають рівнятися всі покоління. Право відкрити дошку надали мамі Марії Федорівні, сльози якої не висихають на обличчі. Це остання шана доброму однокласнику, відповідальному учневі, хорошему

товаришеві. Свічка пам'яті не згасне ніколи...

В житті Володя любив прекрасне, вмів відчувати тонкощі. Був великим тваринолюбом. Завжди давав притулок у своїй хаті собачкам чи котикам.

З 1994 р. по 1997 р. навчався у Сокальському професійному ліцеї за професією «Електромонтер з ремонту електроустаткування». Наполегливість у здобутті професії, робила його все сильнішим та сильнішим. На жаль, ворог виявився більш підготовленим.

Зі слів мами : «Вони вбили мою дитину, нелюди...» Ніколи мама не пробачить ворогам смерть своєї надії, смерть того, кого носила під серцем і хто мав доглянути її на старості.

Володя мав кумира-Брюс Лі – американського кіноактора, каскадера, майстра мистецтв, інструктора і актора бойового кіно. Ось звідки бойовий дух, безстрашність, сила волі....

Довгий час Володя працював в Польщі. Обставини склалися так, що мусив їздити на заробітки, щоб допомагати мамі. Коли перед війною захворів батько, Володя, як відповідальний син, повернувся його доглядати. І тут війна.

Зі слів мами однокласника Іванського Олексія :«Я просила його: Володя ,по догляду за батьком, оформляй документи, на що Володя відповів, що давно вирішив, що має робити і куди йому подавати інформацію про себе.»

До лав ЗСУ пішов добровольцем. Чотири рази його вертати, бо не добирав ваги. І ось він солдат. Служив майстром ударних безпілотних авіаційних комплексів батальйону безпілотних систем військової частини А4447. Дитяче захоплення літаками пригодилося. Налаштовував до вильоту дрони і попав під обстріл, в якому отримав поранення не сумісне з життям. Безвідмовний, свідомий, рішучий, добросовісний. На нього завжди рівнялися побратими, він не вмів підвести командира, ішов на завдання з честю.

Володимир загинув 12 травня 2024 року під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Перемога Покровського району Донецької області. Похований на Алеї Героїв у рідному місті.

Не дав чоботу ворога витоптати українську землю, не дав зловісному чужинцю сплюндрувати честь та гідність українського народу, народу, бути частиною якого вже саме по собі честь.

Кажуть, у кожного хто віддає своє життя за інших, смерть свята. Їх душі зразу їдуть до неба, до Господа. Помолимось за нашого Володю. Лише завдяки таким як він ми можемо засинати сьогодні і бачити світанок завтра, вірити у майбутнє без війни. Віра наша ніколи не зміліє й не згасне, бо у Небесній сотні наш герой Володя завжди буде Воїном Світла, ангелом –хоронителем для України, для усіх нас.

Просимо Всевишнього, щоби дав нам мудрості продовжити справу загиблого Героя, створити таку державу, за яку він віддав своє життя. Тому бережімо власну історію, бережімо кожного, хто творить її, пам'ятаймо усіх поіменно...

Українській державі – Слава! Героям нації – Честь! Полеглим за волю – вічна пам'ять!

ДАЦЮК МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ (22.05.1979-20.10.2024)

*Матеріал підготувала: Солдат Христина, Волицька загальноосвітня школа I-III ступенів
Керівник: Солдат Галина Ярославівна, Волицька загальноосвітня школа I-III ступенів, учитель англійської мови*

Герої не вмирають!
І не меркне їхня зоря!
Вони, як підсніжники – в
зимі воскресають,
Їхній подвиг – квітуча
весна!

О.Половко

Україна...Країна смутку і краси...
Це країна, котра найбільше прагнула волі і
найменше мала її. Україна – це держава, яка протягом усієї своєї історії
боролася за волю, за щастя, за незалежність.

Наша країна є мирною, але війна увірвалася у наше життя немов вихор, шторм, землетрус і перебороїла усе – плани, майбутнє, спокій. Ми не знаємо, що чекає нас завтра...

У нас, в Україні, триває великомасштабна війна, яку розв'язала російська агресія. Щодень зриваються снаряди, ракети, стріляють з мінометів та обстрілюють градами. Гинуть десятки бійців та корчаться від болю поранені...

Наш спокій тут, в тилу, обороняють найкращі сини та дочки України. Вони взяли в руки зброю і стали на захист Батьківщини, а багато з них за свободу і незалежність Вітчизни віддали найдорожче – своє життя.

Микола Васильович Дацюк народився 22 травня 1979 року у м. Сокаль у великій, дружній сім'ї Володимири та Василя. Ріс звичайним, активним хлопчиком. У 2006 році пішов навчатися у Сокальську ЗШ I-III ступенів № 3. У даній школі навчався до 6 класу. Опісля продовжив навчання в Бишівській ЗШ, де проживала його бабуся Анастасія. Там пройшло його дитинство та юність. Зустрів багато друзів, з якими любив рибалити та ловити раки у місцевому ставку.

З радістю допомагав бабусі, любив доглядати за домашніми тваринами, рубати дрова, лагодити трактор. Мав ще трьох братів Василя, Степана, Ігора та трьох сестричок Ірину, Оксану та Софію. Як згадує мама Володимира, у дитинстві був спокійним, слухняним і дуже любив щось майструвати. Загалом Микола завжди тримав свої переживання у собі але завжди ділився думками з мамою, яку дуже сильно любив.

Родина, часто зустрічалася на традиційних сімейних святах, на яких любили, колядувати, співати наші рідні українські пісні. В такій дружній і багатодітній сім'ї виріс Микола.

Класний керівник Миколи Перець Григорій Петрович розказує: « Микола був хорошим товаришем, ні з ким не ворогував. Однокласники цінували його чесність, справедливість, доброзичливість. Після закінчення школи приходив до неї, запитував як справи. Розказував, що нового в нього, хвалився успіхами, радів життю. Я глибоко сумую і в той же час горджуся, що мій учень став взірцем справжнього українського воїна, героя-патріота за волю України.»

Однокласники його любили і поважали. Він був надійним другом і товаришем. Після закінчення школи навчався у Червоноградському ПТУ за спеціальністю «Слюсар-ремонтник і газозварювальник». Закінчивши училище, розпочав свою трудову діяльність. Працював водієм у колгоспі с. Ордів та у приватному підприємстві «СОПІЗ», де працював 20 років.

24 вересня 2024р був призваний Сокальським ОРВК на військову службу. Ніс службу водієм автомобільного відділення взводу роти забезпечення БМЗ військової частини А5001...

Здається, що ще потрібно для щастя? Жити, любити, творити і радіти усьому.

20

жовтня 2024

р страшна звістка долинула до Сокальщини. ...Помер...Не витримало серце...

Йому цього року виповнилося лише 45. Навіки 45.

Не дожив, не долюбив, недопрівав... Але чому?! Тому що віддано любив рідну Україну і пішов її захищати.

Син повернувся...однак у труні. Микола мовчки дивився на усіх з портрета.... Молодий, усміхнений, вродливий...

Він так хотів зустріти ту кохану, єдину другу половинку, бачити як зростають його діти, як зроблять перші кроки ... Та війна перекреслила усі його плани.

22 жовтня о 15.00 відбулася зустріч героя у м.Сокаль, щоб провести в останню путь його. Ніхто не міг стримати сліз, плакали рідні, мама, брати, сестри, родичі, побратими, друзі, односельчани і...всі сокальчани. Кожен з присутніх усвідомлював, що він загинув за нас, за незалежність України. Під скорботну мелодію пісні « Плине кача...» та вигуки «Герої не вмирають» тіло Миколи військовослужбовці винесли на подвір'я церкви Св.Петра і Павла м.Сокаля.

До опечаленої громади промовило духовенство Сокальщини:

«Багато синів та дочок, захищаючи нашу неньку Україну, віддають своє життя за нас. Тому ми дякуємо нашому Героєві Миколі, який пожертвував своїм життям заради миру на нашій

землі. Висловлюємо своє співчуття мамі, сестрам, братам, рідним. Ті люди, які не були там і не бачили, що там діється, не можуть оцінити жертви цих молодих людей, їх патріотизм, їх віру, їх бажання того, щоб наші діти виростили у своїй незалежній державі, молилися своєю мовою, у своїй церкві, вчилися своїх українських пісень і традицій.»

23 жовтня о 12.00 годині під жалобні звуки військового оркестру похоронна процесія попрямувала до місцевого кладовища. Її очолювали священики на чолі з митрофорним протоієреєм, настоятелем кафедрального храму Петра і Павла м.Сокаль, отцем Ярославом Кашуком та Сокальським деканом отцем Петром Звіром. Священики відправили панахиду за убієнним. Біля храму люди вигукували «Слава Герою» та «Герої не вмирають».

Мама захисника Володимира, не стримуючи сліз, говорить: «Ой сину, сину, як важко жити без тебе. Сум та біль назавжди зі мною, а в моєму серці тільки світлі спогади про тебе. Бережи, Боже, всіх захисників України! Віримо в перемогу! Слава Україні та її Героям!!!»

Привіт, моя мила матусю,
На тебе із неба я часто дивлюся.
Пробач, що на світі мене вже нема,
Просто невчасно прийшла ця війна.

-Як же, сину, тебе відпустити,
Коли серце нещадно болить?...
Як без тебе, рідненький мій, жити,
Коли рана на серці кровить?!
– Лишень тіло померло, матусю,
А душа моя досі жива!...
Не тужи...Не ридай...Не хвилюйся...
В мене просто домівка нова!...

ДЕМІДОНТ ІГОР ІГОРОВИЧ **(20.03.1986 – 05.05.2024)**

*Матеріал підготувала: Підляк Христина, учениця 10 класу Савчинської ЗШ I-III ступенів
Керівник: Немець Марія Павлівна, вчитель історії Савчинської ЗШ I-III ступенів*

Не пора, не пора, не пора
Москалеві й ляхові служить!
Довершилась України кривда стара, —
Нам пора для України жить.

Бо пора се великая єсть:
У завзятій важкій боротьбі
Ми поляжем, щоб волю, і щастя, і честь,
Рідний краю, здобути тобі!

Дух Івана Франка і його ідея глибоко вкорінились в кровних надрах української нації.

Історія українського народу, починаючи з XV ст. - це постійні національно - визвольні змагання, безперервна боротьба за визволення з чужоземної неволі, за побудову незалежної самостійної Української Держави.

Великий гетьман Пилип Орлик, який все своє життя присвятив ідеї визволення України, ще на початку XVIII ст. дав реальну оцінку московської духовності: «Москвини – це дикуни-азіати. І москвини сьогодні, та азіатська дич, сміють панувати над такою нацією, якою є наша козацька (українська) нація?!».

У XXI ст. українська молодь, взявши до рук зброю, пішла у вир Української Національної Революції та приступила до побудови Української Держави. Це покоління українських Героїв, яке зрозуміло життя як неухильне стремління на вершини нації. «Жити – це значить боротись, лиш боротись – значить жити!»

У час, коли національно-культурне відродження нашого народу в незалежній Українській державі стало реальністю, все більше зростає інтерес до історичного краєзнавства. Тому *наше завдання* – дізнатися якомога більше про воїнів-захисників нашого Сокальського краю, а також познайомити наших близьких з героїчними сторінками їхнього життя.

Справжні борці за щастя нації, за життя і щастя своїх дітей – це ті, котрі після смерті залишаються живими, бо їх є кому наслідувати, є кому прийти на зміну:

«Всі ті, що згинули в останній січі
І мученицький прийняли вінець,
Їх смерть життя розбудить у народі,
Це початок борні, а не кінець».

Справжній шлях життя та боротьби – це буквар, на якому повинні вчитись сучасні і майбутні покоління.

Ще Горацій сказав, що «війни прокляті матерями». Яке страшне слово війна... Скільки в ньому ненависті, злості, крові, сліз, розбитих сердець, скалічених доль, смертей, болю. Війна - це відвага, мужність, героїзм, подвиг. *Тема є актуальною* в наш час. Зараз мирне небо України опалене полум'ям війни, а слова «Слава Україні - Героям Слава!» набули нового святого змісту, перестали бути лише вітанням. Нині це віддання особливої шани тим, хто у напружений, найкритичніший і найважливіший момент життя нашої країни не відступив і пожертвував собою заради своєї Батьківщини.

Ці люди заслуговують на те, щоб не бути забутими, щоб їхні імена з гордістю та пошаною вимовляло молоде покоління, щоб це покоління не згубило їхнього національного духу, волі до свободи та любові до рідної землі. Тому ця добірка матеріалів присвячується їм, відомим та невідомим нашим героям, нашим односельчанам. Це про кожного з них слова І.Франка: «*Все, що мав у житті, він віддав для одної ідеї, і горів, і яснів, і страждав, і трудився для неї*». Низький уклін, шана та вдячність безстрашним Героям, для яких Україна була понад усе!

Людина живе доки у Всесвіті б'ється бодай одне серце котре пам'ятає її. Нація твориться, якщо пам'ятає і вшановує своїх Героїв. Держава, за

незалежність і волю якої найкращі її сини і дочки віддали найдорожче – життя, ніколи не зникне з карти світу. Натомість забудькуватим народам історія мстить. Почасти з особливою жорстокістю, змушуючи прийдешні покоління дорогою ціною розплачуватися за історичну амнезію попередніх. Тому пам'ятаймо! Крізь роки, століття, крізь біль і сльози, крізь покоління. Пам'ятаймо! В любові й ненависті, в багатстві й скруті, в будні та свята, в молитвах і випробуваннях. Пам'ятаймо! Задля вічного спокою і слави покійних, гідного сьогodenня і майбуття живих. До імені, до подвигу, до скону. Хай наші Герої живуть, доки б'ються серця українців, доки світить Сонце...

Отже, *об'єктом дослідження* є Збройні Сили України, відважні герої, які намагалися протистояти ворогам. На полі битви - захисники, мужні, сміливі, хоробрі. Не шкодуючи власного життя, захищали неньку Україну. Історико-краєзнавчу акцію «Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають!» ми підтримали з метою свого духовного та інтелектуального збагачення, фізичного та морального укріплення, екологічного, естетичного та патріотичного виховання, а також для того, щоб показати іншим школярам приклад для наслідування. Не можна сказати, що наша робота закінчилась, ми переходимо на інший етап, плануємо нові заходи і не зупинимось доти, доки наша Україна не буде найкращою державою у світі.

Слава Україні! Героям слава!

1. Не дожив, не долюбив, не доборовся, не домріяв...

Війна завжди найкращих забирає
і вибору у них уже немає.

У когось батько, в когось син вмирає,
чому це Бог усе не припиняє?

Війна забирає найкращих, але наша пам'ять про них буде жити вічно! Їхні імена завжди будуть для нас взірцем патріотизму, мужності та незламності! Історії їхнього життя, їхніх подвигів, видатної мужності, незламності навіки вписано в історію України!

Серед героїв цієї війни маємо, без сумніву, Героя нашого Сокальського краю, Ігоря Демідонта /Дод. 1/. Йому назавжди 38, бо розчахнуте крило пекельної війни непроханим чорним крилом болю та скорботи невмолимо уразило саме серце Сокальщини.

10 травня жителі Сокаля та села Гути попрощалися з воїном-Героєм, який був тяжко поранений на Авдіївському напрямку. На Великдень, 5 травня, на жаль, серце Захисника України зупинилося.

Ігор народився 20 березня 1986 року в місті Сокаль, де і проживав до 2008 року з батьком Ігорем, матір'ю Ярославою та сестрою Мар'яною. За цей період був вихованцем дитячого садочку № 8, згодом навчався в Сокальській загальноосвітній школі № 2 до 2003 року /Дод. 2/. Відвідував різні спортивні гуртки, секції плавання. Був хорошим учнем та другом, якого любили та поважали всі вчителі, однокласники /Дод.3/, друзі, адже за своєю світлою і доброю вдачею мав їх чимало. Ігор з малих літ був привчений до молитви і

Божого слова. Кожної неділі спішив до Божого храму, де щиро слухав настанови священників.

В 2003 році, закінчивши школу, вступив у Львівський національний політехнічний університет на кафедру економіки та менеджменту. Під час навчання в університеті закінчив курси військової кафедри зі званням молодшого лейтенанта. Був хорошим, відповідальним студентом.

24 січня 2009 року одружився із Христиною Калькою, жителькою с. Гута. З коханою дружиною /Дод. 4 / вони в злагоді та любові прожили майже 16 років. Виростили та виховали двох дітей Назарія та Вероніку /Дод. 5/. Герої не вмирають. Вони просто перестають бути поруч. Відлітають.... Тихенько і не попрощавшись. Можливо, тому, що не збирались помирати. Мали плани, хотіли любити, виховувати дітей, навчатись, працювати, радіти життю. Не судилось.....Стають зірками в небі. Янголами-охоронцями.

2. ...та всім серцем любив та вірив у свою країну, в її світле та мирне майбутнє.

10 травня 2022 року був мобілізований у прикордонні війська Великомоствівської воєнної частини. На початках службу проходив у складі зведеного загону відділу прикордонної служби «Львів-2» у протитанкових військах /Дод.7/. Був залучений до бойових дій на Бахмутському напрямку в районі населеного пункту Кліщіївка, де стійко і мужньо тримав оборону рідної землі. Незважаючи на власне життя, врятував не одного свого побратима. Був вірним другом і найкращим командиром для свої хлопців.

У 2023 році його перевели до 105 прикордонного загону імені князя Володимира Великого м. Чернігова де був призначений на посаду начальника першого вогневого відділення прикордонної мінометної застави прикордонної комендатури швидкого реагування /Дод.8/. Незважаючи на свою посаду, був другом, братом для свої хлопців. Завжди був поряд з ними на всіх вогневих позиціях, переживав за життя кожного з них.

Два рази перебував на Авдіївському напрямку. По приїзду на ротацію восени 2023 року за бойові заслуги був нагороджений почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних Сил України «Срібний хрест» /Дод.9/, відзнакою Президента України «За оборону України» /Дод. 10/, почесною відзнакою начальника 105 прикордонного загону ім. князя Володимира Великого за особисту мужність, героїзм, ініціативу та стійкість, проявлені під час оборони дорученого рубежу, вірність військовій приязі та сумлінне служіння українському народові /Дод. 11/ та почесним нагрудним знаком від командувача військ оперативного командування «Північ» сухопутних військ ЗСУ медаллю «За сумлінну службу» /Дод. 12/.

1 травня 2024 року внаслідок застосування противником вогневого ураження зі ствольної артилерії по місцю розсосередження особового складу в районі населеного пункту Гірник Донецької області Ігор отримав важке поранення. Три доби за його життя боролися лікарі міста Дніпра, але важкі травми були несумісні з життям. І 5 травня о 01.00 годині на світле свято Воскресіння Господнього Господь Бог забрав його душу до себе. Від княжих

часів та козацьких звитяг в Україні віддають почесні воїнам полеглим за волю народу. Зі щитом йшли до бою, щитом постали супроти ворожої навали і на щиті повертаються їх тіла до отчого дому. На щиті повернувся і Ігор. Поховали Героя зі святою молитвою на цвинтарі у селі Гута на місці вічного його спочинку /Дод. 14/.

Непоправна втрата та біль для всіх, хто знав його, бо не стало надзвичайно світлої та доброї людини. Героя Ігоря Демідонта нагороджено орденом «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади» /Дод.13 /.

3. Мій татусь не повернеться додому... Він — янгол, і тепер — на небесах...

Заплаче мати не одного сина
чому сумна його ота стежина,
якою він в останнє проходив.
Життя віддав і тіло положив
на рідну землю, що його зростила
у вічність його душу проведе.
Заплачуть діти за рідненьким татом,
який додому більш вже не прийде.
Заплаче сестра, що втратила свого брата.
Заплаче вся убитого сім'я /Дод.6/.

І всі ті сльози болі і страждання
течуть з очей вже день у день.
Коли закінчиться війна проклята?
Коли Господь почує плач людей?

Герой – Ігор Демідонт є моїм хресним татом /Дод. 15/. Він – один із тих, хто перебував на передовій, захищаючи нас від загрози. Його відвага та сила духу завжди надихали нас вірити в перемогу. Ми, його сім'я, віримо в його місію та підтримували його всім серцем. Його приклад надихає нас боротися та вірити у свою країну.

« Я знаю лише хорошу сторону свого татуська, але якщо бути чесною я не впевнена що у нього була погана сторона. Про хресного в селі відгукуються як про хорошого та сміливого чоловіка.

В дитинстві мій хресний займався плаванням, він був хорошим в цьому, їздив на змагання, здобував нагороди. Завдяки своїм вмінням плавати, він врятував життя дівчинці, будучи ще підлітком - вже був Героєм. Зараз татусько є Героєм не лише для тієї дитини, але й для всієї України.

Відповідальність – була притаманна йому. Хрещений відповідально ставився до роботи, до своїх обов'язків як батька, так і хресного.

Ставши начальником 1-го вогневого відділення прикордонної мінометної застави 105 прикордонного загону ім. Князя Володимира Великого, на нього лягла ще більша відповідальність. Під його командуванням було багато людей, як молодших, так і старших за віком. Та він впевнено робив свою роботу, ведучи вперед своїх підлеглих та захищаючи країну.

Я запам'ятала хресного, як добру та світлу людину. Він завжди посміхався, жартував та був загалом відкритою людиною. Як хресний він був

чудовим. Татусько ніколи не забував про мій день народження, іменини чи будь-яку іншу подію з мого життя. Деколи навіть я не пам'ятала, проте хресний так. Я пишаюся тим, що мала такого чудового хресного.

Також він був хорошим братом та другом для моїх батьків. Вірним, дружнім, завжди готовим прийти на допомогу.

Мабуть, за таку його відкритість та добродушність його поважали та любили.»

Ми завжди пам'ятатимемо мого хресного, Ігоря Демідонта, як людину з великої літери, його відданість, самопожертву та боротьбу за незалежність і цілісність України. Адже Герої не вмирають! ... Вони навіки живуть у наших серцях, залишаючи слід своєї відваги, жертвовності й любові до Батьківщини. Їхні душі героїчним жовто-блакитним полум'ям горять!

Герої такі не вмирають,

Вони будуть вічно живі.

Героїв завжди пам'ятають

На небі й на рідній землі!

Україна переживає надзвичайно важливий період своєї історії, коли кожен українець відчуває на собі тягар війни та несе відповідальність за майбутнє нашої країни. Ми стикаємося з випробуваннями, які вимагають від нас великої сили, мужності й рішучості. Це не просто війна за територію, це війна за можливість існування та розвитку нашої незалежної України.

Кожен українець має розуміти, що зараз не час стояти осторонь. Кожен із нас може знайти свій спосіб внести вклад у велике діло захисту країни. Дехто відстоює нашу землю зі зброєю в руках, героїчно стоячи на передовій та оберігаючи свою рідну землю від ворога. Інші допомагають волонтерством, збираючи гроші, відправляючи ліки, одяг та продукти на передову. А є і ті, хто молиться за мир та безпеку, підтримує тих, повернеться додому.

Спільна робота, взаємна підтримка та взаєморозуміння — ось ключі до успішної війни за наш шлях. Важливо пам'ятати, що кожен внесок, як малий, так і великий, має велике значення у великому плані різнобарвної палітри національної підтримки. Наша спільна робота зробить війну України за її шлях успішною і допоможе нам побачити яскраве майбутнє для нашої країни.

4. «Коротко про найкращого і справжнього друга... -

такими словами почав свою розповідь та спогади друг Ігора Демідонта Юрій Жуковець /Дод.16/.

«Ми з Ігорем товаришували все життя, з раннього дитинства, ходили разом в один дитячий садок, в одну групу, разом в перші класи школи, жили в одному будинку, на одному поверсі, щодень проводили разом в дворі будинку – дитячі ігри, футбол, «квадрат», і інші хлопчачі ігри, разом діставали свої перші «хлопчачі травми», бо наші ігри не завжди були безпечними. Тому розбитий лоб, добряча гуля на голові, або «став на дошку з цвяхом і проколов ногу» - це було про нас, таке воно «офлайн життя» 90-х рр. Наші спільні улюблені зими – брали з Ігорем своїх менших сестер на санчата і на стадіон, на гірки до пізньої ночі, набігались, накатались, мокрі, втомлені, але такі щасливі. А після приємні, інколи не дуже вимушені канікули, які супроводжувались гірчичниками, ногами в

тазі з гарячою водою і мікстурами від кашлю. Нам із Ігорем як братам, батьки щоб нікого не образити, купували часто однакові речі, ролики ми мали одночно вдвох, тетріси, «йо-йо», «тамагочі», велосипеди, все що було в тренді ми мали, мали вдвох. Наше дитинство було щасливе, ми не були ідеальними хлопцями, але були ідеальними друзями, веселими і компанійськими, росли разом, розвивались разом. Ігор був більш успішний в спорті, відмінним і професійним плавцем, в цьому завжди хотілось рівнятись на нього. Наша спільна дитяча, шкільна буденність ніколи не була сумною, ми завжди були щасливі проживати її разом.

В 2003 році завершилась наша шкільна буденність, ми разом з Ігорем, закінчивши підготовчі курси, поступили в «Політех» (НУ «Львівська політехніка»). Це був новий етап в нашому житті, і це був особливий час, особливий етап нашого спільного вже дорослого життя. Ми разом поселились в гуртожиток, де батьки нам відремонтували і облаштували гарну кімнату. Наша «двійка» була мабуть найкраща в гуртожитку, затишна і комфортна, все облаштували на свій смак, з компютером, з телевізором, купили і разом повісили дерев'яний світильник за 4 гривні. Були щасливі від того, що щось зробили самі, що все так вийшло файно, знатна була кімната, знатні були з Ігорем «кавалєри». Університет дав нам нові знання новий досвід, заставляв нас бути більш дорослими і відповідальними, подарував нам з Ігорем нових друзів, які мало не щодня гостили в нас в гуртожитку. Ми були не ідеальними студентами, перша сесія далась нам не просто, бо були молоді і не досвідченні, відірвались від дому, а тут так цікаво — нові друзі, нові пригоди, довелось мати справу з “гуртожитською дідовщиною” і спільно її успішно подолати. Цікавий був час, щодня в нас відбувалось щось нове, щось щасливе, смішне. Разом вчилися готувати на загальній кухні гуртожитку, та наша неповторна смажена картопля, а картопля пюре... в четвер коли вже все що дали батьки з собою на тиждень було з'їдено “молодими ростучими організмами” в середу зранку, за простою вечерею або спільним застіллям з друзями, це було щось неймовірне). Наші нові спільні друзі : Олежик, Бандера, Слон, Боб, Бом-Бон, Дух, хтось мав ім'я, а хтось ще мав гарне і веселе прізвище, в Ігора було - “Купідон”), і воно йому пасувало. Високий, стрункий атлет, вже кандидат в майстри спорту з плавання “Купідон”, добре прізвище добрій і веселій людині, Купідон який насправді світився любов'ю до життя, до батьків, до друзів, до всього що робив, робив чесно і на совість. Далі було ще багато щасливих днів, спільних свят, поїздок в гори, походів “в центр на лавочки, на пиво”, поїздок до Бандери на квартиру, 85ю маршрутною до Слона на Сихів (до тепер не знаємо “де та 85та стає”))), до Лілі на Левандівку, в Брюховичі на шашлик, у Винники на озеро... все й багато, багато часливих днів і моментів.

Далі військова кафедра при універсі - можливо той етап який б хотілось вичеркнути з життя, бо через неї мій найкращий друг став Зевсом... Але так було в той час “модно”, вчитись в універсі, закінчити військову кафедру, отримати офіцерське звання — це мало відкрити ворота в кращий, більш перспективний світ, але... Ми з Ігорем її закінчили, і звичайно окрім офіцерського звання від неї ми нічого не отримали, бо ж це було “формальне навчання”, де майбутні офіцери

по суті не отримували жодних знань військової справи. Паралельно добігало кінця наше навчання в Політесі, ми починали планувати майбутнє, доросле серйозне майбутнє, шукати роботу, ще не отримавши свої дипломи ми вже пробували заробляти власні гроші. Ніколи не забуду смішну історію Ігора з Олегом, коли вони хотіли трішки підзаробити і пішли працювати на будову, тоді Олег сказав свою чергову “крилату фразу”, “файно Ігору, він магістр — пліт фарбує, а я спеціаліст мушу траншею копати”)) Така була реальність, молоді і без досвіду з бажанням заробити шукали будь де підробітку, а Ігор був дуже працюючий, не боявся жодної роботи, він був чесний, відповідальний і дуже справедливий, усі друзі його просто обожнювали, за його щирість, веселість, простоту, відкритість і доброту. Ігор та людина яка ніколи нікого спеціально не образила, не відмовила в допомозі, не відмовила у підтримці у важку хвилину, вірний справжній друг.

Далі прийшло зовсім доросле життя, Ігор одружився з коханою Христиною, і так ми поодружувались усі по черзі, відгуляли купу гарних весіль наших спільних друзів, і десь почали по трішки “губитись” в цьому дорослому житті, де кожен пішов своїми шляхами, але ці шляхи часто пересікались, але шкода на дуже короткі митті. Правду кажуть, ти починаш цінувати коли втрапиш, і так б хотілось повернути час назад і багато змінити, частіше бачитись з Ігором, товаришувати сім'ями, показати нашим дітям яка вона справжня дружба, планувати і жити далі разом, попереду мало бути все життя, Ігор ще мав зробити стільки всього... Війна, мобілізація Ігора до лав ЗСУ, переживання за нього, він там в тому пеклі, я тут, так хотілось йому чимось допомогти, так хотілось його звідти витягти, він був сильний, завжди тримався мужньо, хоча в його словах “все добре”, відчувалось що воно все важко, а потім було “дуже важко, ми в Красногорівці”, потім “ми в Чернігові, все добре”. Далі та остання ротація з Мени знову на передову, в пекло, те моє повідомлення в суботу 27 квітня 2024 : “Ігор, як ти ?” на яке я так і не отримав відповіді... Далі 2 травня, я отримав той страшний дзвінок від Ігора сестри Мар'яни, що він поранений, і евакуйований в Дніпро, що більше немає інфо де Ігор що з саме з ним. Наші спільні пошуки Ігора, дзвінки на гарячу лінію МО користі з якої рівно нуль, де окрім як відправити в Центр комплектації нічого не змогли порадати, але все ж спільно з рідними ми знайшли нашого Ігорчика, хотіли спільно з нашим товаришем спробувати його забрати ближче додому, але на жаль інформація, яку отримали була дуже погана “КЛ №8, опікове, в критичному стані. Львів точно не підходить по тяжкості. Д-з: ВТ МВТ (1.05.24) АБТ МВОСП Опік полум`ям II АБ III ст 70 % тулуба, сідниць, лівої в/ та обох н/кінцівок ОДШ важкого ст ІТУ 205 од Вкрай важкий опіковий шок”. Це був дуже важкий час, ми усі жили надією, молили Бога щоб допоміг Ігору, дав йому сили, щоб витяг його. Ігор був сильній, він був воїном на фронті, і був воїном борячись за своє життя, був справжнім Зевсом, але Бог вирішив по іншому... В ніч на 5 травня я отримав повідомлення від Мар'яни “помер наш Ігорчик, як тепер бути”, страшне повідомлення.

Так наш Ігор у Великдень відійшов у кращий світ, ця проклята війна забрала його в нас, забрала в дітей люблячого тата, в дружини коханого чоловіка, в батьків сина, розраду, підтримку і допомогу, в сестри брата і опору, в мене

найкращого друга, в усіх нас велику і вагому частину нашого спільного життя, минулого, теперішнього і майбутнього...

Ця коротка історія є моєю даниною пам'яті світлій і добрій людині, моєму справжньому другу, моєму Ігору. Усіх хто її читатиме вибачте за правильність чи не правильність того як вона написана, писати її було важко, бо біль цієї втрати на жаль час не лікує, але ця історія написана щиро і з любов'ю до справжнього друга.

Вибач братику що може якось тебе образив, що ми згубились в тому дорослому житті, що мабуть мало допомагав, і не витягнув тебе з того пекла, вибач мене і спочивай з миром...»

Висновки

Війна кардинально змінила напрямок розвитку держави та суспільства, згуртувала свідомих, зрілих громадян – справжніх патріотів Батьківщини. Але шанс на зміни дістався нам дорогою ціною – ціною людських втрат. Вічною раною на серці кожного українця буде пам'ять про Героїв війни, кожен з яких віддав за свої переконання найвищу ціну – власне життя.

Сьогодні Україну знають у всьому світі. Зігріта палкими серцями мільйонів українців з усіх регіонів, незалежна демократична держава Україна продемонструвала Європі й усьому світові, що українці – міцна духом волелюбна нація, яка навчилася поважати себе і зуміла відстояти свій демократичний вибір.

Українці об'єдналися, щоб боротися за краще життя своїх дітей, друзів, батьків. Два роки. Тривожних, заплаканих і вимолених... В один день тисячі простих українців стали солдатами свого народу. Звичайні мирні люди. Інтелігентні, жартиєлюбні, люблячі. Студенти, учні, інженери, водії, вчителі, колишні військові, безробітні. Кожен із цих Героїв, як і ми з вами мали свою сім'ю, батьків, друзів, захоплення, свої симпатії і свої невідкладні справи. Але поклик їхньої душі саме в цей час призвав їх до боротьби за вільну, демократичну, чесну Україну.

«Ми прийшли сюди перемогти або померти», — запряглися вони. Люди із гарячими і мужніми серцями. За цю перемогу заплачено велику ціну — життя наших Героїв. Вони загинули за честь, за волю, за право бути народом — джерелом влади у власній державі, за країну, в якій не страшно жити і народжувати дітей.

Цей сум, не просто свічка, яку можна поставили на згадку. Щемить серце, болить душа. Та слава героїв невмируща! Їх забути неможливо. Вони в нашому серці назавжди!!!

Патріотизм і героїчна мужність... Герої не вмирають! Вони — з нами!!!...

Хтось згадує кохану, друга, а хтось — батька, маму, хтось — доньку і сина... Вони з вірою в життя йшли вперед свободу українцям здобувати й віддала свою душу та тіло за нас усіх...

Із цими смертями «Слава Україні! Героям слава!» перестало бути просто вітанням. Тепер це віддання шани найкращим, котрі в найважливіший момент не злякалися і пожертвували собою заради нашої свободи і демократії у цій країні, а також свідчення справжнього подвигу.

Безсмертні душі вбитих і закатованих відійшли у небеса, але вони вічно житимуть в народній пам'яті, бо «Герої не вмирають!».

Плаче Україна гіркими сльозами,
А по землі плеться кров людська свята.
За свободу й волю Герої помирають,
За ту Україну, що у нас одна.

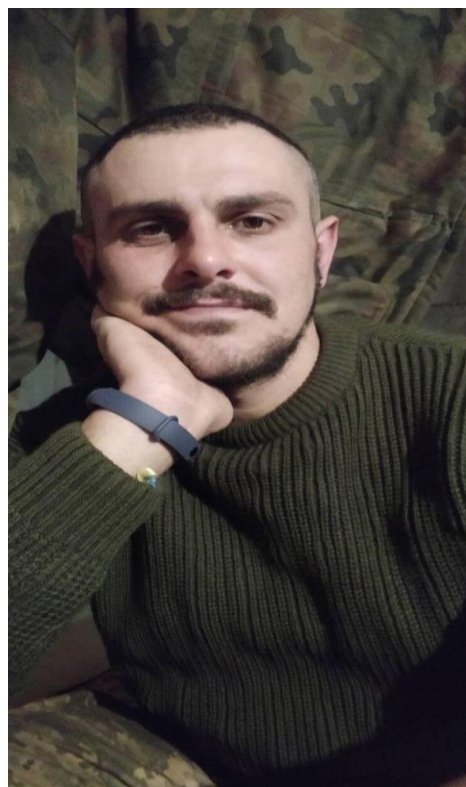
Нашу Батьківщину, нашу Україну зламати не можна. Наче казковий птах, вона піднімається, відроджується із попелу, розправляє гордо крила, стає міцнішою, сильнішою, кращою. Наведу слова одного з політичних аналітиків при ООН: «Після закінчення війни Україна отримає сильну армію, патріотизм на високому рівні, згуртовану націю, а ворог - лише безіменні могили».

Список використаної літератури та джерел

1. Свідчення та фотографії сестри, світлини з сімейного архіву героя.
2. Голос з-над Бугу: газета. Сокаль: [б.в.], 2024.
3. Нечай Б.М. Сокальщина. Книга пам'яті України. 1914-1990. Львів: Край, 2010
4. Губка І.М. Дорогою боротьби (етапи і зони). Частина III. Львів: ПТВФ «Афіша», 2006
5. Б. Христинич. На шлях до волі. Львів, 2005.

Додатки

**Дод. 1. Герой нашого Сокальського краю, ЛЮДИНА-ПОСМІШКА,
Ігор Демідонт.**

Дод. 2. Навчався в Сокальській загальноосвітній школі № 2 до 2003 року

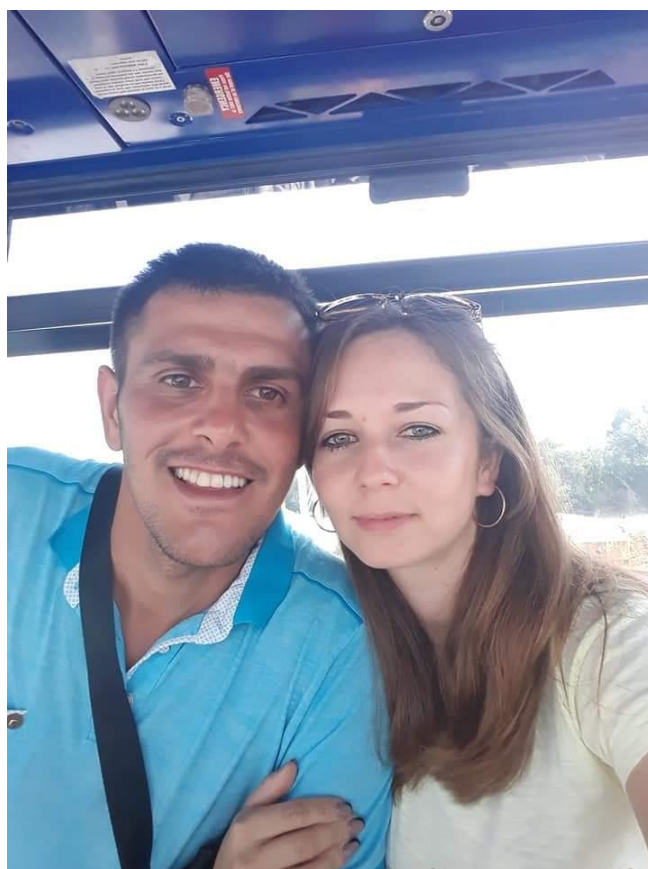

Дод. 3. Був хорошим учнем та другом, якого любили та поважали всі вчителі, однокласники

Дод. 4. 3 коханую дружиною Христиною

Дод. 5. З дітьми Веронікою та Назарієм

Дод.6. З друзями та братами

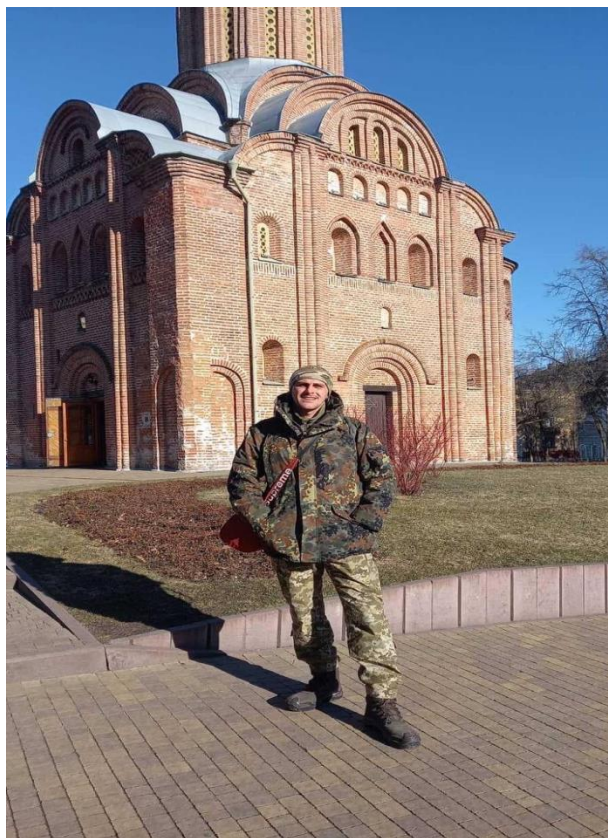

Дод.7. Був мобілізований у прикордонні війська

Дод. 8. Переведено до 105 прикордонного загону імені князя Володимира Великого м. Чернігова, де був призначений на посаду начальника першого вогневого відділення прикордонної мінометної застави прикордонної комендатури швидкого реагування

**Дод. 9. За бойові заслуги був нагороджений почесним нагрудним знаком
Головнокомандувача Збройних Сил України «Срібний хрест»**

Дод. 10. Нагороджено відзнакою Президента України

Дод. 11. Нагороджено почесною відзнакою начальника 105 прикордонного загону ім. князя Володимира Великого за особисту мужність, героїзм

Дод. 12. Нагороджено почесним нагрудним знаком від командувача військ оперативного командування «Північ» сухопутних військ ЗСУ медаллю «За сумлінну службу»

Дод. 13. Нагороджено орденом «Почесний громадянин Сокольської міської територіальної громади»

Дод.14. Поховали Героя зі святою молитвою на цвинтарі у селі Гута на місці вічного його спочинку.

**Дод. 15. Мій татусь не повернеться додому...
Він — янгол, і тепер — на небесах...**

Коротко про найкращого і справжнього друга...

Ми з Ігором товаришували все життя, з раннього дитинства, ходили разом в один дитячий садок, в одну групу, разом в перші класи школи, жили в одному будинку, на одному поверсі, швидше проводили разом в двірці будинку — дитячі ігри, футбол, "квадрат" і інші класичні ігри, разом доставали свої перші "доловичі трави", бо наші ігри не завжди були безшумними. Тому робитий лоб, добрача гуля на голові, або "став на дошку з шаквом і проколоти ногу" - це було про нас, таке воно "обфайні життя" 90х.) Наша спільна улюблена ігра - брали з Ігором свої менших сестер на санчата і на стадіон, на грі, до пізньої ночі, набігались, накатались, мотри, втомлені але так щасливі. А після прями, ніколи не дуже вимушені ваннуку, всі супроводжували гірничниками, ногами в талі з гарячою водою і мікстурами від кашлю. Нам і з Ігором як братам, батьки щоб нікого не образили, купували часто однакові речі, роліки ми мали в одячок в шовк, термос, "Во-Во", "тамачо", велосипеди, все що було в тренді ми мали, мали в дуох). Наше дитинство було щасливе, ми не були ідеальними хлопцями, але були щасливими друзими, веселими і командніськими, росли разом, розвивались разом. Ігор був більш успішним в спорті, відмінним і професійним плавцем, в цьому завжди хотілось рівнятися на нього. Наша спільна, дитча, шкільна буденність ніколи не була сумною, ми завжди були щасливі прокинути її разом.

В 2003 році завершилися наша шкільна буденність, ми разом з Ігором закінчили підготовчі курси, поступили в "Політех" (НУ "Львівська Політехніка"). Це був новий етап в нашому житті, і це був особливий час, особливий етап нашого спільного вже дорослого життя. Ми разом поселилися в гуртожиток, де батьки нам надрукували і обшитоку гарну кімнату. Наша "дівка" була мабуть найкраща в гуртожитку, затішна і комфортна, все обшитокували на свій смак, з комодом, з телевізором, куніли і разом повисли дерев'яний світильник за 4 гривні), були щасливі від того що щось зробили самі, що все так вийшло файно - знати була кімната, знати були Ігором "кавалєри"). Університет давав нам нові знання, новий досвід, заставляв нас бути більш дорослими і відповідальними, подарував нам з Ігором нових друзів, які мало не щодня гостили в нас в гуртожитку. Ми були не ідеальними студентами, перша сесія далась нам не просто, бо були молоді і не досвідчені з собою на тиждень було з'їдено "молочними ростучими організмами" в середу ранку, за простою вечерою або спільним застілля з друзями, не було щось неймовірне). Наші нові спільні друзі - Олександр, Бандера, Слон, Боб, Бом-бом, Дух, хтось мав ім'я, а хтось ще мав гарне і веселе прізвисько, в Ігора було - "Кундло", і воно йому пасувало. Веселий, стрункий атлет, все кандидат в майстри спорту з плавання "Кундло", добре притягував до себе і веселих дівчат. Кундло якій настрахці світись любов'ю до життя, до батьків, до друзів, до всього що робив, робив чесно і на совість. Далі було ще багато щасливих днів, спільних свят, поїздок в гори, поїздок "в центр на лавочку, на пиво", поїздок до баньери на квартиру, 8500 маршуртовано до Слова на Сихів (до тепер не знаємо "де та 85та стас")), до Ліди на Левандівку, в Брюховичах за шашлик, у Винників на озеро... все й багато, багато чудесних днів і моментів.

Далі військова кафедра при універсі - можливо той етап який б хотілось вичерпнути з життя, бо через неї ми найкращий друг став Зевсом... Але так було в той час "модно", вчитись в універсі, закінчити військову кафедру, отримати офіцерське звання — це мало відкрити ворота в країну, більш перспективний світ, але... Ми з Ігором її закінчили, і значаю окрім офіцерського звання від неї ми нічого не отримали, бо ж це було "формальне навчання", де майбутні офіцери по суті

не отримували жодних знань військової справи. Паралельно добігало кінця наше навчання в Політехі, ми починали планувати майбутнє, доросле серйозне майбутнє, шукати роботу, ще не отримавши свої дипломи ми вже пробували заробити власні гроші. Ніколи не забули смішну історію Ігора з Олександром, коли вони хотіли трішки підзаробити і пішли працювати на будову, тоді Олег сказав свою чергову "красиву фразу", "файно Ігор, він майстр — піліт фарту, а я спеціаліст мушу працювати конати") Така була реальність, молоді і без досладу з бажанням заробити шукали будь-де підроботку, а Ігор був дуже прагматичний, не боявся жовтої роботи, він був чесний, відповідальний і дуже справжній, усі друзі його просто обожували, за його ширість, веселість, простоту, відкритість і доброту. Ігор та людина яка ніколи нікого спеціально не образив, не відмовив в допомозі, не відмовив у підтримці у важку хвилину, вприні справжній друг.

Далі прийшло зовсім доросле життя, Ігор одружився з коханню Христинною, і так ми поодружувались усі по черзі, відгуляли куні гарних весіль наших спільних друзів, і десь почали по трішки "губитись" в цьому дорослому житті, де кожен пішов своїм шляхом, але ці шляхи часто пересікались, але завжди на дуже короткі миті. Працювати казуть, ти починаєш шукати колі вратини, і так б хотілось довернути час назад і багато змінити, частіше бачитись з Ігором, товаришувати сім'ями, показати нашим дітям яка вона справжня дружба, планувати і жити далі разом, попереду мало бути все життя, Ігор не мав зробити стільки всього... Війна, мобілізація Ігора до 44 ЗСУ, переживання за нього, він там в тому місці, а тут, так хотілось йому чимось допомогти, так хотілось його знову витягти, він був сильний, завжди тримався музикою, хоча в його словах "все добре", відгувалось що воно все важко, а потім було "дуже важко, ми в Красногорині", потім "ми в Чарнінові, все добре". Далі та останні роки за Мени знову на передову, в пекло, те мого повідомлення в суботу 27 квітня 2024: "Ігор, як ти?" на яке я так і не отримав відповіді... Далі 2 травня, я отримав той страшний дзвінок від Ігора сестри Мар'їни, що він поранений, і евакуйований в Дніпро, що більше немає інфо де Ігор що з саме з ним. Наші спільні пошуки Ігора, дзвінок на гарму ліній МО керуєти з якої рівно чули, де зарив як відправити в Центр комплексної нічого не змогли порадиати, але все ж спільно з рідними ми знайшли нашого Ігорчика, хотіли спільно з нашими товаришами сиробити його забрати бже додому, але не жаль інформація яку отримали була дуже погана "КЛ ЖФ, опікове, в критичному стані... Дзвів точно не підходить по тяжкості Д-4 ВТ МВТ (1.05.24) АБТ МВОСТП Оник полку ім ІІ АБ Ш ст 70 % тулуба, сліпий, лівої в' та обох кінцівок ОДНІ важкого ст ПТУ 205 оз Варій важкої опікової шок". Це був дуже важкий час, ми усі жили напевно, молили Бога щоб допоміг Ігору, дав йому сили, щоб витримав Ігор був сильний, він був воном на фронті, і був воном беручись за своє життя, був справжнім Зевсом, але Бог вирішив по іншому... В ніч на 5 травня я отримав повідомлення від Мар'їни "помер наш Ігорич, як тепер бути", страшно повідомлення. Так наш Ігор у Великдень відійшов у країну світ, це прокиста війна забрала Ігора в нас, забрала в дітей люблячого тата, в дружини коханого чоловіка, в батьків синя, родину, підтримку і допомогу... в сестри брата і опору, в мене найкращого друга, в усіх нас велику і важку частину нашого спільного життя, минулого, теперішнього і майбутнього...

Ця коротка історія є мого данною пам'яті світлій і добрій людині, мому справжньому другу, мому Ігору. Усіх хто її читатиме вибачте за правильність чи не правильність того як вона написана, писати її було важко, бо біль щіт врати на жаль час не лігує, але ця історія написана щиро і з любов'ю до справжнього друга.

Вибач братику що може якимось тебе образив, що ми згубили в тому дорослому житті, що мабуть мало допомогав, і не витягує тебе з того пекла, вибач мене і сповійай з миром...

Жуковець Юрій

Дод. 16. Коротко про найкращого і справжнього друга...

ДЕМІДОНТ ІГОР ІГОРОВИЧ Позивний «Зевс» (20.03.1986 - 05.05.2024)

Матеріал підготував: Гісем Матвій, учень 8-Б класу Сокальської ЗШ I-III ступенів №2 (племінник Героя)

Керівники: Мигасюк Галина Мирославівна, заступник директора з виховної роботи, Сулима Наталія Ярославівна, учитель англійської мови, класний керівник Героя

ЩОДЕННИК ПАМ'ЯТІ «Про дивовижну ЛЮДИНУ»

Цей щоденник розповідь про надзвичайно добру, щирю, уважну, веселу, талановиту, люблячу людину, Демідонта Ігоря Ігоровича, мого дядька (рідного брата моєї мами). Розповідь вам про нього словами рідних, друзів, однокласників, педагогів, побратимів. Чому щоденник? Коли ми зібрали спогади та інформацію про дорогу людину, то зрозуміли, що це дуже цінний матеріал, яким варто поділитися якимось незвично та цікаво, бо саме таким був наш Ігор.

«Коли рано-вранці 5 травня 2024 року церковні дзвони сповіщали про воскресіння Ісуса Христа, наша шкільна родина отримала страшну звістку-помер у лікарні після важкого поранення наш випускник, Герой-Демідонт Ігор. Старші люди кажуть, що у великі свята Бог забирає до себе на небеса найкращих. Це, напевно, про нашого Ігоря. Він був найдорожчим сином

для своїх батьків, коханим чоловіком для дружини, люблячим татом для синочка і донечки, турботливим братом, хорошим товаришем для однокласників. Дуже боляче... Серце ридає... Слів бракує... Але мусимо жити! Маємо пам'ятати! Дякуємо батькам за СИНА! Ігорчику, ти будеш жити в нашій пам'яті, назавжди залишишся в наших серцях», - слова розпачу та болі класного керівника Сулими Наталії Ярославівни, коли вона дізналась про страшну звістку.

« Високий, чорнявий хлопець, з пластинкою на зубах і щирою посмішкою. Ігор був дуже уважним і чуттєвим. Він завжди вдумливо слухав, коли хтось з ним говорив, намагаючись почути і зрозуміти співрозмовника. Що ми могли знати і вміти у школі? Ми ж не знали, хто ми і ким нам судилось стати, коли співали патріотичних пісень під баян. Ігор дуже любив співи. Хлопці з нашого класу просто відкривали роти на уроці музики, а Ігор завжди співав і знав усі куплети. А на уроці праці найкраще із нас усіх зв'язав шкарпетки. Ігор був шульгою. Проте мав дуже акуратний почерк, такі круглі, великі букви. І серце мав теж велике, превелике... Коли ми з дівчатами їхали на похорон, я думала про те, чому він не залишився в Сокалі, а жив у селі. Але коли побачила ту красу, ті простори і пагорби, той горизонт - я все зрозуміла без пояснень. Воля! Усе, як у тих наших піснях, які ми любили співати. Уся краса України в тому маленькому селі Гута, що на нашій Сокальщині.

Коли кажуть "не створений для війни", це якраз такий випадок. М'який, добрий і чуттєвий Ігор не був створений для війни. Та Ігор був чесний перед собою, перед Богом і людьми. Він не йшов на компроміси із совістю. Прийшла повістка - і він гідно прийняв виклик. Не відкупився, не домовився, не пересидів до кращих часів. Ігор не повівся, як боягуз, не ховався за спинами побратимів, не підписував документи у теплому кабінеті, хоча був керівником підрозділу. Він загинув смертю хоробрих, від страшного вогневого поранення. Хлопчик з пластинкою на зубах став воїном. І я на уроках музики співала про Героїв України з майбутнім Героєм, ще нічого про це не знаючи. Я бачила момент, коли побратим на коліні вручав синові Ігоря прапор і відзнаку зі словами: "Прийми! Не погорди!" І цей погляд сина. Сильний, але м'який. Ці очі, повні болю, але й відповідальності. Бо треба бути мужнім. Я вже бачила цей погляд. У його батька такий самий.

Ігор Демідонт — Герой України! Назавжди цей подвиг. Назавжди пам'ять про нього», - так тепло, щиро, з безмежною любов'ю та повагою, з величезним болем написала однокласниця Ігоря Мирослава Корнійчук.

«Ігор був завжди позитивно налаштований, добрий, ввічливий і готовий завжди допомогти. Любив вчитись і займатись спортом. Завжди веселий, усміхнений. Ігорчик був добродушним та чуйним!!! Завжди був уважним до інших людей. У нього щире та правдиве серце. Назавжди залишиться таким в наших серцях», - болючі спомини однокласників на похоронах.

Демідонт Ігор - звичайний хлопчик, який народився 20.03.1986 року у звичайній сокальській родині, де і проживав до 2008 року з батьком Ігорем, матір'ю Ярославою та сестрою Мар'яною. За цей період був вихованцем дитячого садочку №8, опісля навчався в Сокальській загальноосвітній школі №2. Відвідував різні спортивні гуртки, секції плавання. Був хорошим учнем,

якого любили та поважали всі вчителі, однокласники, друзі, адже за своєю світлою і доброю вдачею мав їх чимало. Ігор був набожною дитиною, адже з малих літ був привчений до молитви і Божого слова. Кожної неділі спішив до Божого храму, де щиро слухав настанови священників. У 2003 році, закінчивши школу, вступив у Львівський національний політехнічний університет на кафедру економіки і менеджменту. Під час навчання в університеті також навчався на курсах військової кафедри, яку закінчив зі званням молодшого лейтенанта. Був хорошим, відповідальним студентом.

10 травня 2022 року був мобілізований у прикордонні війська Великомоствської воєнної частини. Спочатку службу проходив у складі зведеного загону відділу прикордонної служби «Львів-2» у протитанкових військах. Був залучений до бойових дій на Бахмутському напрямку в районі населеного пункту Кліщіївка, де стійко і мужньо тримав оборону рідної землі. Незважаючи на власне життя, врятував не одного свого побратима, був вірним другом і найкращим командиром для своїх хлопців. У 2023 році його перевели до 105

прикордонного загону імені князя Володимира Великого м. Чернігова, де був призначений на посаду начальника першого вогневого відділення прикордонної мінометної застави прикордонної комендатури швидкого реагування. Незважаючи на свою посаду, був другом, братом для своїх хлопців, завжди був поряд з ними на всіх вогневих позиціях, переживав за життя кожного з них. Два рази перебував на Авдіївському напрямку. По приїзду на ротацію восени 2023 року за бойові заслуги був нагороджений почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних сил України «Срібний Хрест» та почесною відзнакою начальника 105 прикордонного загону ім. князя Володимира Великого за особисту мужність, героїзм, ініціативу та стійкість, проявлені під час оборони дорученого рубежу, вірність військовій присязі та сумлінне служіння українському народові. 1 травня 2024 року внаслідок застосування противником вогневого ураження зі ствольної артилерії по місцю розосередження особового складу в районі населеного пункту Гірник Донецької області Ігор отримав важке поранення. Три доби за його життя боролися лікарі міста Дніпра, але важкі травми були несумісні з життям. 5 травня в 01:00 годині на світле свято Воскресіння Господнього Господь Бог Забрав його душу до себе. Чин поховання відбувся в селі Гута Червоноградського району, де проживає сім'я Героя. Непоправна втрата та біль для всіх, хто знав Ігоря, бо не стало надзвичайно світлої та доброї людини. І про це свідчать спогади побратимів, для яких Ігор став найдорожчою людиною.

«Лейтенант Ігор Ігорович Демідонт (позивний «Зевс») був фантастичним командиром Мінометної застави прикордонної комендатури швидкого реагування, з яким мені прийшлося працювати, а також разом обороняти Україну пліч-о-пліч. Пам'ятаю, як перший раз зустрів його: він сидів на одному з наших ліжок, читав книгу на військову тематику, а саме: «Основи артилерійської розвідки». Це було за два тижні до відправки в зону бойових дій. При знайомстві він посміхався і ця щира посмішка стала його візитівкою. Користувався великою повагою в колективі офіцерів, а також у звичайних солдатів. Він завжди хвилювався за кожного військовослужбовця і головним для «Зевса» було життя

підопічних. Тому одна зі стандартних фраз Ігоря Ігоровича при стрільбі з міномета завжди звучала однаково: «Не, Юр, досить, потім ще постріляємо...» Це означало, що треба ховатися, щоб не отримати удар у відповідь. І хоча ми на війні, але саме з його уст - це звучало, як заборона для дитини гратися чимось небезпечним. Він був простий і водночас дуже хоробрий, адже часто нас переслідували різні непередбачувані ситуації і, щоб не лякати хлопців, Ігор завжди ховав своє хвилювання за посмішкою, хоча з часом я навчився його читати. Але так було справді спокійніше. «Зевс» завжди був прикладом, старався навчатися тій справі, яку йому довірили, а довірили йому ціле вогневе відділення (у ЗСУ значиться як взвод), це дуже важка розумова праця, адже від вдалого виконання залежить чимало життів. «Та за що мені то всьо, я би краще цілу мішалку бетону наколотив і доріжку якусь залив...», - ця фраза означала, що справа кепська та йому потрібна порада. Проте товариші не мали знати про це. Коли жили у Чернігові в гуртожитку, дивились на місто, розказували один одному про своє життя, родини, сім'ю та про те, що будемо робити, коли приїдемо додому. Мені запам'ятались слова: " Богдане, я приїду додому, залию все підвір'я бетоном». Запитав: « Чому?» Відповідає: « Не знаю, але я дуже люблю цим займатись: мішати розтвор і заливати, все заливати: доріжки, бордюри, стовби, стяжки. Розумієш, то моє - день і ніч робив би це». Часто лаявся польською мовою, і хто був поруч - це завжди смішило. Також розповіді про роботу в Польщі: і як до нього додому приїхав поляк, і він два мішки бульби дав, хочь через кордон могли цього поляка не впустити. То була кумедна історія. Пам'ятаю: заблудилися вночі, коли повертались з позиції. Ми їхали останні, повернули не туди - та ледь не потрапили в руки ворога. Потім, звісно, згадували це все жартома, хоча в той момент смішно не було ні разу. Бойовий досвід, який отримав лейтенант Демідонт І. І. у Львівському зведеному загоні «Львів-2» рятував нам життя не раз. На превеликий жаль, 1 травня 2024 року це не допомогло: після завдання їхали помитись і відпочивати, пролунав дзвінок від чергового, що відбувся обстріл по будинку, де жив Ігор і ще три військовослужбовці. Приїхавши на місце, де вони проживали, ми побачили страшне видовище: все горіло, з будинку нічого не залишилось, адже було пряме попадання ракети. Ми не віримо до цього часу, що його нема. Здається, що він на завданні і ось має приїхати. Всі хлопці часто згадують та кажуть, що таких як Ігор Ігорович більше не буде. Людина, яка мала талант простого спілкування з людьми, вміла співпереживати, а також він був опорою для своєї дружини Христини, і завжди говорив про своїх дітей, як він їх любить, свою Веронічку ("вона в мене красуня") і сина Назарчика», - такими надзвичайно теплими та нестерпно болючими спогадами поділилися побратим Ігоря Юра Лаховський (лист з передової).

А ось ще одна щемлива сповідь від друга-побратима Галька Богдана «Моя історія про Ігоря Демідонта» (записано з телефона поміж боїв): «Зустрілися з цією людиною під час мобілізації 10 травня у Кінологічному навчальному центрі Державної прикордонної служби України міста Великі Мости. Нас призначили 140 офіцерів, які проходили навчання у вищих навчальних закладах, де була військова кафедра. Там ми і зустрілись. Це були я, Ігор Демідонт, Дмитро

Липак(Львів), Тарас Терлич (Бібрка), Трохимишин Андрій (Львів), Коляда Володимир(Соснівка), Коля Плечій (Тухля).Ми там проходили навчання і злагоджувалися по службі, жили у школі у Великих Мостах.Тоді Ігор себе проявив доброю, щирою людиною.Він розказував, що неподалік живе, в Гуті.Його не відпускають додому, що є дружина Христинка (він так завжди казав) і двоє дітей, дівчинка Веронічка, син (не можу пригадати).Тоді до нього час від часу приїжджали батьки, дружина, привозили йому щось смачненьке поїсти, адже в їдальні готували смачно інколи, а Ігор завжди запрошував повечеряти бутербродами, шинкою та різними смаколиками. 15 днів в нас були навчання, і нас всіх почали розподіляти, куди ми їдемо служити. Мене перевели на кордон Львівської області, у село Лопушанка на заставу. Ігоря перевели у прикордонний зведений загін «Львів-2», в якому він був заступником начальника протитанкової застави, з ним у цей загін перевели Коляду Володимира. Отже, Ігор, Андрій, Василь, Володя поїхали на схід, були під Бахмутом, Костянтинівкою, нищили там ворога. Час від часу зв'язувались по телефону, адже цікаво, як там вони. І тут приходить через 6 місяців наказ, що мене переводять із Львівського загону у Чернігів. Прибув туди, зайшов у відділ кадрів доповісти, що прибув і в кадровиків почув, що Ігоря Демідонта шукають.Мене зацікавило,яїх запитав: «А як він побатькові?» Вони відповіли, що Ігорович. Я кажу їм, що він на війні у Донецьку, їм мову відняло.Як він попав у списки, якщо він на війні. Зрозумів пізніше, що «Львів-2» мав виходити з Донецька і їх розформовували і розкидали, де нема укомплектованого підрозділу.Тому вони через 10-15 днів приїхали у 105 загін. У загоні формувався ПКШР з місцем дислокації "Мена".Я зрадив, що їдуть до мене мої друзі зі Львівської області, з якими ми призивались.Я їх зустрів, поселив у кімнатну, де я проживав.Нас було тоді 4-ро : я, Загута , Демідонт, Марканич - це теж сержант з Львівської області (м.Турка). Ми у загоні прослужили біля 3-х місяців.З Ігорем ходили разом в наряди охороняти загін, який був розбитий авіацією. Була можливість навіть смажити шашлик, картоплю на вогні.Є відео, фото з нарядів. Ігор був доброю людиною і спокійною особливо, веселим, з ним ніколи не було нудно. До мене в Чернігів приїхала дружина і донечка в гості, познайомив їх, він навіть казав: « Богдане, то буде моя невістка». Пізніше приїжджала Христя в гості. Показували Чернігів – місто-герой, пам'ятки і красу міста. Після трьох місяців нас з Ігорем викликають на співбесіду у ПКШР, беруть на нові посади. Ігор стає начальник мінометного відділення. І в цьому ПКШР знову служимо Я, Демідонт, Загута, Коляда і Трохимишин.Виявляється, що з Львівської області досить багато хлопців. Поїхали ми на фронт у Донецьку область біля Кураховон.п. Костянтинополь. З Ігорем спілкувались, але не часто бачились, бо підрозділи були розсереджені по різних населених пунктах (с. Розлив, с.Андріївка, с.Олексіївка, с.Улакли, с.Богатир). Ігоря всі хвалили і його команду мінометників, адже вони ворога нищили пачками. Позивний Ігоря "Зевс".Він завжди був справедливим і врівноваженим, ніколи не хотів когось просити.Усе показував своїм прикладом: що потрібно робити, а не чекати, що хтось замість тебе зробить. Він був такою людиною,до якої притягувало, особливо усмішка, незабутні та веселі історії, умів розказувати історії з життя: як в Польщу їздив, як був у Коснянтинівці чи під Бахмутом, розказував історії зі

школи (що його називали "мачо"). Це завжди була відкрита людина до спілкування і класних жартів. Наші позивні в Коляди (тихий), Загути (штабний), Трохимишин (троха миша трохи не) так жартували. Коли приїхали з першої ротації (а це була його друга ротація), каже, що мало було тої відпустки: не знав, за що хапатись, ти сам розумієш - вдома завжди є робота. Ми все інколи говорили, що закінчиться війна: "Богдане, приїдеш до мене з жінкою і моєю невісткою», - Ігор любив так підколювати і дивитися, як я буду реагувати. Ще була така мрія, що ми посідаємо в наші авто і сім'ями поїдемо на море відпочивати. Я відповідав: «Поїдемо в наш Крим, Судак, Ялту, Бахчисарай. У нас ротація вийшла на Красногорівку, 17.04.2024, було непередбачувано і дуже важко. Я пам'ятаю, як Ігор приходив (я дуже його завжди радий був бачити) і що б він не просив, я йому допомагав. Адже це людина, яка зі мною була з перших днів АРМії. Я так завжди казав. Одного разу Ігор прийшов і каже: «Я їду працювати, є щось поїсти, бо сьогодні возили міни, не встиг поїсти». Я кажу: «Для тебе організуємо – ти ж мій колеґа». Він поїв, подякував, як завжди, і вже тільки чув по рації, як вони працюють по координатах. Командир корегує по позиціях ворога, а "ЗЕВС" насипає. Тут вилазять окупанти з «нор», вони поцілили по ворогу, окупанти були знищені. Я так тоді за Ігоря перелякався, адже в них завдання відстріляти з міномета 3-4 хвилини, щоб переміститись в безпечну зону, тобто, на запасну позицію або покинути місце, щоб їх не вичислили. Приїхав Ігор на пункт постійної дислокації, посікло машині лобове, неподалік розірвалась міна, але обійшлося. (Дальше не буду писати) Я скажу одне: це дійсно ЛЮДИНА з великим добрим серцем, він завжди вмів підтримати, порадити, прислухався, вчився, а як треба просив про допомогу в тому, чого він не знав по службі. Такій людині, як він, не міг ніхто відмовити. Завжди розказував, які в нього розумні діти і дружина, і як він їх любить. Він назавжди залишиться в моєму серці. Пам'ятаю (друг lucky)!»

«Лейтенант Демідонт Ігор Ігорович був офіцером відданим своїй справі... З перших днів, як був призначений командиром нашого підрозділу, наполегливо вчився працювати і керувати мінометними розрахунками... Завжди дослухався до потреб підлеглих, по можливості, допомагав у вирішенні нагальних питань... Чим заслужив повагу всього колективу... Умів знайти правильний підхід до більш досвідчених офіцерів, з якими доводилось співпрацювати... Більше за все Він переймався підлеглим особовим складом під час бойової роботи... Мав за Честь служити в підрозділі під його керівництвом... Ігор Ігорович завжди був взірцем порядної, чесної людини... В побуті був товариським, веселим...» - це допис ще одного побратима, Олега Бєбка (збережено авторський стиль, лист з передової).

«Герої не вмирають! Вони назавжди залишаються в нашій пам'яті. З одним із таких звела мене доля на війні. Ми познайомилися з ним у червні 2023. Ігор був призначений до нас командиром першого вогневого відділення. З перших днів ми всі дуже полюбили Ігоря за людяність, щирість. Його душа була відкрита для всіх нас. Він завжди казав правду в очі. Незважаючи на те, що він був молодший за мене, я багато чого у нього навчився. Через місяць ми поїхали на схід, де виконували бойові завдання. Ігор був вимогливим до нас, але водночас і справедливим. Це була людина з високими моральними принципами. Він

переживав за кожного солдата, відстоював кожного воїна перед вищим керівництвом. Згадую дуже часто, як ми разом їздили на позиції вночі, куди завозили боєприпаси. Лейтенант підсвічував мені ліхтариком з запальнички (бо фари включати не можна). А також ми разом шукали позиції для нашого мінометного розрахунку. Своїм власним прикладом він додавав нам сміливості, мужності у важких ситуаціях на передовій. Його простота, відповідальність і побратимське ставлення до кожного солдата свідчили про те, що це була дуже порядна та смілива людина. Я пишаюся тим, що відзнаку “Золотий хрест” від Главкома ЗСУ Валерія Залужного я отримав з рук лейтенанта Демідонта Ігоря Ігоровича, якого я і мої побратими вважають одним з кращих офіцерів нашого підрозділу. Ігор був душею нашої застави. Важко пережити втрати на фронті, особливо важко втрачати своїх найближчих побратимів. Серце крається від болю і жалю. Спи спокійним вічним сном, мій найкращий друже! Нехай земля тобі буде пухом. Пам’ять про тебе вічно житиме в моєму серці!» - пише нам побратим Олег Світловський.

Прологом Щоденника пам’яті буде розділ «Коротко про найкращого і справжнього друга...», написаний Жуковцем Юрієм: «Ми з Ігорем товаришували все життя, з раннього дитинства. Ходили разом в один дитячий садок, в одну групу, разом в перші класи школи, жили в одному будинку, на одному поверсі, щодень проводили разом у дворі будинку — дитячі ігри, футбол, “квадрат”, і інші хлопчачі ігри, разом діставали свої перші “хлопчачі травми”, бо наші ігри не завжди були безпечними. Тому розбитий лоб, добряча гуля на голові, або “став на дошку з цвяхом і проколов ногу” - це було про нас, таке воно “офлайн життя” 90-х) Наші спільні улюблені зимові ігри - брали з Ігорем своїх менших сестер на санчата - і на стадіон, на гірки, до пізньої ночі. Набігались, накатались, мокрі, втомлені, але такі щасливі. А після приємні, інколи не дуже, вимушені канікули, які супроводжувались гірчичниками, ногами в тазі з гарячою водою і мікстурами від кашлю. Нам із Ігорем, як братам, батьки, щоб нікого не образити, купували часто однакові речі, ролики, ми мали водночас на двох тетріси, “йо-йо”, “тамагочі”, велосипеди, все, що було «в тренді», ми мали на двох. Наше дитинство було щасливим: ми не були ідеальними хлопцями, але були ідеальними друзями, веселими і компанійськими, росли разом, розвивались разом. Ігор був більш успішний в спорті, відмінним і професійним плавцем, у цьому завжди хотілось рівнятись на нього. Наша спільна дитяча, шкільна буденність ніколи не була сумною, ми завжди були щасливі проживати її разом. У 2003 році завершилась наша шкільна буденність, ми разом з Ігорем, закінчивши підготовчі курси, поступили в “Політех” (НУ “ЛЬВІВСЬКА ПОЛІТЕХНІКА”). Це був новий етап в нашому житті, і це був особливий час, особливий етап нашого спільного вже дорослого життя. Ми разом поселились в гуртожиток, де батьки нам відремонтували і облаштували гарну кімнату. Наша “двійка” була, мабуть, найкраща в гуртожитку, затишна і комфортна, все облаштували на свій смак, з комп’ютером, з телевізором, купили і разом повісли дерев’яний світильник за 4 гривні, були щасливі від того, що щось зробили самі, що все так вийшло файно (знатна була кімната, знатні були з Ігорем “кавалери”). Університет давав нам нові знання, новий досвід, заставляв нас бути більш

дорослими і відповідальними, подарував нам нових друзів, які мало не щодня гостили в нас в гуртожитку. Ми були не ідеальними студентами: перша сесія далась нам не просто, бо були молоді і не досвідчені, відірвались від дому, а тут так цікаво — нові друзі, нові пригоди, довелось мати справу з “гуртожитською дідовщиною” і спільно її успішно подолати. Цікавий був час, щодня в нас відбувалось щось нове, щось щасливе, смішне. Разом вчилися готувати на загальній кухні гуртожитку (та наша неповторна смажена картопля!, а картопля пюре...) Наші нові спільні друзі : Олежик, Бандера, Слон, Боб, Бом-Бон, Дух, хтось мав ім'я, а хтось ще мав гарне і веселе прізвисько, в Ігора було “Купідон”, і воно йому пасувало. Високий, стрункий атлет, вже кандидат в майстри спорту з плавання (добре прізвисько добрій і веселій людині), Купідон, який насправді світився любов'ю до життя, до батьків, до друзів, до всього що робив, робив чесно і на совість. Далі було ще багато щасливих днів, спільних свят, поїздок в гори, походів “в центр на лавочки, на пиво”, поїздок до Бандери на квартиру, в Брюховичі на шашлик, у Винники на озеро... все й багато, багато часливих днів і моментів. Далі військова кафедра при універі – можливо, той етап, який би хотілось вичеркнути з життя, бо через неї мій найкращий друг став «Зевсом»... Але так було в той час “модно”, вчитись в універі, закінчити військову кафедру, отримати офіцерське звання — це мало відкрити ворота в кращий, більш перспективний світ, але... Ми з Ігорем її закінчили. Паралельно добігало кінця наше навчання в Політесі, ми починали планувати майбутнє, доросле серйозне майбутнє, шукати роботу, ще не отримавши свої дипломи - ми вже пробували заробляти власні гроші. Ніколи не забуду смішну історію Ігоря з Олегом, коли вони хотіли трішки підзаробити і пішли працювати на будову, тоді Олег сказав свою чергову “крилату фразу”, “файно Ігорю, він магістр — пліт фарбує, а я спеціаліст мушу траншею копати”) Така була реальність, молоді і без досвіду з бажанням заробити шукали будь-де підробітку, а Ігор був дуже працьовитий, не боявся жодної роботи, він був чесний, відповідальний і дуже справедливий, усі друзі його просто обожнювали, за його щирість, веселість, простоту, відкритість і доброту. Ігор та людина, яка ніколи нікого спеціально не образила, не відмовила в допомозі, не відмовила у підтримці у важку хвилину, вірний справжній друг. Далі прийшло зовсім доросле життя, Ігор одружився з коханою Христиною, і так ми поодружувались усі по черзі, відгуляли купу гарних весіль наших спільних друзів, і десь почали по трішки “губитись” в цьому дорослому житті, де кожен пішов своїми шляхами, але ці шляхи часто пересікалились, але шкода на дуже короткі митті. Правду кажуть, ти починаш цінувати, коли втратиш, і так б хотілось повернути час назад і багато змінити, частіше бачитись з Ігорем, товаришувати сім'ями, показати нашим дітям, яка вона справжня дружба, планувати і жити далі разом, попереду мало бути все життя, Ігор ще мав зробити стільки всього... Війна, мобілізація Ігоря до лав ЗСУ, переживання за нього, він там в тому пеклі, я тут, так хотілось йому чимось допомогти, так хотілось його звідти витягти, він був сильний, завжди тримався мужньо, хоча в його словах “все добре”, відчувалось що воно все важко, а потім було “дуже важко, ми в Красногорівці”, потім “ми в Чернігові, все добре”. Далі та остання ротація з Мени знову на передову, в пекло, те моє повідомлення в суботу 27 квітня 2024 : “Ігор,

як ти ?” - на яке я так і не отримав відповіді... Далі 2 травня я отримав той страшний дзвінок від Ігоря сестри Мар'яни, що він поранений, і евакуйований в Дніпро, що більше немає інфо, де Ігор, що з саме з ним. Наші спільні пошуки Ігоря, дзвінки на гарячу лінію...але все ж спільно з рідними ми знайшли нашого Ігорчика, хотіли спільно з нашим товаришами спробувати його забрати бижче додому, але, на жаль, інформація, яку отримали була дуже поганою “КЛ №8, опікове, в критичному стані. Львів точно не підходить по тяжкості. Д-з: ВТ МВТ (1.05.24) АБТ МВОСП Опік полум`ям II АБ III ст 70 % тулуба, сідниць, лівої в/ та обох н/кінцівок ОДШ важкого ст ІТУ 205 од Вкрай важкий опіковий шок”. Це був дуже важкий час, ми усі жили надією, молили Бога, щоб допоміг Ігорю, дав йому сили, щоб витяг його. Ігор був сильній, він був воїном на фронті, і був воїном, борячись за своє життя, був справжнім Зевсом, але Бог вирішив по іншому... У ніч на 5 травня я отримав повідомлення від Мар'яни: “Помер наш Ігорчик, як тепер бути?”Страшне повідомлення. Так наш Ігор у Великдень відійшов у кращий світ. Ця проклята війна забрала його в нас, забрала в дітей люблячого тата, в дружини коханого чоловіка, в батьків сина, розраду, підтримку і допомогу , в сестри брата і опору, в мене найкращого друга, в усіх нас велику і вагому частину нашого спільного життя, минулого, теперішнього і майбутнього... Ця коротка історія є моєю даниною пам'яті світлій і добрій людині, моєму справжньому другу, моєму Ігорю. Усіх, хто її читатиме, вибачте за правильність чи не правильність того, як вона написана. Писати її було важко, бо біль цієї втрати, на жаль, час не лікує, але ця історія написана щиро і з любов'ю до справжнього друга. Вибач братику, що ,може, якимось тебе образив, що ми згубились в тому дорослому житті, що, мабуть, мало допомагав, і не витягнув тебе з того пекла, вибач мене і спочивай з миром...»

На фасаді Сокальської ЗШ I-III ст.№2 з ініціативи однокласників Героя встановлено ще одну пам'ятну дошку. Це повернувся до рідної школи наш випускник - Демідонт Ігор Ігорович, але не сам, а портретом на мармуровій дошці, яку освятив 2 вересня 2024 року отець Ярослав Кашук.

Вітер підіймав в небо дим...

Вічна пам'ять тим, хто загинув молодим!.. (SUROV)

Список використаних джерел

1. Загинув воїн Сокальської громади <https://leopolis.news/post/105338/zagynuv-von-z-sokalsko-gromady-igor-demidont>
- 2.<https://www.lmn.in.ua/u-velykodniu-nediliu-perestalo-bytys-sertse-38-richnoho-voina-z-lvivshchyny-poranenoho-na-avdiivskomu-napriamku/>
- 3.<https://www.chervonograd-rda.gov.ua/Novyny/Chg-rda-5021>
- 4.<https://www.facebook.com/groups/proSokal/posts/2710952532387108/>
- 5 Вічна пам'ять, хто загинув молодим. URL:
<https://www.facebook.com/61555228843875/videos/3724113674568494>
- 6.Посвята меморіальної дошки на фасаді школи.
<https://www.facebook.com/groups/1952945761587982/user/100001965225702>
- 7.Їхні імена вписані в історію Сокальщини <https://golosznadbugu.com/vijsko/yikhni-imena-vpysano-v-istoriyu-sokalshchyny.html>

Додатки

Фото. Державні нагороди

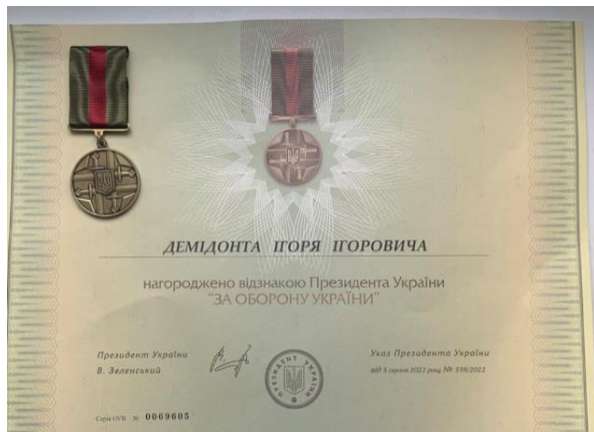

Фото. Щасливе дитинство

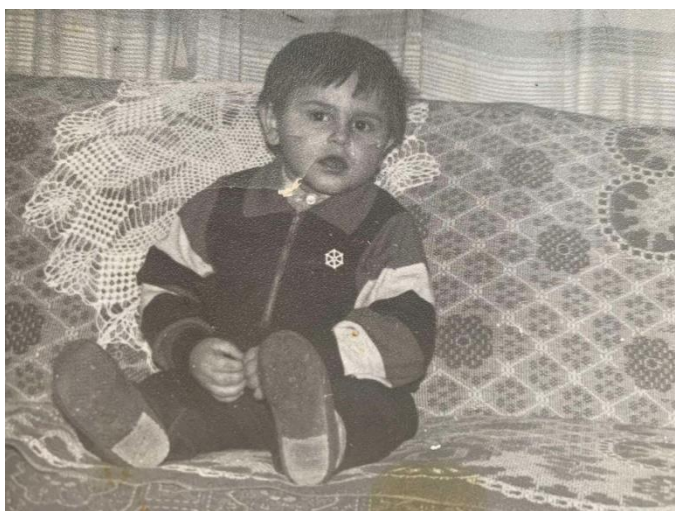

Фото. Веселі шкільні роки

Фото. Ігор та сестра Мар'янка

Фото. Ігор Демідонт(ліворуч) з найкращим другом Юрієм Жуковцем (праворуч)

Фото. Копія сторінки з випускного альбому

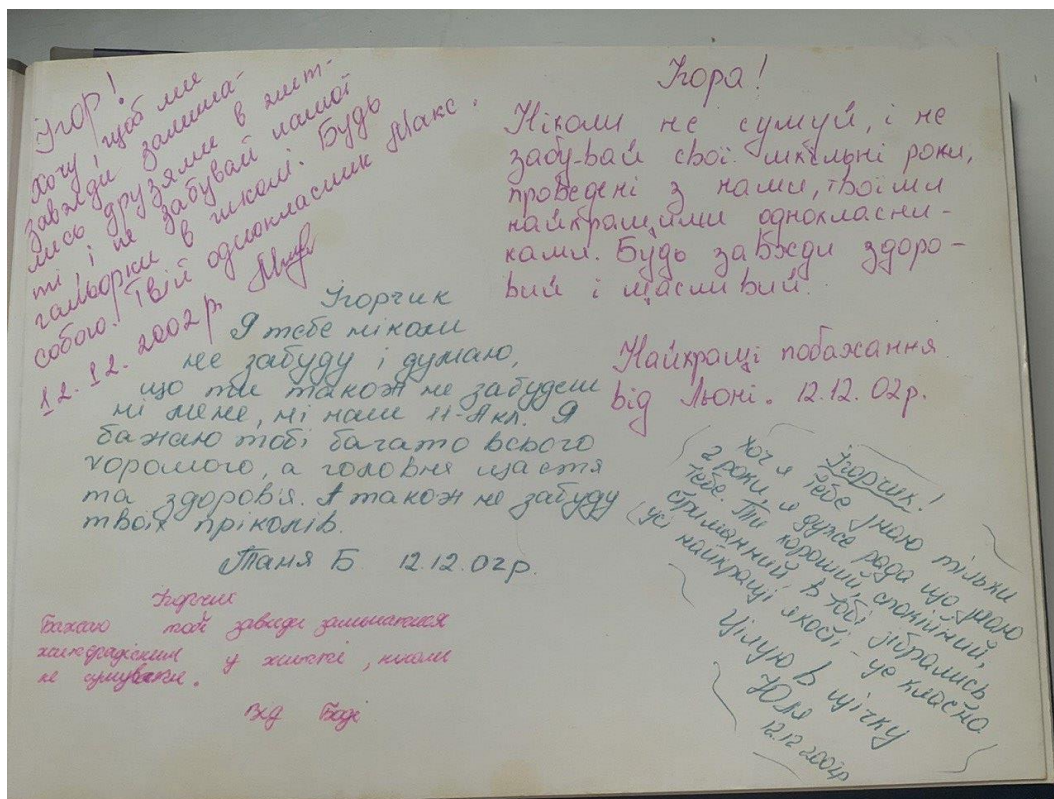

Фото. Однокласники та класний керівник Сулима Н.Я.

Фото. Побратими

Фото. Похорон Героя

Фото. Посвячення пам'ятної дошки на фасаді Сокальської ЗШ 2

Фото. Батьки.Родина.

ДЕМІДОНТ ІГОР ІГОРОВИЧ **(20.03.1986 – 05.05.2024)**

Матеріал підготувала: Хас Вікторія, учениця 10 класу Сокальської загальноосвітньої школи I-III ступенів №4

Керівник: Плетінка Людмила Іванівна, Сокальської загальноосвітньої школи I-III ступенів №4, вчитель історії

Герой України!

Низький уклін, шана та вдячність безстрашним Героям, для яких Україна була понад усе! Це приклад того, як одна людина може змінити світ, віддаючи все заради своєї країни. Він показує нам, що немає нічого ціннішого, ніж служити своєму народу і боротися за краще майбутнє, незважаючи на всі труднощі та ризики. Це справжня особистість і приклад для всіх нас, нагадуючи, що внесок в свій народ завжди залишає незгасимий слід в історії.

Війна забирає найкращих, але наша пам'ять про них буде жити вічно! Їхні імена завжди будуть для нас взірцем патріотизму, мужності та незламності! Історії їхнього життя, їхніх подвигів, видатної мужності, незламності, патріотизму, навіки вписано в історію Сокальської територіальної громади! Серед них – Ігор ДЕМІДОНТ, позивний «Зевс» якому назавжди залишиться 38... 10 травня жителі Сокаля та села Гути попрощалися з воїном-Героєм, який був тяжко поранений на Авдіївському напрямку, а на Великдень, 5 травня, серце Захисника України зупинилося. Героїв потрібно знати в обличчя. І ми покажемо ...

Коротка біографія

Ігор народився 20 березня 1986 року в місті Сокалі, де і проживав до 2008 року з батьком Ігорем, матір'ю Ярославою та сестрою Мар'яною. За цей період був вихованцем дитячого садочку №8, опісля навчався в Сокальській загальноосвітній школі №2 до 2003 року. Відвідував різні спортивні гуртки, секції плавання. Був хорошим учнем, якого любили та поважали всі вчителі, однокласники, друзі, адже за своєю світлою і доброю вдачею мав їх чимало. Ігор був Божою дитиною, адже з малих літ був привчений до молитви і Божого слова. Кожної неділі спішив до Божого храму, де щиро слухав настанови священників.

У 2003 році закінчивши школу, вступив у Львівський національний політехнічний університет на кафедру економіки і менеджменту. Під час навчання в університеті також навчався на курсах військової кафедри, яку закінчив з званням молодшого лейтенанта. Був хорошим, відповідальним студентом.

10 травня 2022 року був мобілізований у прикордонні війська Великомоствівської воєнної частини. На початках службу проходив у складі зведеного загону відділу прикордонної служби «Львів - 2» у протитанкових військах. Був залучений до бойових дій на Бахмутському напрямку в районі населеного пункту Кліщіївка, де стійко і мужньо тримав оборону рідної землі. Незважаючи на власне життя, врятував не одного свого побратима, був вірним другом і найкращим командиром для своїх хлопців.

У 2023 році його перевели до 105 прикордонного загону імені князя Володимира Великого м. Чернігова, де був призначений на посаду начальника

першого вогневого відділення прикордонної мінометної застави прикордонної комендатури швидкого реагування. Незважаючи на свою посаду, був другом, братом для своїх хлопців, завжди був поряд з ними на всіх вогневих позиціях, переживав за життя кожного з них.

Два рази перебував на авдіївському напрямку. По приїзду на ротацію восени 2023 року за бойові заслуги був нагороджений почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних сил України «Срібний Хрест» та почесною відзнакою начальника 105 прикордонного загону ім. князя Володимира Великого за особисту мужність, героїзм, ініціативу та стійкість, проявлені під час оборони дорученого рубежу, вірність військовій присязі та сумлінне служіння українському народові.

Вічна пам'ять Герою!

1 травня 2024 року внаслідок застосування противником вогневого ураження зі ствольної артилерії по місцю розосередження особового складу в районі населеного пункту Гірник Донецької області Ігор отримав важке поранення. Три доби за його життя боролися лікарі міста Дніпра, але важкі травми були несумісні з життям. І 5 травня в 01:00 годині на світле свято Воскресіння Господнього Господь Бог Забрав його душу до себе.

Непоправна втрата та біль для всіх, хто знав Ігоря, бо не стало надзвичайно світлої та доброї людини. З вдячністю низько вклоняємося за те, що ціною власного життя захищав нас та рідну землю. Добрий та світлий спомин про нього назавжди залишиться у пам'яті всіх. Вічна пам'ять і вічна слава Герою!

Додаток 1

Додаток 2

Додаток 3

Додаток 4

Додаток 5

Додаток 6

Додаток 7

Додаток 8

Додаток 9

Додаток 10

Додаток 11

ДЕМЧУК ВАСИЛЬ РОМАНОВИЧ

26.03.1978 – 22.12.2022

Мамцю, не плач...

Матеріал підготували: Демчук Сергій, Проць Лілія, учні Волицької загальноосвітньої школи I-III ступенів

Керівник: Чоп Ольга Михайлівна, учитель зарубіжної літератури Волицької загальноосвітньої школи I-III ступенів

- Сину, сину, моя пташко!
Я ж тебе чекаю рік.
В невідомості так важко!
Дати вісточку не міг?
Валентина Шпачук

Герої не вмирають, вони живуть з нами вічно!!!

Народився Василько 26 березня 1978 року у Львові в родині Романа та Анни. Він був первістком у молодій сім'ї. В місті Лева пройшло його раннє дитинство. Коли ж хлопчикові виповнилося 3,5 роки, родина переїхала в чудове село Волиця, що біля Комарева, вихідцями з якого були його батьки. Саме тут, у великій та дружній родині, проходили дитячі роки. Оскільки Василь був старшим у сім'ї, то допомагав бавити молодших брата і сестру. В родині завжди цінували працю, дружнє спілкування, спільно проведений час. Василь зростав добрим і чуйним хлопчиком, м'який душею, сором'язливий, допитливий, тишив і розвеселяв своїми витівками батьків, які після важких робочих буднів радо спостерігали, як швидко зростає їхнє орлятко.

Брат Володя згадує, як бабуся розказувала історії-бувальщини, а братики й сестричка Світланка слухали. Коли бабуся згадувала про війну, то ми, малі, боялися, перепитували, чи правда, що війна була давно і більше ворог не прийде в наше село, а от Василько сміявся з нас. Пригадую, що він казав: «Хай тільки прийде якийсь німець! Я йому скоро покажу, де дорога назад!» Був такий простий, відчайдушний з дитинства, що думав, те й говорив!

«Василь дуже любив ліс, – розповідає сестра Світлана, багато часу там проводив, бо ж хата наша недалеко від лісу. Має вільну хвилину – вже там з хлопцями. Як малими були, бавилися, подорослішали – по суніці, по гриби, по дрова на зиму. Він любив ліс, кожне деревце знав, кожен кущик, мурашник, тут сили набирався, казав, що тут дихається легше, що в лісі би й життя прожив. А ліс любив нашого Василька. Не було такого, щоб заблукав у лісі, хоч часто сам там ходив манівцями. А ось я заблукала! Але це була наша з Василем таємниця...

Уже вечоріло, а я ніяк стежки додому знайти не можу. Як виявилось, що я аж в Чорні лози зайшла, так збирала малину. А там, як кажуть у нашому селі, блуд чіпляється. От і мене вчепився! Змучилася, сіла під дерево, малину доїдаю, чую, хтось йде, але не обзиваюся, страшно! Аж то Василько! Він побачив, що я сама до лісу пішла, то назирці подався за мною. Так і вивів мене з того нечистого

місця, але нікому про це не казав».

У 6-річному віці хлопчик пішов у нульовий клас Волицької восьмирічної школи. Навчання проходило цікаво і дуже плідно. Друзі Василя згадують, що однією з улюблених ігор сусідських хлопчаків була гра у «войнушки». «У той час ми не мали так багато іграшок, як сучасні діти. Тому бавилися тим, що під руку потрапить, додавши трохи фантазії. Досі перед очима той дерев'яний автомат, якого Василько з татом зробили. Ще й пофарбували! Був як справжній! Ми всі тоді хотіли «постріляти» з нього, прицілившись у таємного ворога.

Ніхто й подумати не міг, що через роки Василеві доведеться взяти в руки справжню зброю, щоб захищати Батьківщину», – згадує Іван Кубас.

У старших класах Василеві дуже подобалось майструвати. Особливо йому подобалися уроки трудового навчання в шкільній майстерні, де вчили основ столярської справи. Тут і розвивався талант майстра по дереву. Мати Героя, Пані Ганна, втираючи сльози, розказує, як старший син започаткував традицію в сім'ї – сюрпризи та різноманітні подарунки, зроблені власноруч для своєї матері...

Однокласниці Василя – Марія Худа, Надія Стецюк, Наталія Лах – характеризують хлопця як відкриту, добру, стриману, товариську,

відповідальну, дуже працюовиту людину. Надзвичайних досягнень у школі Василь не мав, звичайний учень сільської школи з особливо чистою і щирою душею, хто б чого не попросив, однокласник завжди допомагав, не був байдужим до чужих проблем, любив справедливість і чесність.

Закінчивши школу у 1993 році, вступив на навчання в училище м.Белза, де продовжив розвивати

свій талант і втілював мрію в життя—здобував фах столяра. Після закінчення училища працював на будівництві, де зарекомендував себе як вправний майстер-початківець, в якого будь-яка справа горить у руках. Старанний,

відповідальний, наполегливий, вимогливий до себе і до інших, переймав досвід старших, радо ділиться власними знаннями і навичками.

Прийшов час, і Василь пішов служити в армію. Проходив службу строковиком. Приймав присягу в Бердичівському учбовому центрі, тут вперше взяв справжню зброю в руки, тут навчився стріляти.

Після військової служби повернувся до батьківської хати. Мама хлопця пригадує, як Василько мріяв про велику щасливу сім'ю. Одружуватися не спішив, бо «куди дружину приведу, як за душею ні копійки?» – не раз казав парубок. Згодом поїхав на заробітки в Київ, Москву та Польщу.

Перебуваючи за кордоном, дбав про своїх батьків, телефонував, цікавився здоров'ям, привозив всілякі подарунки, смаколики. А ще дуже любив своїх племінників, він був для них старшим другом, з яким можна поговорити про все на світі, розказати про проблеми і навіть довірити таємницю (до речі, він умів зберігати таємниці, як ніхто інший).

Двоюрідний брат Василя, Роман Демчук, підкреслює, що він був добряком, безвідмовним, завжди допомагав. Пригадує, як треба було зробити ремонт в Зубківській початковій школі, плитку поклеїти. Роман звернувся до Василя і вони вдвох оновили інтер'єр старенького приміщення. «Оля вже школу закінчила, Василя вже нема, а доброю згадкою залишається плитка на стінах! Майстром був брат, добрим майстром! – наголошує Роман. Він і вдома всюди ремонти поробив». «Ми хоч були молодші, але одружилися швидше, а от у Василя чомусь не складалося...» – каже двоюрідний брат.

Свою майбутню дружину Іванку зустрів Василь, коли вкотре приїхав з Польщі додому у відпустку. Тоді вони вже разом поїхали на заробітки, деякий час працювали там... А в серпні 2021 року одружились. «Щастя усміхнулося Василеві на коротку мить. Подружжя прожило в любові та злагоді недовгих 2 роки, – розказує невістка Наталя. – Таким щасливим я Васю ще не бачила, він просто світився весь, коли дізнався, що в них з Іванкою народиться синочок. Він мріяв, як буде з сином гуляти в лісі, як покаже йому найбільш грибні місця, будуть разом бавитися і майструвати забавки... Мріяв... Але мріям не суджено

було здійснитися. Почалася війна, яка перекреслила всі плани».

У березні 2022 року у Василя з дружиною народився синочок. «Чоловік дуже тішився, що в нього нарешті народилась дитина, – як згадує дружина Іванка і додає: Він спішив охрестити сина, якому не було ще й місяця. Ніби передчував, що може не встигнути, бо піде на війну. «Хай буде Данилом, як Данило Галицький», – вирішив Василь, а я не сперечалася, гарне ім'я, сильне. Тому ми покликали на хрестини родину, щоб розділити таку радісну подію з усіма найближчими людьми».

Отець Володимир Жарський, який проводив хрещення хлопчика, згадує, що якийсь незвичний сум спостеріг того дня на обличчі Василя, ця емоція так його вразила і запам'яталася. Чи не передчував лиха батько у той час?

Данилкові не було ще й місяця, не встиг він звикнути до сильних і теплих батькових рук, а батько не встиг натішитися сином, бо вже у квітні Василю вручили повістку у військкомат. Пройшовши військову-лікарську комісію, він був призваний на військову службу. Як він казав, згадує дружина: «Кличуть, треба йти. Я маю кого захищати! А як всі будуть ховатися, то скоро москаль прийде і до Львова!» 4 квітня 2022 року став на захист нашої держави від ворога. Спершу Василь Демчук проходив навчання на Яворівському полігоні. Після навчання був відправлений на схід у зону активних бойових дій. Там мужньо захищав власну сім'ю, родину, село та Україну. Проходив службу Василь у військовій частині А7014, разом з побратимами тримав фронт в районі населеного пункту Макіївка неподалік Сватового Луганської області. Коли міг, телефонував, коли просто плюс у повідомлення, Тоді рідні дякували Богу і з полегкістю видихали – все добре, живий. Він хвилювався про сина, дружину, батьків, рідних, але ніколи про себе. Завжди все добре, все є, вірив у Перемогу і життя.

Були шалені обстріли. Ворог наступав, використовуючи різні види зброї, безпілотники, артилерію. 21 грудня 2022 року загін, в якому був і Василь, вирушив на позиції і потрапив під гранатометний обстріл. З того часу ні плюсика, ні дзвіночка, ні звісточки... 3 грудня 2022 року Василь вважався безвісти зниклим. Два чи не найстрашніших слова в житті того, хто їх чує, слова болю, розпачу, але водночас надії. Так, жевріла іскорка і в душах рідних Василя.

Мама Ганна, втираючи сльози, розказує, що її серце щеміло від втрати, а в голові невідвортно крутилася переконлива думка: живий, живий.. У церкві ставила свічку за здоров'я воїна Василя і невпинно молилася про повернення сина. А скільки сліз вилито біля колиски Данилка не знає ніхто... Іванка переконувала себе і синочка, що батько обов'язково повернеться, обійме дружину, пригорне до серця малого сина, підніме високо над головою чи заколише, пригорнувши до грудей. Не судилося ...

У липні цього року стало відомо, що воїн Василь загинув 22 грудня 2022 року в с. Макіївка поблизу Сватового Луганської області внаслідок воєнних дій, захищаючи Батьківщину. Величезне горе прийшло в родину з болем в серці батьків, дружини і всіх мешканців с. Волиця. Через 22 місяці невідомості і величезної надії наш Василь Демчук повернувся додому на щиті.... 9 жовтня 2024 року всією громадою зустрічали Героя, який востаннє повернувся додому, щоб його тіло упокоїлося в рідній землі.

Дружина Василя пригортає до грудей сплячого Данилка і обіцяє татові, якого хлопчик знає хіба що зі світлин, виховати сина справжнім українцем, патріотом рідної землі, адже в нього є з кого брати приклад, бо в нього тато – Герой!

Пані Анна, мама захисника, не стримуюючи сліз, говорить: «Сум та біль назавжди зі мною, а в моєму серці тільки світлі спогади про сина. Ми з батьком, як ті птахи, в котрих підрізане крило не дозволяє злетіти увись... Бережи, Боже, всіх захисників України! Віримо в перемогу! Слава Україні та її Героям!!!»

Журавель летів у небі
Над домівкою й селом.
І побачив він матусю,
Йшла по воду із відром.

Закричала слізною пташка.
З висоти спустилась вниз,
Щоб його почула мамка:
- Я твій син! Поглянь увись!

Він літав, курликав плачно.
А матуся вся в сльозах
На журавлика дивилась,
Радість й смуток у очах.

- Сину, сину, моя пташко!
Я ж тебе чекаю рік.
В невідомості так важко!
Дати вісточку не міг?

Я живий, як бачиш, мамо!
Тільки маю два крила.
Дрон в бліндаж улучив прямо
Й наступила всюди тьма.
А коли відкрив я очі,
Небо синє навкруги,
Білий день, немає ночі,
Світлі янголи з крильми.

Ти не плач, матусю рідна!
Повертаюсь в небеса.
Незабаром прийде сніжна
З завірюхами зима.

Ти чекай мене весною,
Прилечу, лиш сніг зійде.
Тож прощаюся з тобою,
Кличе небо голубе

Валентина Шпачук

ДИХТЯР МАРІЯ ВОЛОДИМИРІВНА (10.08.1981 - 02.09.2024)

Матеріал підготувала: Бак Світлана, учениця 11 класу Тартаківського НВК «ЗШ I-III ступенів – ДНЗ імені Петра Саноцького»

Керівник: Зажицький Роман Євгенович, вчитель історії Тартаківського НВК «ЗШ I-III ступенів – ДНЗ імені Петра Саноцького»

Дихтяр Марія Володимирівна («Марічка», «Пантера», «Володимирівна») народилася 10 серпня 1981 року в селі Борок. У 1988-2008 рр. навчалася у тартаківській школі. Навчалася добре, брала участь в олімпіадах, спортивних змаганнях, на яких займала призові місця. Ось як згадує вчителька математики Мандат Ксенія Корнилівна: «Пам'ятаю Марійку з п'ятого класу. Смаглява дівчинка з коротко стриженим волоссям, жвава, енергійна. Легко сприймала і засвоювала навчальний матеріал, мала хороші знання з математики. Комунікабельна, брала активну участь в математичних ранках, вікторинах.

В підлітковому віці Марійка і виглядом, і характером, звичками була трохи схожа на хлопчика – енергійна, непосидюща, вміла вилізти на дерево чи видряпатись на дах дровитні (це я знаю з її слів). В класі її любили за її доброту та щирість, готовність допомогти. В неї були хороші стосунки з усіма учнями класу».

Після закінчення школи вступила в медичний коледж, де навчалася до 2012 р. Після цього вступила в Львівський університет імені Данила Галицького. По закінченні університету працювала у Червоноградській міській лікарні лікарем-педіатром. Під час роботи закінчила курси нарколога, масажиста і неонатолога.

У 2015 року, після тяжких боїв під Дебальцевим, де були її друзі вирішила піти допомагати війську. Проходила службу в батальйоні «Київська Русь» на посаді лікаря-психолога, пізніше - начальника медичної служби. Вона врятувала сотні життів побратимів, іноді вивозила хлопців з-під обстрілів, ризикуючи своїм життям. Перебувала у війську до 2018

року. Після звільнення продовжила працювати лікарем.

Але у перші дні повномасштабної російсько-української війни знову пішла працювати військовим медиком. Служила у 63-му Окремому Батальйоні Сил ТрО Збройних сил України.

За час служби була нагороджена орденами, грамотами та подяками за бездоганне виконання службових обов'язків у справі збереження життя та зміцнення здоров'я військовослужбовців, які захищають цілісність і суверенітет України та з нагоди Дня медичного

працівника.

2 жовтня 2023 року Указом Президента за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку, її відзначено орденом «За мужність» III ступеня.

Також раніше вона була відзначена, згідно з Указом Президента нагороджена медаллю

"За

врятоване життя". Вона – одна з перших жінок-

добровольців, які наважилися усе залишити в мирному житті і піти служити заради порятунку захисників України.

Загинула 2 вересня 2024 року. Похорон відбувся 5 вересня. Похована на цвинтарі села Тартаків.

У неї залишилися мама, Іванна Михайлівна та син Володимир.

Список джерел та літератури

1. https://varta1.com.ua/news/zahynula-viyskovyy-medyk-mariia-dykhtiar-z-lvivshchyny-i-aka-bula-odniyeiu-z-pershykh-zinok-dobrovoltsiv_385174.html
2. <https://golossokal.com.ua/ato/sokalshchyna-proshchaliasia-z-kapitanom-medychnoi-sluzhby-mariieiu-dykhtiar.html>
3. <https://www.rbc.ua/rus/news/vryatuvala-sotni-zhittiv-viyini-zaginula-odna-1725370221.html>
4. <https://uk.wikipedia.org/>

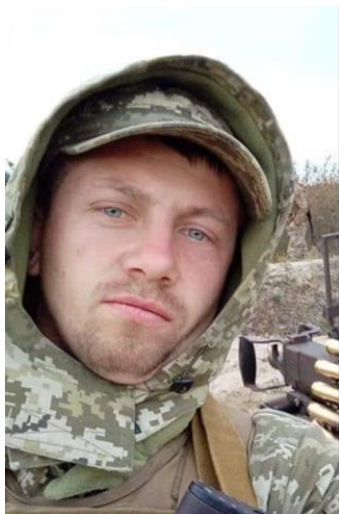
ДУМИЧ ПЕТРО ПЕТРОВИЧ

(07.06.1996 - 23.03.2024)

Матеріал підготував: Андрейчук Матвій-Дмитро, учень 9 класу Телязької гімназії

Керівник: Каспрук Галина Ярославівна, вчитель Телязької гімназії

« Зі щитом у руках. Петро Думич.»

Біль у очах, і хустка в чорних тороках –
Жінок душа: і рана, і втома.
Боронять хлопці землю із щитом в руках,
А хтось вже повернувся «на щиті» додому ...

Щоразу, проходячи понад сусідське подвір'я, поглядом, мимоволі, шукаєш Петра, та зустрічаєш заплакані очі тітки Люби ... І подумки повертаєшся у березень 2024 року, коли ще жевріла надія про повернення воїна живим.

23 березня 2024 року, в районі населеного пункту Курдюмівка Донецької області, під час виконання бойового завдання загинув Думич Петро Петрович

7 червня 1996р. у подружжя Думичів – Любов Іванівни і Петра Васильовича народився син Петро. Із асоціацій сусідів: «допитливий, усміхнений, білявий хлопчина із вудкою у руках (як і батько, дуже любляв рибалку). А рибалили вони у трьох: тато, Петро та молодший брат Роман.»

У 2002 році пішов у 1 клас Телязької загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів. Із розповіді про Героя «першої» вчительки Планіти Галини Петрівни: «Петрусь був надзвичайно товариською дитиною. Тихий і спокійний, дружив із усіма учнями

класу та поза його межами. Напевно, через його доброзичливість і неконфліктність, діти його любили, та допомагали у навчанні. Життєрадісна, щира дитина із яскравими поглядами на майбутнє. Його відвертість і доброта закарбувались у моєму серці лише світлими спогадами.» Після закінчення 9 класу, продовжив навчання в Червоноградському гірничо-будівельному технікумі, планував працювати у вугільній промисловості.

Призваний на військову службу за призивом під час мобілізації, особливий на період, 12 квітня 2022

року. Із зброєю в руках і великим патріотизмом в серці Петро переконував: «Перемога за нами!». І я вірю, я знаю, що кожен з них – хлопців та дівчат у берцах, наближають Мир нашій Україні. Ми горді нашими односельчанами, які боронять нашу землю від агресора. Юність була сповнена надій та планів. Але війна забрала найцінніше – життя. Його мрії не встигли здійснитися, та його подвиг назавжди залишиться в історії нашої Держави, в пам'яті односельчан, друзів, рідних.

Старший (посмертно) солдат Думич Петро Петрович (П-081670), інспектор прикордонної служби 3 категорії – номера обслуги групистанкових протитанкових гранатометів третього протитанкового відділення прикордонної протитанкової застави другої прикордонної комендатури швидкого реагування загинув внаслідок скидання вибухового пристрою з БПЛА. Поховали Славетного сина Сокальщини Петра Думича у рідному селі Теляж.

Схиляємо голови перед світлою пам'яттю Загиблого Воїна-Героя.

*Ти знаєш, Петре, коли зачепиш хмари
зраненим крилом,
В обіймах сонця в Мирнім небі літнім –
Почуй: думки про тебе лунуть над
селом
Думки яскраві, теплі, світлі*

ІЛЬНИЦЬКИЙ ІГОР БОГДАНОВИЧ

(29.04.1983 - 07.10.2024)

Матеріал підготували: Стаднік Тетяна, Будник Вікторія, учениці 9-Б класу Сокальської ЗШ I-III ступенів №2

Керівники: Мигасюк Галина Мирославівна, заступник директора з виховної роботи Сокальської ЗШ I-III ст.№2 та Царинська Мар'яна Орестівна, учитель історії Сокальської ЗШ I-III ступенів №2

Серце плаче від болю...

**НАЙВАЖЧИЙ БІЛЬ, КОЛИ ОБІЙНЯТИ І ПОБАЧИТИ НЕ
МОЖЕШ ВЖЕ НІКОЛИ...**

**А В ПАМ'ЯТІ
ЗАЛИШАЄТЬСЯ СИН ЖИВИМ...**

Мама Героя Ільницька М.М.

«Приснився дивний сон, що син живий...Такий усміхнений, в військовій однострої... - Прасуй, матусю, вишивАнку, - каже він, - бо так давно носив, хіба ще в школі... Букет ромашок білих дав мені. Одів прасовану вишИвану сорочку... ,обняв..., пішов... Ромашки в сні подарував мені...Тепер несу Тобі, рідненький мій синочку» (мама Героя - Марія Ільницька)

Схилилась мати на могилі сина,

Заплакала і тихо промовля:

“Ну що ж, синочку, так тебе просила

Не йди!” А ти:”Хто піде, як не я?”

“Просила, сину рідний мій, єдиний,

Ти бережи себе на цій війні!

Не чую вже твій голос “солов’їний”.

Якби ж ти знав, як боляче мені!

Не для війни тебе я народила,

Тебе ростила, берегла тебе.

Не вберегла - ворожа куля вбила,

Забрала смерть частиночку мене.

Надіялася – в старості доглянеш,

Як схочу пити – принесеш води.

З Днем матері тихенько привітаєш...

А ти лежиш й мовчиш, мовчиш, мовчиш...”

Сиділа мати, плакала й молилась,

Щоб душу сина Бог до неба взяв.

Мовчання увесь цвинтар оповило,

І дощик з неба плакати почав. /Марина Лавришин

Здавалося, ще вчора ви жартували, сміялися, плакали разом, будували спільні плани на життя, інколи сперечалися чи навіть конфліктували, а сьогодні - особливий світ, наповнений присутністю рідної людини, перестав існувати.

"Назавжди" – те, що відмовляється сприйняти наша свідомість і що змушує нас почуватися безпомічними, повсякчас шукаючи відповіді на запитання: "Чому це сталося саме зо мною?". Смерть близької особи – те, з чим змиритися важко, нестерпно боляче ...

Вона втирає сльози. Сумує. Загортається в прапор. Пов'язує голову в чорну хустку. Вірить, що її син тепер у небесному війську. І тамує біль, який насправді нікуди не зникає, стає частиною душі, але водночас змушує піднятися, стати на ноги і робити щось в його ім'я. Наприклад, посіяти квіти, які він так любив. Не встиг посіяти сам, бо пішов на війну. Будуть іти люди повз уквітчану хату, подивляться на квіти - дякуватимуть за СИНА, за життя та волю. Такою є матір, у якої старший син – військовий, і вже бачив війну. А молодший...попросився... прийняла його рішення захищати країну від ворога, боронити рідну землю. Жінка тримає в руках великий букет білих квітів, які їй дарував Син до Дня матері, Дня народження , і... просто так... Цього року син Ігор уже не зможе привітати МАМУ,

зателефонувати ТАТУ – долучився до небесного батальйону захисників СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ.

Ільницький Ігор Богданович народився 29 квітня 1983 року у місті Енгельс Саратовської області, рос .федерація (іронія долі) . Мама Марія Михайлівна, тато Богдан Іванович , брат Сергій (професійний військовий). У 1984 році сім'я переїхала у місто Сокаль. Ігор ходив у садочок №5 м. Сокаля. Навчався у Сокальській середній школі №2. Поступив у Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу , який закінчив у 2006 році.

Разом із батьком і старшим братом Сергієм, котрий на даний час військовий-прикордонник, створили невеличкий автосервіс, де Ігор працював механіком з технічного обслуговування та ремонту автомобілів та інших автотранспортних засобів.

29 квітня 2023 року, у свій день народження, пішов добровольцем до війська захищати Україну від лютого ворога. Базову загальну підготовку в рамках операції Інтерфлекс проходив на території Великої Британії. Після навчання був направлений у військову частину А2120, 81 окрема аеромобільна бригада Десантно-штурмових військ ЗСУ. Постійно був учасником штурмів, бойових дій в гарячих точках: м. Білогорівка Луганської обл., села Серебрянка, Григорівка , у Сіверську, Бахмуті.

«Нам, батькам, неодноразово дякували командири, побратими за сина - хороброго воїна, доброго товариша. А 7 жовтня 2024 року подзвонив командир, висловивши щирі співчуття : під час виконання бойового завдання Ігор загинув біля м. Білогорівки Северодонецького району Луганської області. На похорон приїхали побратими Ігоря і командир, долаючи далекий, важкий, тривожний шлях , з Луганщини. Сум, Біль, Розпач. Пишу і плачу, гірко...»- пише нам Марія Михайлівна. Бо важко їй даються розмови та спогади про сина. Минуло тільки 40 днів з дня загибелі. Рана глибока...Ятрить...

«Пригадую, коли ми запрошували Марію Михайлівну, нашу вчительку-ветерана професійної праці на День вчителя до школи, вона дуже раділа зустрічі з дітьми: пригортала їх, обіймала, дякувала за запрошення. Через сльози казала, що до школи , може, не прийде, оскільки сини у гарячих точках, на війні. Але все ж таки прийшла до нас на Свято. Спілкувалася щиро з колегами, випускниками, дякувала за радісні хвилини в стінах Сокальської ЗШ №2, за можливість трішки відпочити. Директор закладу Кравцова Л.В.сердечно привітала гостей з професійним святом та подякувала МАМІ (Ільницькій М.М.) за СИНІВ!.. А за кілька днів ми отримали страшну звістку...загинув Ільницький Ігор», - пригадує Мигасюк Г.М., заступник директора.

На фейсбуці, на сторінці Сокальської міської ради, ми прочитали болюче повідомлення : «Сьогодні вранці отримали чергову сумну звістку. 07 жовтня 2024 року в районі бойових дій, біля населеного пункту Білогорівка Северодонецького району Луганської області під час виконання бойового завдання загинув Герой ІЛЬНИЦЬКИЙ Ігор Богданович, 1983 р.н. , житель м. Сокаль. Служив навідником мінометного відділення мінометного взводу 1 аеромобільного батальйону у військовій частині А2120. Висловлюємо щирі співчуття з приводу непоправної втрати батькам та братові Героя. Вічна пам'ять ГЕРОЮ!»

У п'ятницю, 11 жовтня о 15.00 год. Біля храму св.ап.Петра і Павла зустріли двох захисників Сокальської громади: Мар'яна Химича та Ігоря Ільницького. Поховання відбулося 12 жовтня на Алеї Героїв у місті Сокаль.

«Щиро дякуємо всім-всім за підтримку, за співчутливі слова, за організацію похорону нашого синочка - воїна Ігоря. Турботлива атмосфера отців Ярослава, Михайла, Андрія, Володимира, братчиків, Дацишина Олега Володимировича, адміністрації міста Сокаль, Кінологічного навчального центру м.Великі Мости допомогли нам, батькам, віддати нашому синочку Ігорю, ВОЇНУ, останню шану з повагою та гідністю. ОСОБЛИВА ПОДЯКА командирів і побратимам нашого сина Ігоря, котрі особисто приїхали, долаючи далекий, тривожний і важкий шлях, провести їх товариша, бойового брата, нашого сина, в останню дорогу... Обіймаю вас, рідненькі, молитвами... Я називала і називатиму вас моїми синочками. Хай Господь благословляє вас усіх та ваші сім'ї. Миру вам усім, Божої опіки та Ангелів-Охоронців», - слова-вдячності мами Ільницької М.М. були записані нею на сторінці фейсбуку.

А ми хочемо подякувати МАМІ за СИНА! Подякувати теплими спогадами учителів, однокласників, родичів.

«Ми з родиною Ільницьких дружимо вже давно. Познайомила нас Сокальська ЗШ №2. Ми стали колегами, потім друзями, пізніше кумами. Ми більше, ніж родина. Марія Михайлівна була зі мною і в радісні моменти, і у важкі хвилини підтримувала, допомагала. Так і її сини. Саме Ігор став хресним батьком для нашої Вітусі. Був чуйним, добрим, люблячим татусем. Вона завжди чекала Святого Миколая, бо знала, що хресний прийде до неї з великими подарунками і вони будуть весело проводити час. Віта любила ходити до Ігоря в гості. Вони завжди удвох накривали та сервірували гарний стіл. Ігор ніколи не забував про Віту навіть тоді, коли її не стало. Він постійно приходив до неї на могилу і ніс її улюблені квіти. Для них він зробив і поставив на могилі окрему вазу. Телефонуючи батькам з фронту, нагадував їм щонеділі ходити до Вітки (так він її ніжно називав) і приносити квіти. Вона для нього була Ангелом-Охоронцем (завжди так казав)», - розповідає нам Ільницька О.В, учителька початкових класів Сокальської ЗШ №2.

«Звістка про героїчну загибель учня нашої школи Ільницького Ігоря стала шоком, невимовним болем для всіх, хто його знав. Ігорчику! Пам'ятаю тебе ще зовсім маленьким, коли твоя мама, учителька початкових класів Марія Михайлівна, приводила тебе до себе на роботу. Маленький, усміхнений, гарненький хлопчик з великими оченятами. Під час навчання в школі ти був дуже позитивним, веселим, розумним, непосидючим, чесним, товариським. Любив спорт і машини... Таким залишився і в дорослому житті. У тебе було загострене почуття справедливості, тому і пішов, не вагаючись, захищати свою країну й рідних. Кажуть, що війна забирає найкращих! Так воно і є! А ми тут, на землі, маємо пам'ятати про всіх, хто віддав своє життя за нас, за Україну! Усміхненим, змужнілим, дуже вродливим дивишся ти на нас із свого останнього фото, яке так трепетно й ніжно гладили та цілували з плачем твої батьки та брат Сергій. Ще довго будуть загоюватися їхні рани від втрати найріднішої кровиночки. Та чи

загояться? Напевно, ні! Ігорчику, вічна тобі ПАМ'ЯТЬ і СЛАВА, наш ГЕРОЮ!» - учитель зарубіжної літератури Сокальської ЗШ №2 Наливайко О.Є.

Завершимо розповідь про новітнього Героя словами випускниці нашої школи Іри Кокотень, котрі вона записала у фейсбуці на сторінці мами : «Дуже шкода...Завжди усміхнений, веселий та добрий... Таким будемо пам'ятати Ігоря! Прийміть найщиріші співчуття...Нехай спочиває з Богом...»

ТИХ, КОГО МИ ЛЮБИМО,
Не можна замінити
НІКОЛИ ...
НІКИМ ...
НІЗАЩО ...

Фото. Зі сторінки Ільницької М.М.(фейсбук)

Список використаних джерел

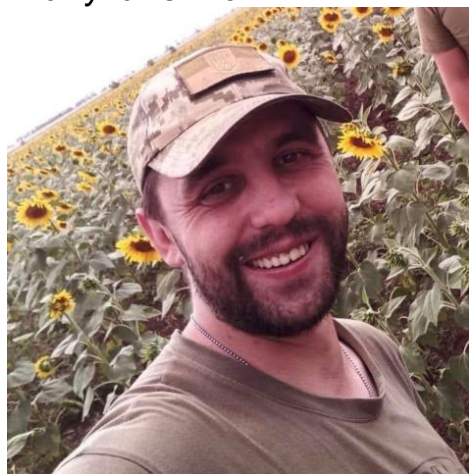
1. 81 окрема аеромобільна Слобожанська бригада ДШВ ЗСУ
<https://www.facebook.com/81oaembr>
2. Maria Ilnytska сторінка мами М.М.Ільницької на фейсбуці
<https://www.facebook.com/marija.ilnickaja>
3. Сокальська міська рада - офіційна сторінка
<https://www.facebook.com/profile.php?id=100069117403988>
4. На Луганщині загинув захисник із Сокаля Ігор Ільницький
<https://sheptytskyi.rayon.in.ua/news/750092-na-luganshchini-zagynuv-zakhisnik-iz-sokalya-igor-ilnitskiy>
5. На Луганщині загинув 41-річний захисник з Львівщини
<https://www.nta.ua/na-luganshhyini-zagynuv-41-richnyj-zahysnyk-z-lvivshhyny>

КАПЛЕТА ЮРІЙ АНДРІЙОВИЧ

(03.12. 1986 – 08.12.2022)

Матеріал підготувала: Корпанюк Вікторія, учениця 10 класу Сокальської ЗШ I – III ступенів №5

Керівник: Практика Світлана Василівна, вчитель християнської етики Сокальської ЗШ I – III ступенів №5

«ЮРІЙ КАПЛЕТА –
ПРИКЛАД БОРОТЬБИ ЗА СВОБОДУ І
НЕЗАЛЕЖНІСТЬ»

1. ДИТИНСТВО

Каплета Юрій Андрійович народився 3 грудня 1986 року в місті Сокалі в сім'ї Андрія та Ірини Каплети. Мати Ірина працювала продавцем в «Універмазі», батько Андрій – слюсарем у водоканалі. У сім'ї росло двоє хороших синів. Старший Юрій у всьому був авторитетом та

прикладом для молодшого брата Ярослава. (Додаток 1)

2. ШКІЛЬНІ РОКИ

У 1992-2001 рр. Юрій Каплета навчався у Сокальській загальноосвітній школі №5.

«Юра завжди був старанний, працелюбний, допитливий, гарно вихований. Це був стриманий і врівноважений хлопчик. З повагою ставився до старших і однокласників. Мав велике бажання вчитися. Дуже любив читати книги, гарно писав твори, цікавився історією рідного краю. Мав хороші успіхи з математики. І надзвичайно любив уроки фізкультури, брав участь у всіх змаганнях».

Спогади першої вчительки Тетяни МАЛЕЦЬ

«Юра був дуже хорошим другом та однокласником. У класі його всі поважали. Я дружив з ним. Соромно, але пригадую, як я положив на стілець у класі половинку з горіха, забруднену чорнилом. Юра не помітив, сів і забруднив штани. Але він був настільки стриманий і мудрий, що мовчки пішов. Я наздогнав, обійняв його і вибачився. У школі Юра дуже любив фізкультуру, зокрема волейбол. Улюбленими уроками були географія та історія України. Він завжди захоплювався історією України. Ми сиділи з Юрієм за однією партою і я любив слухати його розповіді про історичні події. Він детально розказував і, навіть, показував руками, як билися козаки. Позаду нас сиділи Марійка і Світлана, яким він допомагав писати контрольні роботи з історії.

А ще пам'ятаю, як ми усім класом святкували чийсь день народження на березі річки З.Буг. І раптом пішов дощ. Ми не знали, куди сховатися. А Юра встав і сказав: «Всі за мною!». І ми побігли. Він швидко придумав, як врятувати святкування.

Дуже шкода, що клята війна забирає найкращих людей. Низький уклін Юрі за захист нашої держави! Вічна шана Герою!».

Спогади однокласника Романа СВИСТУНА

«Про Юрка можна говорити багато. Він був сумлінним, цікавим, відповідальним учнем. Мав бажання вчитися. Брав активну участь у житті класу та школи. Одним із перших відгукувався на прохання вчителя, з усією відповідальністю ставився до поставлених завдань. Чесний і справедливий. Став мужнім воїном Світла».

Спогади класного керівника Світлани ІВАШИН

3. ДОРΟΣЛЕ ЖИТТЯ

У 2001-2004 роках Юрій Каплета здобув професійну освіту у ВПУ №11 м.Червонограда.

Працював експедитором на гуртівні, продавцем телефонів у магазині. Їздив на заробітки. Мав здібні руки. Не цурався жодної важкої роботи.

4. УЧАСНИК РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ

З перших днів Революції Гідності (2013 р.) Юрій Каплета виборював європейське майбутнє на Майдані Незалежності у Києві. Брав участь у створенні 10-ї сотні Самооборони Майдану. Обіймав посаду десятника, відповідав за охорону 1-го та 2-го поверхів Будинку профспілок. Брав активну участь у подіях, які відбувались на Майдані. (Додаток 2)

18 лютого 2014 року був поранений беркутівцями на вулиці Інститутській у Києві. Вони наздогнали активіста, що хотів допомогти своєму товаришеві, пораненому осколком в око. Юрій почав кидати на беркутівців каміння, ті побігли за ним. Втікаючи, хлопець зачепився і впав. Уже на лежачого накинулися беркутівці й били його до нестями, аж поки він знепритомнів. Врятував його військовий фельдшер Леонід Пащук, що показав посвідчення ветерана СБУ та своїм тілом накрити побитого. [1, с.4] (Додаток 3)

Потім довгий час Юрій Каплета лікувався в Сокальській ЦРЛ та в місті Жешув у Польщі. По закінченні лікування повернувся в Сокаль. Втратив здоров'я, але не збайдужів, а ще більше продовжував боротися за долю України.

5. ВОЛОНТЕРСТВО. АТО

З початком АТО на сході України був активним волонтером, збирав харчі, одяг, разом з іншими волонтерами на центральній площі міста плели маскувальні сітки для воїнів, з товаришами возив допомогу в зону бойових дій. (Додаток 4)

З 2016 року служив на Сході України у складі 24-ї окремої механізованої бригади ім. короля Данила. Вважав своїм найпершим обов'язком захищати Батьківщину. (Додаток 5)

Юра був надзвичайно добрим сином. Про це свідчить лист до матері, який він передав із зони АТО. Ці слова 31-річний Каплета Юрій написав для своєї мами, перебуваючи в смт. Зайцеве на Донбасі.

"Привіт, мамо! У мене все добре, не турбуйся! Пишу тобі, щоби подякувати. Дякую, що вже 31 рік терпиш мій складний характер. Дякую за те, що завжди готова віддати останнє. Останнє, що в тебе є. Тепер прийшов мій час. Оберігати твій спокій. Дбати про твою безпеку. Про нашу безпеку. Про нашу землю. Мамусю, ти у мене найкраща, чуєш? Я не знаю, чи є на світі хоч якесь слово чи вчинок, який передасть усю мою вдячність тобі. Дякую за правильні слова, які вже давно стали для мене оберегом на передовій. Ти виховала у мені справжнього воїна.

Мрію про той день, коли я зможу міцно-міцно обійняти тебе. Розповісти про свої будні тут. Ти будеш пишатися своїм сином! Обіцяю!" [2, с.4]

З листа Юрія до матері

«Я називала його Юрасиком. Більш щиро людину ще треба пошукати. Знаєте, те відчуття, коли знайомишся з кимось і зразу бачиш – то свої. Він постійно жартував і мав талант «розряджати» обстановку.

Майдан об'єднав небайдужих людей і потім ми тримались купки багато років. Юра мав активну життєву позицію. Підтримував всі волонтерські ініціативи. Навіть не уявляю собі якогось заходу без нього. Недільні акції для воїнів АТО, фото патріота, плетення маскувальних сіток, різні майстер-класи, благодійні концерти, кіно під відкритим небом, табір для дітей АТОвців, медичні вишколи, зустрічі зі школярами, прикрашання міської ялинки, толоки, створення креативної лавки-метелика, збір пластикових кришечок, скейт-парк. Це тільки те, що я знаю і де ми були разом. А скільки ще в нього було різних справ! (Додаток 6)

Якщо уявити, що в кожній людині є свої слова, то слова Юри – справедливість і воля. Це ті цінності, які він ставив вище за все. І нічого не боявся. І нікого не боявся.

Пам'ятаю, як було йому на душі важко, то писав вірші. Виливав біль через творчість. [3, с.5] (Додаток 7)

А потім повномасштабне вторгнення. Він пішов сам, за покликом серця, щоб здобувати волю і відстоювати справедливість.

Важко думати про те, що такі молоді чоловіки, повні життєвої енергії, нездійснених мрій та безмежної любові до життя, гинуть тисячами на полі бою... Юра - людина, яка пожертвувала найдорожче – життя, заради нашого майбутнього. Мене переповнюють вдячність і повага. І безмірний сум.

Я написала вірша, коли Юра повертався додому на щиті». (Додаток 8)

Спогади волонтерки, громадської активістки Оксани ВАСИЛЬКОВОЇ

«Це було в далекому 2015, ми їздили з концертами по Україні і Польщі, щоб розказувати людям про Революцію Гідності, про тоді ще початок нашої боротьби за незалежність. Я пам'ятаю як ми з Юрою грали пару. Я була тією, хто чекає, а Юра - солдатом, який повернувся додому. (Додаток 9)

Пройшло вже стільки років, ти майже весь цей час захищав нас на війні, ти повернувся в рідне місто, тільки, на жаль, як би ми цього сильно не хотіли, зі смертельних лав ми тебе вернути не можемо. Ти завжди будеш з нами, друже, в наших серцях і нашій пам'яті, такий мужній, добрий і веселий. Наш Герой, вибач, що наше чекання не вберегло тебе так, як в нашому вірші»

Спогади подруги Ольги КОЛЯДИ

6. «ЗА СВОБОДУ ТРЕБА БОРОТИСЯ!»

Юра вів дуже активне життя. Працював, волонтерив, був громадським активістом, патріотом України.

Не зважаючи на насичений життєвий графік Юра любив забігти в рідну школу. Спілкувався з учителями, мав зустрічі із старшокласниками. (Додаток 10)

«У нас завжди були теплі зустрічі за горнятком чаю. При кожній розмові Юрчик (так його в школі називали вчителі) хвилювався за майбутнє України. Говорив, що нам, українцям, за свободу треба боротися. Іншого шляху немає. Юра був не просто патріотом, він був націоналістом. Боровся за українську мову, культуру і нашу історію. Стверджував, що якщо ми не утвердимо українську мову по всій території України, то не зможемо збудувати українську державу. Це було його життєвим орієнтиром. За це боровся все своє свідоме доросле життя».

Спогади вчителя Світлани ПРАКТИКИ

Події грудня-лютого 2014 року не залишили байдужими нашу шкільну спільноту. Спогади Юрія Каплети про події на Майдані, розмови про кількасотлітню боротьбу за незалежність... Тому у травні 2020 р. при підготовці до традиційного щорічного Свята Героїв у Сокалі учні нашої школи вирішили змінити назву чоти. Назвали учнівську чоту іменем Героїв Майдану, героїв нашої сучасної України. Приємно було бачити реакцію людей, що вийшли на вулиці міста. Адже ніхто не залишився байдужим до нашої ідеї. Особливо приємною

подією стало спілкування з учасниками Сокальської сотні Самооборони Майдану. Серед учасників був Юрій Каплета. Юра висловив дітям свою подяку за патріотичну позицію. (Додаток 11)

7. ЦІНА СВОБОДИ

З перших днів повномасштабного вторгнення Юрій Каплета став на захист Батьківщини. Добровольцем пішов захищати Україну в складі 24-ї окремої механізованої бригади ім. Короля Данила. Був взірцем для побратимів та безстрашно йшов пліч-о-пліч з ними у бій.

А вже у березні 2022 року, у бою поблизу міста Рубіжне зник безвісти... До останнього всі мали надію, що він потрапив у полон, після кожного обміну полоненими шукали його прізвище.

Майже два роки очікувань, хвилювань, тривоги і надії...

Однак, надійшла сумна звістка, що тіло Юрія Каплети вдалося ідентифікувати серед тіл загиблих у результаті ДНК експертизи. Воїну було 35 років.

Загинув поблизу м. Рубіжне 8 березня 2022 року.

Повернувся додому на щиті 24 лютого 2024 року. Похований у рідному Сокалі 25 лютого 2024 року. [4, с.6]

Юрій Каплета Указом Президента України від 28 березня 2022 року за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. [5, с.6]

Життєрадісний, усміхнений, веселий, патріот – таким Юрія запам'ятають сокальчани. У місті, мабуть, не знайдеться людини, яка б не знала Юрія Каплети. Він пройшов пекло Майдану, залишився живим після важкого поранення, а жорстока рука окупанта обірвала його молоде життя.

8. ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЮ!

У Сокальській ЗШ I – III ступенів №5 оформлено стіну пам'яті з портретами Героїв. Серед Героїв – борець за свободу і незалежність, старший солдат Збройних Сил України, учасник Революції Гідності, російського вторгнення в Україну Юрій Андрійович Каплета. (Додаток 12)

Щорічно 23 травня в Україні відзначають День Героїв. У цей день у школі вшановуємо всіх, хто віддав своє життя за Батьківщину. Серед Героїв згадуємо, вшановуємо і Юрія Каплету. [6, с.6] (Додаток 13)

2 вересня 2024 р. на фасаді Сокальської загальноосвітньої школи I-III ступенів №5 відкрито меморіальну дошку Захиснику України, Герою Юрію КАПЛЕТІ. Ініціатор встановлення пам'ятного знаку – народний депутат Михайло Боднар та побратими спротиву у Революції Гідності.

Меморіальна дошка – це символ пам'яті про тих, хто пройшов війну, своїми грудьми закривав рідну землю. Священники відслужили панахиду та освятили меморіальну дошку.

Вшанувати Героя прийшли рідні – мама Ірина, брат Ярослав з сім'єю, близькі воїна, побратими, учні школи, сокальчани. Його невичерпний патріотизм, відданість справі, непохитний бойовий дух назавжди залишаться яскравим

прикладом для майбутніх поколінь. Таким він був, таким він залишиться навіки. Багато скорботних і теплих слів прозвучало на адресу Героя, який віднині щодня посмішкою зустрічатиме всіх біля входу у школу. [7, с.7] (Додаток 14)

«Ми плакали і не могли повірити, що Юра повертається додому «на щиті». Завжди усміхнений, ввічливий і справедливий. Впевнений, відважний і відданий боротьбі за Україну. Наш Юра, який завжди, будучи в Сокалі, приходив до школи, радо зустрічався з дітьми, своїм прикладом показував, як треба любити Батьківщину. А тепер Юра зустрічатиме нас щодня на порозі рідної школи. Його щира усмішка і допитливі очі будуть нагадувати нам найважливіше гасло його життя і нашого сьогодення: «Україна понад усе!».

Заступник директора школи Наталія КУРИЛО

Дякуємо і низько вклоняємось матері Юрія – Ірині Каплеті, яка виховала особистість високої моралі, стійких життєвих принципів, із чіткою громадянською позицією та з великою любов'ю до України.

Вічна слава борцю за Україну!!!

Пам'ятаємо!

Не забудемо!

Жити – це на мить.

Умерти – назавжди!

Іти вперед коли болить,

У темряву вогонь нести!

Згадати все,

Про що колись хотів забути.

У серці лиш одне святе!

Вторинне не повинно хвилювати.

Є ось він – ТИ!

А ось вони – нахабні вороги...

Нехай їх втричі більше.

Та ТИ тут свій!

Тобі і сонце тут тепліше!

Твоя земля і мати найрідніші!

І твої друзі – справжні друзі!

Злукавити не смітимуть тобі!

19.11.2015

Юрій Каплетета

Додаток 8

Коли диявол зловтішається вогнями,

Згоряють вщент будинки і серця,

Тобі спокійно вже. Лиш очі мами

Виштовхують назовні біль кінця.

Коли реальність вибухами глушить

І в чорноту одягнені міста.

Тебе вже не болить. Лиш душить

Рука скорботи темна і тверда.

Вже не відчує твоє тіло втому
І не здригнеться від страшних атак.
Ти на щиті вертаєшся додому.
Герой! Назавжди в пам'яті й серцях!
23.02.2024р.

Оксана Василькова

Список використаних джерел

1. Інтернет-сайт: Вікіпедія [1, с.4]

<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D0%BF%D0%BB%D0%B5%D1%82%D0%B0%D0%AE%D1%80%D1%96%D0%B9%D0%90%D0%BD%D0%B4%D1%80%D1%96%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87>

2. Інтернет-сайт. Газета «Експрес» [2, с.4]

<https://www.facebook.com/gazetaexpres/videos/861647187356125/>

3. ФБ, сторінка Юрія Каплети [3, с.5]

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100007804560417>

4. Інтернет-сайт. Голос Сокальщини [4, с.6]

<https://golossokal.com.ua/ato/sohodni-dodomu-nazavzhdy-povernuvsia-heroy-yuriy-kapleta.html>

5. Сайт пам'яті [5, с.6]

<https://heropto.lviv.ua/%D0%AE%D1%80%D1%96%D0%B9-%D0%90%D0%BD%D0%B4%D1%80%D1%96%D0%B9%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87-%D0%9A%D0%B0%D0%BF%D0%BB%D0%B5%D1%82%D0%B0/>

6. ФБ, сторінка школи [6, с.6]

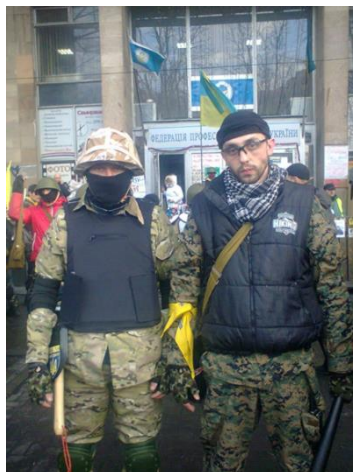
<https://www.facebook.com/profile/100015891900794/search/?q=%D0%AE%D1%80%D1%96%D0%B9%20%D0%9A%D0%B0%D0%BF%D0%BB%D0%B5%D1%82%D0%B0>

7. Інтернет-сайт [7, с.7] <https://chervonograd-rda.gov.ua/Novyny/Chg-rda-5374>

«Голос з-над Бугу», сторінка у ФБ

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100015269859143>

Додатки

КНЕЙ ОЛЕКСАНДР АНАТОЛІЙОВИЧ

(06.11.1986 – 25.08. 2024)

Матеріал підготував: Книш Дмитро, учень 9-Б класу Сокальського ліцею №1 імені Олега Романіва, гуртківець історичного краєзнавства

Керівник: Луцик Наталія Корнилівна, керівник гуртка «Історичне краєзнавство» Сокальського ліцею №1 імені Олега Романіва

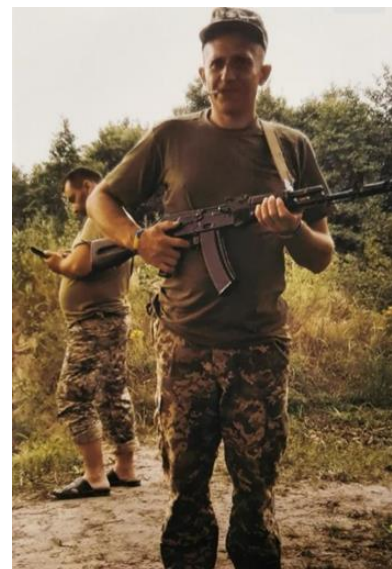
ОЛЕКСАНДР КНЕЙ народився в невеличкому мальовничому селі Ниновичі Сокальського району 6 листопада 1986 року. Під час навчання в 4 класі Хоробрівської школи зайняв I місце в районній олімпіаді з математики і отримав запрошення продовжити навчання у Сокальській гімназії. Закінчив гімназію, навчався у Львівському університеті ім. Івана Франка, Луцькому університеті ім. Лесі Українки за спеціальностями – фізика, земельний кадастр. Навчався, працював у будівельній фірмі, на виробництві меблів. Був відповідальним працівником, совісним, добрим, хорошим товаришем. Саша дуже багато читав – історичні повісті, книги про визвольну боротьбу українського народу (особливо про УПА), цікавився фантастикою. Свої перші дитячі книжечки прочитав ще у 5-річному віці. Коли йшов у 1-й клас – вільно читав газету «Сільські вісті», яку завжди передплачував його прадід Володимир Федина. Читав він у хвилини перепочинку і на війні. Після його загибелі побратими передали особисті речі хлопця. Серед них – і великий пакет з книжками.

Коли в кінці червня 2023 року його зупинили працівники ТЦК, не втік, не ховався, не шукав причин для відмови, хоча мав дуже поганий зір.

Біля м. Часів Яр Донецької області двічі перебував у надзвичайно складних ситуаціях, по два з половиною тижні не виходив на зв'язок. А третє перебування в Часовому Яру від 9 серпня 2024 року стало фатальним – 25 серпня, в неділю рано-вранці, під час ведення оборонного бою, в результаті штурмових дій та

артилерійського обстрілу противником, отримав поранення. Це поранення виявилось несумісним із життям. І загинув гранатометник другого механізованого відділення першого механізованого

взводу дев'ятої механізованої роти третього механізованого батальйону військової частини А0998 Олександр Анатолійович Кней (зі сповіщення сім'ї №6266/1 Червоноградський ТЦК та СП)

Саша дуже любив музику і пісні. Серед найулюбленіших – «Яворина», і слова з пісні – « я любив вас усіх, та найбільше любив Україну».

СПОГАДИ КЛАСНОГО КЕРІВНИКА КУЛИНИЧ Г.І. про ОЛЕКСАНДРА, учня, якого вже немає, який загинув на війні, захищаючи нас. Учня, якого можна назвати Героєм.

Він так хотів побачить перемогу,

Він так хотів ще жити на землі.

А доля іншу вибрала дорогу,

А побратими його ще на війні.

Яким він був у школі? Звичайним хлопцем, як і всі інші. У мене в пам'яті він залишиться серйозним хлопцем, який любив математичні предмети. Він із задоволенням бігав на уроки, йому подобалося вчитися. Мама постійно цікавилася його навчанням. Олександр був спокійним, працьовитим. Завжди щиро посміхався. А ще був справедливим.

Писати важко. Згадувати боляче. Війна забирає найкращих. За собою залишає сльози і смерть. І сьогодні перед моїми очима стоїть він, Олександр, інтелектуально розвинутий, з розумним поглядом очей, життєрадісний, зі світлою і доброю душею. У ньому поєдналися розум і милосердя, сила і витримка. А ще я пам'ятала його ввічливим і комунікабельним. При зустрічі завжди питав: «Як у вас справи?».

Нам залишається пам'ятати його і не забувати, що він є прикладом великого патріотизму, частиною історії нашої України.

Простіть мене, а Бог простив

Закрилися мої повіки.

Земля накрила, я без сил

Уже пішов від вас навіки.

Простіть мене, а Бог простив

Життя коротке, ніби диво.

Усі до мене приходять

Не забувайте, де могила.

Товариш Микола Гуменюк розповів свою історію про Сашка: «Я познайомився з Сашою 1 вересня 1997 року на шкільній лінійці. Він скромно стояв з букетом квітів, підібраних його мамою Валентиною... Якось слово за слово. Дуже легкий і товариський хлопець виявився. Ми попали в різні класи, але через кілька місяців склалось так, що ми з сім'єю переїхали в той же будинок, де жив Сашко, ще й на той же поверх. Так наша дружба й почалась.

Яким був Сашко? Завжди скромним, чи швидше, ну дуже соромязливим з чужими людьми. І дуже багато читав. Напевно, не було в домі книжки, яку б він не прочитав, сидячи за столом. Вже тепер, переписуючись з ним, я із

задоволенням звернув увагу, що Сашко грамотно пише. Читати його повідомлення, навіть з фронту, завжди було приємно.

Саша жив звичайним життям, ходив на роботу, був хорошим другом. Таким, якому можна було написати в любий час, і він відпише, як ніби ви вчора тільки бачились. Можна було зайти в гості, і говорити з ним, і не зрозумієш, чи продовжуємо ми вчорашню розмову, чи розмову місячної давності.

Такий зовні хмурий і незадоволений, за що отримав позивний Смурфік, але дуже добрий душею і надійний друг. Чи був Сашко сміливим, справжнім воїном? Нелегко сказати. Нікого з нас мама не народжувала для цього. Чи був Сашко героєм? Для мене точно був. Бо будучи на

війні, не втратити почуття гумору, почуття людяності і почуття любові до тварин - це теж великий героїзм.

Останнє його повідомлення від 9 серпня: "Захожу завтра))". Людина, знаючи куди йде, бо ж не вперше його туди послали, в кінці лише смайлики. Швидше не для себе, а для нас. Щоб згадували його з посмішкою. І, щоб назавжди закарбувалось в пам'яті його фото в формі і з сигаретою. Цього справжнього Сашка. Нашого Героя!»

Однокласники пригадують Олександра лише теплими словами.

Віталій Прихід: «Наша дружба почалася ще у школі. Ми разом сиділи за одною партою. Є що згадати, залишилось багато хороших спогадів. Саша був справжнім другом і доброю людиною. Він назавжди залишиться у пам'яті людей, кому пощастило з ним працювати, дружити та спілкуватися. І в історії країни, за яку він віддав своє життя.»

Юля Дідик: Сашка мені запам'ятався мовчазним і сором'язливим, але з гарним почуттям гумору. Пам'ятаю, що він постійно носом був у книжках, а коли на медогляді не бачив верхній рядок Ш і Б то я думала, що він просто жартує....

Роксолана Клапа: Для мене Сашко був справжнім гімназистом завжди спокійний, врівноважений від нього лишнього слова неможливо було почути, відповідав коротко і по суті. Дуже був задумливий мені завжди було цікаво що він так обдумує.

Думала як його охарактеризувати одним словом і це слово Вовк. Він завжди був одинаком, але коли був потрібен "зграї" він завжди приходив на допомогу. Він давав списувати) навіть коли ще сам недописав. Він завжди був щирим. І таким світлим і трішки похмурим він залишиться в моїх спогадах.

Своїми спогадами про Сашка поділилася і вчителька історії *Луцик Наталія Корнилівна*

«Саша був спокійним, врівноваженим хлопцем. Ніколи не сперечався, не конфліктував, проте, мав свою думку, яку виважено обстоював. Рідко піднімав руку на уроках, не проявляв ініціативи відповідати, але знав відповіді на питання, коли запитувала його. Більшу активність проявляв, коли йшло обговорення проблемних логічних завдань, тоді його зняковілість зникала, вище піднімав голову, розправляв плечі, з'являлася усмішка. Саме завдання не механічного відправлення, а логічного мислення, власного судження зацікавлювали Сашка найбільше. Коли закінчувався урок, хлопець підходив до мене, щоб висловити те, що ще не встиг розказати.

Особливо цікаво слухав теми про революції, війни, любив працювати з картою, бо добре її знав. Вражало мене те, що міг недосконало знати матеріал з підручника, але розказувати додаткову інформацію по темі, бо багато читав позашкільної літератури. Саме завдяки цим повідомленням уроки ставали цікавішими.

Сашко завжди вітався, навіть, якщо був на іншій стороні вулиці - голосніше казав: «Доброго дня!», коли просто махав головою, було зрозуміло - знову про щось Саша думає, обмірковує, аналізує.

На уроках міг здаватися байдужим, літати в своїх думках, проте, коли відповідали друзі, відразу піднімав голову і намагався підказати. На перервах активно спілкувався з однокласниками, особливо з друзями.

Дуже любив свою маму, особливо хвлювався, коли бачив, що я з нею розмовляю, боявся завдавати їй клопотів чи неприємностей.

Зараз розумію ще більше, що не той, хто кричить, б'є себе в груди і клянеться в любові до Батьківщини, є справжнім патріотом, а той, хто мовчки обнімає маму і йде на війну захищати суверенність нашої держави - той є Героєм. Саме такою особистістю був і залишається в нашій пам'яті Олександр Кней.»

КОЛЯНО ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ

(05.04.1988 – 10.11.2024)

Народився 5 квітня 1988 р.н., житель с.Зубків. Володимир був призваний на військову службу по мобілізації 22.08.2024 року Червоноградським РТЦК та СП. Ніс службу старшим стрільцем аеромобільного відділення у військовій частині А2582.

10 листопада у військовому госпіталі від важким травм, отриманих на полі бою, помер Герой Коляно Володимир Володимирович.

КРАВЧУК СЕРГІЙ ДМИТРОВИЧ

(09.03.1971 – 03.04.2024)

Матеріал підготувала: Марцинюк Олеся, учениця 10 класу Сокальської ЗШ I-III ступенів №5
Керівник: Дзядик Ольга Володимирівна, заступник директора Сокальської ЗШ I-III ступенів №5

«За Україну віддають життя кращі. Але жертвуючи найдорожчим, наші воїни знають, за що вони стоять до останнього подиху»

Дмитро Коцюбайло

Дата народження: 9 березня 1971 року

Місце народження: м. Сокаль, Львівська область

«Ключовою рисою тата була його наполегливість. Він дуже любив пробувати щось нове для себе. Навіть, якщо йому не все

здавалось, він завжди знаходив інші варіанти.» – розповідає донька Олена.

ОСВІТА

Базову середню освіту здобув у Сокальській восьмирічній школі (нині Сокальська загальноосвітня школа I-III ступенів №5). Після закінчення школи продовжив навчання у Сокальському професійному училищі (нині — Сокальський професійний ліцей), де здобув кваліфікацію «Електромонтер по ремонту електроустаткування» та зварювальника.

ПРОФЕСІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Після завершення навчання працював електриком та будівельником, також мав досвід роботи на заводі хімічного волокна. Пізніше займався різними видами робіт, включно з роботою за кордоном.

СІМ'Я

У 1993 році одружився з Валентиною Карпук. У 1995 році подружжя Сергій та Валентина стали щасливими батьками.

Вони виховали двох дітей: сина Максима та доньку Олену.

«Коли ми з братом були маленькі, – згадує донька Олена, – тато часто їздив на роботу за кордон. Але коли він приїжджав додому це було справжнє свято! Подарунків було багато!»

«В тата була улюблена страва, яку він не так любив їсти, як саме готувати – це рибна уха. Одна назва цієї страви одразу нагадує мені про нього!» □ пригадує донька.

«Ключовою рисою тата була його наполегливість. Він дуже любив пробувати щось нове для себе. Навіть, якщо йому не все вдавалось, він завжди знаходив інші варіанти.

Його найбільшою любов'ю – були троянди, особливо червоні. Він їх сам садив, і сам за ними доглядав.

Ще тато любив розсаджувати кактуси.

Він завжди всім показував як в нього зацвів той чи інший кактус.» – так описує Оленка свого тата.

«Коли ми з братом піросли і завели сім'ї, тато дуже хотів внуків. Він завжди казав: «хочу бавити внуків!» – додає Олена.Сергій Кравчук – дідусь для трьох онуків: Меланії, Данила та Єлизавети.

«Зараз у нього троє внуків. На жаль, він встиг побачити лише одну найпершу внучку Меланію.» – каже донька Сергія Кравчука

ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА

У лютому 2022 року Сергій добровільно мобілізувався до лав Збройних сил України. За власним бажанням пішов до Центру комплектування, щоб приєднатися до захисників Батьківщини. Служив у військовій частині А4821 в кулеметній роті, де ніс службу на передових позиціях на Бахмутському, Харківському та Донецькому напрямках.

«Коли тато пішов на війну, кожен раз, виходячи на позиції, він дзвонив саме до мене сказати що йде, йде і не знає чи повернеться. Я завжди казала йому: «ти мусиш повернутись бо тебе чекають онуки!» А коли через три дні він приходив, він обов'язково дзвонив сказати що прийшов живий і здоровий і щоб я передала це всім хто за нього переживає.» – згадує телефонні розмови з батьком донька Олена.

ГЕРОЇЧНА ЗАГИБЕЛЬ

3 квітня 2024 року, під час виконання бойового завдання у районі села Семенівка, Покровського району Донецької області, Сергій Юрійович загинув. Його командир відзначив Сергія як сумлінного, відповідального воїна: «За час проходження військової служби у військовій частині А4821 зарекомендував себе з позитивної сторони. Функціональні обов'язки виконував сумлінно та якісно. Відмічався високою особистою відповідальністю за доручену справу.»

«Ніхто не очікував такого ранку 8 квітня, коли нам повідомили про його смерть» – пригадує трагічну звістку донька Героя.

Чин похорону відбувся 10 квітня 2024 року у м. Сокалі.

ПАМ'ЯТЬ

Сергій Кравчук героїчно захищав Україну, віддавши своє життя за мир і спокій своїх рідних і кожного з нас. У Сергія залишились мати Марія, дружина

Валентина та сестра Наталія, діти Максим, та Олена, внуки Меланія, Данило, та Єлизавета.

«Дуже добрий, щирий, завжди з усмішкою на обличчі. Таким ми знали Сергія. Але іншим побачили його після 2022 року. Змінився його погляд - став глибоким, задумливим. І безтурботна усмішка, яка колись сяяла повсякчас, кудись зникла. Зате з'явився невимовно сильний дух, дух воїна і щирого патріота рідної землі.

Він дуже любив квіти, рослини та фруктові дерева. Виводив нові сорти, з великим задоволенням займався цією справою. Був щирою і доброзичливою людиною. Завжди був готовим прийти на допомогу, віддати останнє, що мав. Війна вирвала його з життя, але ніколи не вирве з пам'яті тих, хто його знав, любив, з ким зводило його життя.» – таким назавжди у пам'яті залишився Герой Сергій Кравчук для його хрещеної мами Надії Дещаківської.

23 травня 2024 року на 45 сесії Сокальської міської ради Сергію Кравчуку присвоєно звання «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади».

2 жовтня 2024 року, на початку засідання 50 сесії Сокальської міської ради, Сергія Юрійовича Кравчука, згідно з указом Президента України, було нагороджено (посмертно) Медаллю «За мужність».

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ І СЛАВА ГЕРОЮ!

Джерела інформації:

- <https://www.facebook.com/share/p/VYFETXa3E7q2mA62/>
- <https://www.facebook.com/share/p/YBHF72AfsFJpXBRM/>
- <https://www.facebook.com/share/p/dTFkrfpQQXNALMpc/>
- Спогади доньки Олени
- Спогади хрещеної матері Надії Дещаківської.

КРІЛЬ ОЛЕГ ЯРОСЛАВОВИЧ
(18.05.1985 – 18.11.2024)

Помер учасник АТО Кріль Олег Ярославович, уродженець села Копитів, мешканець Сокаля.

Олег Кріль 18.05.1985 року народження. Все шкільне і юнацьке життя Олега пройшло у Сокалі. Навчався у школі №3 Сокаля, згодом здобув освіту юриста в МАУП.

У 2014 році добровольцем підписав

контракт і вступ в на службу в Збройні сили України. Служив 7 років, звільнився у 2021 році за станом здоров'я, адже під час АТО отримав травми та контузії.

У понеділок, 18 листопада, о 17:00 у кімнаті смутку св. ап. Петра і Павла відбувся парастас за померлим захисником. 19 листопада, о 12:00 відбувся чин поховання. У Сокальській громаді 18, 19 листопада було оголошено днями жалоби.

КРІЦАК ЮРІЙ ДМИТРОВИЧ
(20.04.1978 – 17.10.2024)

Вічна пам'ять

На території військової частини 17 жовтня помер захисник Кріцак Юрій Дмитрович, 1978 року народження, житель села Варяж.

Захисник 1 березня 2023 року добровільного вступив на контрактну службу, мужньо боронив Україну, ніс службу у інженерній роті.

У захисника залишилися мати Ярослава Павлівна, донечки Юлія та Діана, брат. У суботу 26 жовтня зустріли кортеж з тілом в Сокалі біля храму св. ап. Петра і Павла. Чин поховання відбувся 27 жовтня о 12:00 в селі Варяж.

ЛЕНКО РУСЛАН ЮРІЙОВИЧ

(23.08.1985 – 06.07.2024)

Руслан Ленко:

Історія справжнього героя

Матеріал підготувала: Софія Рибак, учениця 9 класу, слухачка Сокальської Малої академії наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського

Керівник: Лариса Кровіцька, вчитель Сокальської Малої академії наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського

Болюча туга полонить душі, бо численність загиблих не спиняється, а навпаки – сумується втратами розсіяних полум'яних палких сердець, в яких кров'ю проростають квіти пам'яті..... Війна не має жалю ні до бійців, котрі виконують свій обов'язок на полі бою, ні до тих, хто очікує повернення своїх рідних і близьких із зони бойових дій, тривожно вслухаючись у фронтові зведення. І ніхто не заперечуватиме, що це справжня війна з ворогом, який щомиті знищує все на своєму шляху в злобі і люті. Як ніхто не сперечатиметься, що наші герої-воїни, перегородивши шлях цій «дикій орді», захищають кожного з нас ціною власного життя, доводячи всьому світові, що вони – патріоти рідної України. Наші герої...Війна безжально обірвала струни, які творили життєву пісню Воїнів Світла. Недолубив, не намиливався синявою неба і Руслан Ленко. Не судилося йому уповні заспівати свою життєву пісню.

Родом Руслан Ленко із Сокаля. Народився 23 серпня 1985р. в сім'ї Лариси та Юрія Ленко. З самого дитинства Руслан був товаришким та активним хлопчиком. Спершу ходив в ДУ №6, а згодом, у старшій групі, перебував у ДУ №2. Був чемним, послухним хлопчиком і водночас, допитливим і цікавим. «Любив вчити вірші, виступав у різних ролях», - згадує мама Лариса.

Хлопчик з чоловічими ім'ям Руслан, це людина, що володіє такими рисами характеру як безстрашність, швидкість, спритність і сила, як фізична, так і розумова. Саме таким був і наш герой.

У 1992р. Руслан пішов у перший клас Сокальського ліцею №1, а 1993 по 2000рр. навчався в основній Сокальській школі I-III ст. №5. Першою вчителькою Руслана була Приступа Марія Іванівна, а з п'ятого класу Стасюк Ольга Юстинівна була класним керівником. «Старанним, ввічливим та мудрим учнем був Руслан», - згадує Ольга Юстинівна. Його допитливі оченята постійно прагнули нового, що пов'язане з механікою - згадує вчителька. Таких учнів забути не можна. І ми, нащадки, ніколи не забудемо тебе, Руслане.

З раннього дитинства Руслан цікавився технікою. «Не було вдома речі, яку б він не розібрав», - каже мама Лариса. Ще не вмючи ходити, маленький Руслан знайшов у бабусиній хаті невидимки для волосся та запах їх у розетку під столом, де його згодом і знайшли. Тато Юрій сумно усміхаючись мовить: "Будучи малим Руслан заряджався від розетки.

Експериментуючи пізнавав техніку з малого дитинства, був цікавим та допитливим хлопчиком. Батьки згадують випадок, як малий Руслан запахав у подовжувач цвяха, маючи величезне бажання, дізнатись щось нове. З ранніх літ

мав потяг до мотоциклів та машин, просто оглядаючи їх. Зі слів дідуся Миколи - тракториста:" Якби маленькому Руслану залишити ключі від трактора, то він за одну ніч розібрав би його на частинки". Таким працьовитим і допитливим залишався Руслан до останньої хвилини свого життя.

У школі не був надто «компанійський» і мав своє бачення на ту чи іншу подію. Багато працював над собою і часто був на крок попереду від своїх однокласників. Зі слів мами Лариси: "Більше знав ніж його однокласники і через те, йому було з ними інколи не цікаво .Саме тому любив у школі усамітнюватися, роздумуючи."

Дуже любив свого молодшого брата з яким любив гратися, ходити на рибалку, в походи, навчаючи його і доводячи, що він старший. Вмів дружити і цінувати дружбу.

У Руслана була дитяча мрія - їздити на довгих машинах - фурах. Зі слів мами Лариси:" Його очі горіли від щастя і захвату, коли він бачив великі машини дорогою на Світязь", на котрий він їздив з батьками, ще будучи маленьким. Не міг відвести очей від довгих машин, котрі ,мабуть, снилися йому. Його мрія здійснилася.

З 2000 по 2003рр. - навчався в Сокальському ПТУ №3 на слюсаря-автомеханіка і одночасно здав на права. У 2003 році влаштувався в "УЗУ" водієм. До роботи ставився дуже відповідально і був цінним на роботі. Керівництво, неодноразово висловлювало подяку батькам за виховання сина. Після цього працював на "Волинь-вугіллі" в Нововолинську.

Одружився 20 жовтня 2007р. з Наталією Великою. Зі слів дружини:" Він був найкращим чоловіком, підтримував мене у будь-яку хвилину, він був для мене-все.....". Народилося 2 діточок: Яна і Лариса. Для дітей був добрим батьком, порадиником та другом . Часто родина відпочивала на відпочинковій базі в урочищі Валівка , на озері Світязь. Був люблячим чоловіком, добрим і мудрим сином, наставником і другом для дітей. Його поради закарбувались в голові у всіх членів сумуючої родини.

Руслана добре знали у рідному місті. Він завжди мав власну думку і відстоював її, був ініціативний і успішний, сильний і незалежний, упевнено йшов до поставленої перед собою мети. Його пам'ятають Людиною, яка мала гостре відчуття справедливості та честі і на яку завжди можна було покластися. Особливе місце у житті юнака займала справді механіка.

В армії не служив. Працював закордоном з 2017 року - далекобійником. 24 лютого 2022 року доля розпорядилась так, що саме в цей день Руслан повернувся в Україну до дружини на день народження. Почалося повномасштабне вторгнення. Рішення залишитись в Україні було безповоротне і обговоренню не підлягало. Ходив записуватися в територіальну оборону в яку так в не потрапив. Розчищав Сокальське стрільбище для навчання по стрільбі. Проходив військову підготовку в "Десні" у Чернігові.

Згодом пішов працювати в Єврокомерс механіком.

14 березня був призваний на посаду " Водій ІІ кулеметного взводу першої стрілецької роти, військової частини частини А- 4858 у Дніпрі. Після підготовки був направлений на Куп'янський напрямок Харківської області у селищі

Ківшарівка. Позивний - "Криївка". Загинув 6 липня поблизу населеного пункту Степова Новоселівка під час виконання бойового завдання із захисту територіальної цінності Батьківщини, відсіч та стримування збройної агресії рф. Йому назавжди 38. Похований Руслан на Алеї слави у рідному місті.

Руслан хотів, щоби в Україні було гідне життя, за що і загинув. Він не міг зробити інакше, бо виховання не дозволяло. Він зробив набагато більше, ніж кожен із нас тут разом узятих. Наша віра ніколи не зміліє й не згасне, бо у Небесному Легіоні Руслан- Воїн Світла, ангел-хоронитель для України, для усіх нас.

Ми впевнені, що недалеко те Завтра, коли у цілому світі будуть з великою повагою розступатися і в шанобі схилити голову перед одним словом – Україна, Соборна, Неділима Україна! Кожен куточок її буде квітнути, адже не даремно в корені є слово “рай”, “раїна”. Земля, яку створив сам Бог для земного раю, а в Ангельське військо забирає таких мужніх воїнів, як Руслан.

Просимо Всевишнього, щоби дав нам мудрості продовжити справу нашого загиблого Героя, створити таку державу, за яку він віддав своє життя.

ЛЕНКО РУСЛАН ЮРІЙОВИЧ

*Матеріал підготував: Назар Марущак, учень 10 класу Сокальської ЗШ I-III ступенів №5
Керівник: Мар'яна Федченко, учитель історії Сокальської ЗШ I-III ступенів №5*

**«Тобі, Україно моя, і перший мій подих, і подих останній тобі.»
Василь Еллан-Блакитний**

Ленко Руслан Юрійович – справжній герой Сокальщини, життя якого стало символом мужності та самопожертви в боротьбі за незалежність України, захищаючи рідну землю від російської агресії.

Народився Руслан 23 серпня 1985 року в місті Сокаль Львівської області. Відвідував 2 і 6 дитсадок . Навчався в Сокальській загальноосвітній школі з 1993 року, закінчив її в 2000 році. Після дев'ятого класу вступив у Сокальський професійний ліцей, де здобув професію «Слюсар з ремонту автомобілів». Захоплювався ремонтом транспортних засобів.

Працював в ДП «Волиньвугілля» водієм. Згодом працював на фабриці Датський текстиль та на підприємстві Єврокоммерс. Перед повномасштабним вторгненням знаходився за кордоном. Але як справжній патріот України з перших днів війни повернувся додому. Ходив на навчання з тероборони. Допомігав в розчищенні і облаштуванні місцевого стрільбища.

Був призваний 14 березня 2024 року на службу до лав 43 бригади водієм другого кулеметного взводу першої стрілецької роти військової частини А 4858

Загинув 6 липня 2024 року при виконанні бойового завдання на Куп'янському напрямку поблизу населеного пункту Степова Новоселівка. У Героя залишилися батьки, дружина, дві доньки. Був хорошим чоловіком, батьком, другом; товариським, відкритим і чесним. Йому назавжди 38. «6 липня наша Сокальська земля втратила вірного сина України, а я – свого учня», - згадує перша вчителька Руслана. Для Марії Іванівни за понад 35 років професійної діяльності особливе місце у серці посіли діти, серед них й зовсім малий, але вже тоді відповідальний та серйозний Руслан. Тому педагогиня з болем сприйняла звістку про загибель свого вихованця.

«Він запам'ятався мені добрим, працьовитим та відповідальним хлопцем. Добре, що ці риси він проніс через усе життя, яке, на жаль, віддав за нашу волю», – згадує вчителька. «Що не доручи, усе виконає – це про Руслана», – розповідає Марія Іванівна.

«Звичайно, усі ми були шоковані від цієї страшної звістки. Тому що ми пам'ятаємо Руслана веселим, життєрадісним хлопцем, – згадує заступник директора з навчально-виховної роботи Курило Наталія Степанівна. - Мені несамовито боляче, як і багатьом тим, хто знав Руслана з раннього дитинства. Хто знав його малим і дорослим. Хто радів його успіхам, хто знав проблеми Руслана і намагався допомогти. Він був інтелектуально розвинутим, з математичним складом розуму. Неметушливий та життєрадісний. Завжди був дуже поміркованим, стриманим, але разом з тим надзвичайно ініціативним і винахідливим, сумлінним і відповідальним. Зі світлою і доброю душею». «Руслан з юних років був совісним та справедливим. Таким людям не все легко вдається в житті. Але з Божою поміччю він був для всіх людиною з великої літери. Любов до України була в його сутності, учень, який завжди був вірний своїм принципам і цінностям. Він виріс справжнім патріотом, і його подвиг став продовженням тих якостей, які він розвивав ще в шкільних стінах», — згадує директор школи Михайлович Валентина Іванівна. Друзі розповідають, що Руслан був надзвичайно світлою людиною і дуже любив життя. Однокласниця Галина Тетюк зізнається, що досі складно говорити про нього в минулому: «Я не ЛЕнко, я-ЛенкО», - Руслан терпеливо кожен раз нагадував, що прізвище його треба вимовляти з правильним наголосом. Це фраза запам'яталася найбільше, адже повторювалася майже на кожній перекличці. І, що головне, завжди спокійно, без притиску. Руслан добрий хлопець, з великим, теплим серцем і привітною усмішкою. Спочатку написала «був». Та витерла це слово. Бо не «був», а «є». Завжди і назавжди є в наших спогадах, і наших серцях».

«Ленко Руслан прийшов у нашу школу в третій клас у 1993р, - згадує Василь Свистун, однокласник Руслана, де навчався та у 2000 р. закінчив її. За цей період він показав себе тільки з хорошої сторони. Брав участь у змаганнях, концертах та інших заходах. Завжди був усміхненим, життєрадісним, вихованим та відповідальним хлопцем. Дружив зі всіма однокласниками. Завжди допомагав у всьому, на нього можна було покластися, так завжди дотримувався свого слова. Підказував, як краще робити та постійно прагнув дізнаватися щось нового. Вчився майже на відмінно, любив школу та вчителів, до яких ставився з особливою повагою. Захищав менших, чим проявляв свою доброту і милосердя,

не глузував з інших. Одним словом – справжній, добрий і щирий друг і однокласник».

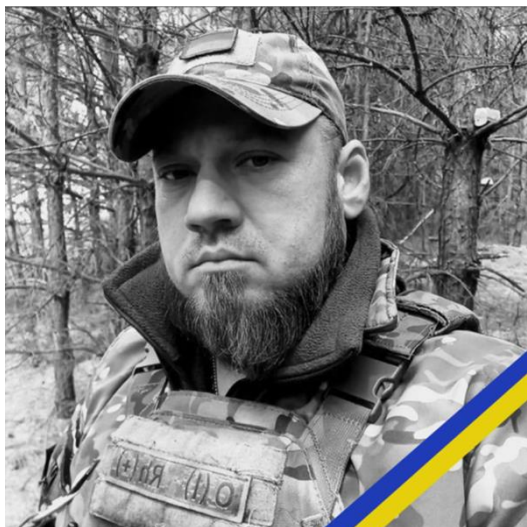
«Руслан був дуже спокійним за характером, - розповідає однокласниця Уляна Швед, але вмів відстоювати свою думку. Мав декількох друзів, з якими дружив, але спілкувався з усіма однокласниками. Був трошки закритим, але коли бачила його вже після школи, він тоді вже зустрічався зі своєю дружиною, то він виявився дуже відкритим і приємним у спілкуванні. Вчився дуже непогано, як на хлопця-бешкетника. Згадуємо його лише як безконфліктного, спокійного, симпатичного хлопця. Вічна пам'ять».

«Наше дитинство з Русланом тісно пов'язане, – розповідає Ірина Панас, двоюрідна сестра Руслана. Усі родинні свята проводили разом. Пам'ятається його щирість і щедрість, завжди всім ділився з нами. Щира посмішка і добрі очі... Все це він зберіг і переніс у доросле життя. Руслан був скромний і стриманий, але водночас хоробрий. Всі рішення приймав обдуманно. Надійна опора для сім'ї, хороший чоловік, добрий тато, щирий друг і мій добрий брат. Таких як він мало. Але кулі, як наречені, обирають найкращих. На жаль, при виконанні бойового обов'язку, його молоде життя обірвалося... Руслан назавжди в наших серцях». «Ленко Руслан, Герой України, був моїм сусідом. Це добра, життєрадісна, працьовита людина, – згадує сусідка Мар'яна Прачун. - Руслан був хорошим сім'янином, який оберігав свою сім'ю та Батьківщину. Добре контактував із сусідами. Шкода його та його сім'ю. Вічна пам'ять герою». «Дядько Руслан був добрим, ласкавим, доброзичливим, милосердним та розумним, – розповідає племінниця Вероніка. - Ми його любили і будемо завжди любити. Він усіх нас захищав від ворожої навали. Дядько був хорошим сім'янином, любив і шанував маму, тата, брата, дружину та своїх любих діточок, нам було важко втратити близьку собі людину, яку ми знаємо і з якою провели своє життя. Дядько Руслан завжди буде в наших серцях».

Руслан Ленко з дружиною Наталією та дочками Яною та Ларисою

МАГДЮК СЕРГІЙ ВІТАЛІЙОВИЧ (28.09. 1986 – 17.11. 2023)

Матеріал підготувала: Анна Лялька, учениця 10 – Б класу Сокальської ЗШ I – III ступенів №2

Керівник: Галина Мигасюк, заступник директора з виховної роботи Сокальської ЗШ I – III ступенів №2

Навіки в строю..!

Їхні імена вписані в історію тишею, яка звучить голосніше за всі слова. Вони були звичайними громадянами своєї країни, допоки війна не заглянула в нашу милу та щиру домівку. Прості люди, з щирими посмішками, мріями та надіями в одну мить стали сталевими воїнами, відкинувши всі принципи, залишивши позаду свої сумніви, біль та страхи. Не так давно вони були простими людьми – синами, братами, батьками – і жили звичайним життям, яке кожен з нас міг би назвати своїм. Проте з початком війни їхні серця згуртувалися і вони стали міцними, мов сталь. Ціною власного життя вони виборювали нашу незалежність, без вагань йшли туди, де земля дрижала від вибухів, а небо закривав густий сірий туман. Туди, де «завтра» вже й могло не настати. Пам'ять про них назавжди закарбується в серці кожного з нас.

Щодня безліч сімей розриваються від болю через новини, що ранять глибше, ніж будь-яка рана. Чи не щоденно Львівщина схиляє голову, проводжаючи в останню путь Героїв, що пожертвували життям у ході російсько-української війни. Одним із них є сокальчанин Магдюк Сергій Віталійович.

Народився 28 вересня 1986 року у місті Сокаль Львівської області. Зростав у люблячій сім'ї. Мати – Магдюк Наталія Миколаївна, батько – Магдюк Віталій Іванович та сестра – Магдюк (Верес) Віта.

З теплом та батьківською любов'ю згадує пан Віталій про свого сина: «Дитинство Сергія проходило в мальовничому селі Павліка на Волині. Чарівна природа, озеро, ліс, рибалка і, звичайно, друзі. Такі ж цікаві та збиточні хлопчаки, котрі насолоджувались дитинством, безтурботністю, вільним життям «на селі». А взимку були лижі та ковзани – улюблене заняття більшості дітей того часу». Дуже любила свого сина і мама, пані Наталія. Ми мали можливість спілкуватися з нею ще до смерті сина, оскільки Софія Магдюк, донька Сергія, наша однокласниця. Бабуся була ніжною мамою не тільки своїм дітям, а й замінила маму маленькій Софійці. Дуже опікувалась нею, проте не змогла перенести передчасну втрату сина. Пішла на небеса услід за ним.

Працюючи над роботою, ми зв'язалися з сестрою Сергія Вітою, котра проживає в Німеччині. Вона щиро поділилася з нами спогадами: «На вихідних та під час канікул ми часто їздили в село Павлівка до бабусі. Там Сергій любив ходити в ліс по гриби, дуже любив рибалити. У селі завжди було цікаво, бо є багато озер, тому можна поплавати, порибалити, просто гарно відпочити. Маленьким Сергієм

був хворобливою дитиною. Пригадую, як мама водила брата по лікарнях, оскільки він дуже часто хворів. Але Павлівка зцілювала, давала сил. Також дуже любив малювати і в нього виходили гарні малюнки». Софійка (донька Сергія) теж гарно малює. На думку членів родини, це вміння Софія успадкувала від батька Сергія.

У 1992 році пішов у 1-ий клас Сокальської загальноосвітньої школи №2.

У 5 класі класним керівником стала Крук Надія Григорівна, котра з теплом та любов'ю згадує про свого вихованця : «Основними рисами характеру Сергія були доброта і чуйність. Мав багато друзів, не конфліктував. Завжди приходив на допомогу всім, хто потребував. Навчався добре, веселий, дотепний, ввічливий, працьовитий, улюбленець всього класу. Дуже важко було дізнатися, що зупинилося таке молоде, енергійне серце... Вічна пам'ять Герою! Сергій завжди житиме у наших серцях! »

У 2003 році закінчив 11-ий клас цієї ж школи. Після закінчення школи Сергій вирішив стати самостійним та незалежним. Пішов працювати. Спочатку був Київ. Займався там будівництвом. Потім почав їздити на заробітки за кордон, у Німеччину.

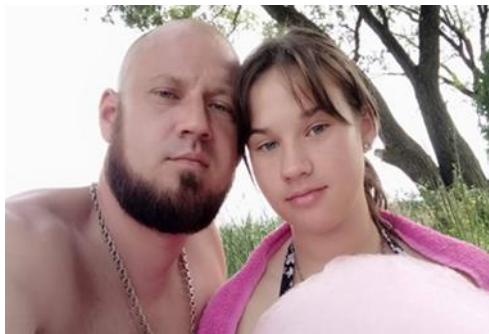
У 2007 році одружився з Вікторією, у 2009 році народилася улюблена донька Софійка. Незабаром молода пара розлучилася. Виховував дочку самотужки, як батько-одинак. Щоб Софія зростала в достатку, вимушений був часто їздити на заробітки, тому бабуся та дідусь гляділи дівчинку. Софійка дуже любила свого татка, свого друга, найріднішу людину. А Сергій неймовірно любив свою доньку. Щоб завжди мати її поруч, він набив на шиї тату з її іменем, як символ цієї глибокої батьківської любові.

Фото. Тату «Софія»

Важко давалось інтерв'ю саме з Софією. Бо ще болить... Дуже болить... але ми хочемо почути про Героя-тата. І вона говорить: «Тато був порядним сім'янином, люблячим і турботливим батьком, вірним другом і міцною опорою. Любив їздити у різні міста і власноруч проводити розкопки з металошукачем. Також мав власну колекцію монет різного року випуску, які на даний момент є дуже цінними, дуже пишався цією колекцією». Замовкає, згадує і додає : « Мені добре запам'яталась фраза: «Я завжди буду поруч, навіть, якщо щось трапиться, я буду біля тебе і оберігатиму тебе - мишеня...»

Фото. Магдюк Сергій та його донька Софія

І ти казав, що завжди будеш поруч.
А зараз я сиджу одна
Без усмішки та теплих тих обіймів,
Якими ти так душу зігривав.

І кожну ніч я чую голос,
Яким ти кажеш фразу ту дурну:
« Я завжди буду поруч, люба ».
І знову я кричу...

Кричу, що хочу, щоб ти був тут поруч.
Та ти зникаєш в даліні.
Ти йдеш кудись по сходах білих,
Кудись у небо, в далечінь...

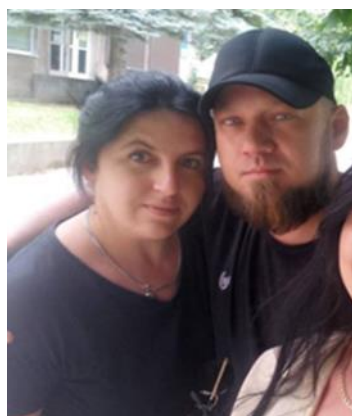
Я бачу усмішку твою єдину
Та очі ті, якими ти казав.
Казав, що завжди будеш поруч,
Й у снах приходити казав...

Минають дні, минають ночі,
А в снах тебе й надалі вже нема...
Я плачу, я не сплю всі ночі -
Тебе чекаю, та тебе нема...

Магдюк Софія, донька Героя

У 2014 році познайомився з Василюю, закохався, почав спільне щасливе життя. У Василюї теж була донька Дарина, яка дуже полюбила Сергія. Подружжя почало виховувати двох доньок.

Фото. Сергій та Василюя

«Сергій – люблячий чоловік, дбайливий тато. Він став хорошим батьком моїй донечці Даринці. Коли приїжджав з роботи, завжди привозив гостинці і казав: «Тримай! Це тобі зайчик передав». Даринка голосно сміялась і казала: «Сергій, ну так не буває!»- розповідає нам пані Василюя.

24 лютого 2022 року Сергій зустрів у Німеччині. Там він перебував разом з чоловіком рідної сестри Віти. Коли Сергій почув про повномасштабне вторгнення росії в Україну, то без сумнівів вирушив назад до Батьківщини. Незважаючи на переконливі відмовляння сім'ї, 25 лютого Сергій вже був в Україні. Коли прийшов у воєнкомат, у мобілізації йому відмовили, оскільки він не проходив військової підготовки, мав проблеми зі здоров'ям та був батьком-одинаком. Проте Сергій щиро хотів встати на захист своєї держави. І він цього добився. Сергій призвався добровольцем на службу в Збройні Сили України. Проїшов навчання у Великих Мостах. Спочатку проходив службу на Волині. Потім у Чернігівському прикордонному загоні, котрий охороняє ділянку державного кордону, що розташована в межах Новгород-Сіверського, Семенівського, Корюківського, Сновського, Городнянського, Ріпкинського, Чернігівського районів Чернігівської області. Протяжність ділянки державного кордону — 459 км, при цьому з Білоруссю — 235 км., з Росією — 234 км, з них — 206,3 км сухопутного та 252,7 км річкового кордону[2]. 105 прикордонний загін імені князя Володимира Великого заснований у 1993 році.[1] 23 серпня 2019 року загін отримав почесне найменування на честь князя Володимира Великого. 30 квітня 2023 року загін був відзначений почесною відзнакою «За мужність та відвагу» від Президента України Володимира Зеленського. Важкі оборонні бої 2022 року далися взнаки і Сергію Магдюку. Був Героєм, патріотом, адже міг не ставати на захист України, мав для цього законні підстави. Пам'ятаймо, що за наш спокій і за наше мирне життя Сергій Магдюк воював з окупантом з перших днів війни і поклав на вівтар свободи найдорожче – своє життя.

17 листопада 2023 року серце Сергія зупинилось. 18 листопада Сокальська громада та колектив рідної школи гідно зустріли загиблого Героя. 19 листопада 2023 року воїна з почесними відспівали у Катедральному соборі Святих апостолів Петра і Павла та похоронили на Сокальському кладовищі на Алеї Слави [2][3].

Громада Сокальщини гідно оцінила подвиг Героя. 23 травня 2024 року сім'ї вручено орден, в якому зазначено, що Магдюк Сергій Віталійович нагороджений орденом «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади»[4].

Звання «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади» присвоюється особам за особистий внесок і вагомі здобутки в соціально-економічному, науково-освітньому розвитку міста, активну участь у справі відродження та примноження надбань національної культури, у національно-визвольній боротьбі за незалежність України, миротворчу, благодійну діяльність, наукові і спортивні досягнення, забезпечення обороноздатності держави, зміцнення її безпеки та суверенітету, мужність і відвагу при врятуванні людей, матеріальних цінностей, ліквідації наслідків стихійного лиха, інші заслуги перед громадою та Україною.

Фото. Орден «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади».

Список використаних джерел

1. 105 прикордонний загін імені князя Володимира Великого. https://uk.wikipedia.org/wiki/105_%D02.Сокальщина_знову_у_жалобі
<https://golossokal.com.ua/ato/sokalschyna-znovu-u-zhalobi-zahynuv-meshkanets-mista-mahdiuk-serhiy.html>
3. На Львівщині 19 листопада попрощаються...
<https://suspilne.media/lviv/620503-na-lvivsini-19-listopada-poprosautsa-iz-aroslavom-murinin-ta-sergiem-magdukom/>
4. Почесні громадяни Сокальської міської територіальної громади

Додатки

Фото. 105 прикордонний загін імені князя Володимира Великого

Фото. Оборона північного кордону України. Десь на Чернігівщині. Перший ліворуч С.Магдюк

Фото. Зустріч Героя в Сокалі

Фото. Поховання Героя

Фото. Туристичний похід «Стежками Героїв Сокальщини». З гітарою Магдюк С.В.

МІЦ ВАЛЕНТИН ВОЛОДИМИРОВИЧ (22.01.1974 – 19.04.2024)

Матеріал підготували: Лобода Аліна, Стаднік Тетяна, учениці Сокальської ЗШ I – III ступенів №2

Керівник: Царинська Мар'яна Орестівна, вчитель історії Сокальської ЗШ I – III ступенів №2

Герої України, Герої нашого часу – це ті, хто в найскладніші моменти історії проявляють мужність, самовідданість та любов до Батьківщини. Сьогодні такими Героями є захисники України - військові Збройних Сил України. З початком повномасштабного російського вторгнення в лютому 2022 року на плечі ЗСУ ліг священний обов'язок – захищати рідну землю від ворога. І наші військові з честю виконують цю місію, демонструючи всьому світу силу українського духу. Захисники України - це люди різного віку та професій, які в мирному житті були вчителями, інженерами, лікарями, музикантами, звичайними робітниками... Але коли постала загроза, вони без вагань стали на захист країни. Серед них - як досвідчені військові, так і звичайні пересічні українці. Всіх їх об'єднує любов до України та готовність віддати за неї життя. У запеклих боях вони відстоюють кожен клаптик української землі. Багато з них поклали голови за свободу Батьківщини, назавжди ставши її Героями.

Одним із них є наш Сокальчанин – Міц Валентин Володимирович. Народився 22 січня 1974 року у місті Сокаль Львівської області. Виховувався в багатодітній родині: мама – Міц Марія Михалівна та батько – Міц Володимир Андрійович, сестра Вікторія (1965 р.н.), брат Олексій (1968 р.н.) та Валентин (був наймолодшим сином у сім'ї).

Навчався у Сокальській ЗШ I-III ст. № 2 з 1981 по 1989 рр. Першою вчителькою була Ніжньова Діна Володимирівна, котра, дізнавшись про загибель свого учня, поділилася теплими спогадами: «Клас був великий, 40 дітей. (Додаток А, Фото. 1). Це був мій другий випуск, я їх взяла з першого класу і була із ними до 3-го». (Додаток А, Фото. 2). На питання: «Чи пам'ятаєте ви Валентина Володимировича у початковій школі?» - відповідає: «Так, звісно!»- і додає: «Це був тихий, спокійний хлопець, виконавчий, товаришував з багатьма дітками. (Додаток Б, Фото. 3). Я їх випустила та взяла 1 клас, а 1985 р. виїхала в м. Маріуполь. Пам'ятаю, була в них на випускному в 10 класі. Дуже гарні, дружні, відповідальні діти. І Валентин такий же». У середній школі класним керівником була в них Коковихіна Ася Василівна. (Її вже немає серед нас) (Додаток В, Фото. 4, 5)[1].

Досліджуючи особистість Героя-Валентина, ми натрапили в соціальних мережах на коментарі з приводу його смерті, на теплі слова про нього його вчительки з музичної школи Красюн Тетяни Василівни: «Низький уклін і вічна пам'ять тобі, Валентине... Янгелятко наше, учень нашої музичної школи по класу фортепіано... мій любимий учень... Пам'ятаю маленьким хлопчиком, якого мама приводила за ручку до школи... Краший з краших... Ніжне добре сердечко ... Яким ти став мужнім великим Героєм!.. Серце розривається від пекучого болю... наші діти дорогі... Щирі співчуття рідним». У пошуках більшої інформації, ми знайшли в месенджері контакти вчительки музики Валентина. Вирішили поспілкуватися. Учителька розказує: «Я прийшла працювати в музичну школу Сокаля в 1982 році, Валентин був одним з перших моїх учнів. Він мав спокійний характер, здібний, уважний, відповідальний і скромний. Завжди акуратно підготовлений до уроку з фортепіано. Ми проводили концерти для батьків класу. Діти любили виступати, виконувати вивчені твори на роялі у великому концертному залі школи». Я спілкувалася з його вчителькою теорії і сольфеджио Ольгою Пенюк, котра написала мені: «За 50 років було багато дітей, але я пам'ятаю Валентина, як хлопчика гарного, спокійного, вихованого і завжди з посмішкою.»[2]

Валентин Міц навчався після 8 класу у Сокальському професійному ліцеї з 01.09.1989 року по 30.06.1992 р. за професією «слюсар-електрик по ремонту електроустаткування побутових машин і приладів». [3]

Під час дослідження нам вдалось розшукати родичів Валентина: сестру Вікторію та племінницю Ілону. Сестра Валентина розказала про життя свого брата: «Наймоладший син у сім'ї, одружений не був. Валентин проживав з мамою за адресою: м. Сокаль, вул. Героїв УПА, 51. Між нами з Валентином 9 років різниці Я одружилася, проживала в Черкасах. Тому багато моментів з його життя пам'ятаю з розповіді мами. На початку 90-х - гравець футбольного клубу «Хімік» (у зв'язку з травмою перестає грати у футбол). У 1992 р. був призваний в армію, служив у Національній гвардії України, у Харкові. У 2000 р.

їздив на заробітки, жив деякий час у Києві, працював на будовах. Повертається до Сокаля, працює на «цегольні».Наша мама померла у 2014 р., нам було це важко пережити. Найбільше ми з Валентином спілкувалися, коли він був на війні, після 19 жовтня 2022 року. Здебільшого це були переписки, він розказував про свої переживання та жахиття війни. У цей день, коли він загинув, у нас була телефонна розмова, я чула вибух... та далі зв'язку вже не було... Спочатку його занесли в список безвісти зниклих, а через кілька днів мені подзвонили, що мій брат загинув...»[4].

З племінницею Ілоною ми спілкувалися через соціальні мережі в месенджері. Вона зараз проживає за кордоном. Нам вона розповіла: «Спілкувалась з дядькою онлайн під час його служби. Знаю точно, що його бажанням було після закінчення війни приїхати до мене і побачити океан (ми живемо біля Атлантичного океану в Португалії) - він мріяв про це.Усе сталось дуже швидко...Він був оголошений зниклим безвісти, а за два дні його вже везли додому для поховання...Хоронила його моя мама, його рідна сестра»[5].

Під час пошуку інформації ми спілкувалися з однокласниками нашого Героя Валентина: Світлою Гарасевич, Русланом Глуховом, Сергієм Кощенком, Тетяною Астаховою та Олександром Новацьким. Олександр нам розповів: «Володимир завжди був на стороні справедливості, не дивдячись ні на кого, хоча був «щупленьким».Завжди захищав слабших, ставав на сторону правди, у мене про нього найпозитивніші спогади. Займався спортом, любив футбол. Востаннє я бачив його у воєнкоматі: він збирався на війну. Розмова була гнітюча: він і хотів іти на війну, але переживав,бо не знав, що його там чекає. Ми одне одного підтримали, попрощалися, а далі... я був у нього вже на похороні».[6].

Як уже було вище сказано, призваний Міц Валентин Володимирович на військову службу 19 жовтня 2022 року, служив стрільцем третього стрілецького відділення другого стрілецького взводу військової частини А4026.

З розповіді сестри ми дізналися, що Валентин на війні перебував в гарячих точках. Тому уже 23 березня 2023 р. отримав посвідчення УБД. (Додаток Г, Фото. 6, 7) На війні був поранений, лежав у лікарні на Сумщині. (Додаток Д, Фото. 8). Під час служби Валентина відпустили у відпустку, це було в листопаді 2023 року. Приходив до сестри в гості. (Додаток Е, Фото. 9).

19 квітня 2024 року під час виконання бойових (спеціальних) завдань в районі населеного пункту Новомихайлівка Покровського району Донецької області загинув Міц Валентин Володимирович. [7].

25 квітня 2024 р. о 17:00 годині сокальчани зустрічали біля храму св.ап. Петра і Павла тіла двох Героїв - Романа Панькевича та Валентина Міца. Відразу по прибуттю траурного кортежу відбувся парастас у кімнаті смутку. Чин поховання воїнів провели 26 квітня о 12.00 год.у кафедральному соборі Святих апостолів Петра і Павла міста Сокаля [8]. Поховання воїнів разом з духовенством району очолив протоієрей Андрій Дутчак,Сокальський декан УГКЦ. Отець Андрій звернувся до громади: «Саме українські воїни мають найперше - любов до рідної землі, і вірять, що тільки вони, зможуть захистити свої сім'ї та Українську Державу». Потім Отець Андрій звернувся до рідних і

сказав, що ми не приймаємо і не звикаємо до великих жертв, але продовжуємо боротися за свою Свободу і Незалежність, а воїни Роман і Валентин віддали найдорожче – життя. Подвиг усіх українських воїнів говорить, що за Україну треба боронити від ворога. Української народ і надалі бореться. Вічний спочинок обидва Захисники знайшли на Алеї Слави у Сокалі [9] (Додаток Є Фото. 10, 11).

Міцця Валентина Володимировича, солдата (посмертно), указом Президента України №455/2024 “Про відзначення державними нагородами України” від 5 липня 2024 року за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов’язку нагороджено орденом «За мужність» III ступеня [10]. На жаль, словами не загоїти у серці болючу рану втрати. У цю гірку мить поділяємо горе разом з рідними новітнього Героя Валентина. Схиляємо голову у глибокій скорботі. Ми пишаємося нашими захисниками й дякуємо їм за мужність. Вони справжні Герої нашого часу, які творять нову історію України. Їхній подвиг ніколи не буде забутий, а імена навечно закарбуються в пам’яті народу.

Герою український! Ти янголом линув у небо
До вічного раю, бо пекло пройшов на землі.
Летиш, залишаючи спогади світлі про себе,
І душу твою забирають у вись журавлі.

Летиш спочивати... Позбавилось тіло від болю,
Спинилося серце, сказавши останні слова:

«Моя Україно! Я згинув за тебе, за волю,
А ти — не загинеш! Навіки ти будеш жива»!

Лети, наш Герою, на крилах надії й свободи,
У царстві небесному душу свою заспокой...

Ти — син України, козацького славного роду,
Нескорений ворогом, мужній, незламний Герой! *Лія Острова*

Додатки

Фото 1. 1 ряд від стіни, 2 парт (правої сторони) - учень Міц Валентин

Випуск 1981-1991 рр. Перша вчителька Ніжньова Діна Володимирівна Фото 2. Міц Валентин (1 ряд під надписом, 1 хлопчик зліва на право) Перша вчителька Ніжньова Діна Володимирівна. Випуск 1981-1991 рр.

Фото 3. Міц Валентин (2 ряд, 5 хлопчик справа на ліво) Перша вчителька Ніжньова Діна Володимирівна. Випуск 1981-1991 рр.

Фото 5. Міц Валентин (верхній ряд, 4 хлопець зліва на право) Класний керівник Коковихіна Ася Василівна Випуск 1981-1989 рр.

Фото 6,7. Посвідчення УБД

Фото 8. Міц Валентин. Після поранення, лікарня на Сумщині

Фото 9. Міц Валентин разом із родиною (сестра Вікторія з чоловіком)

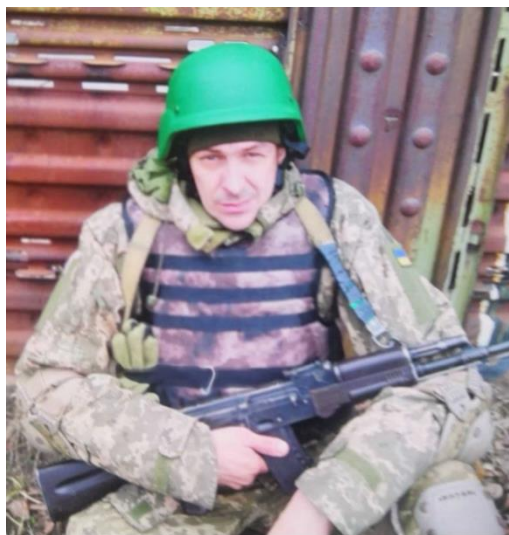

Фото 10. 26 квітня 2024 р. Чин похорону. Сокальська громада

Використані джерела:

1. Інтерв'ю Рулік (Ніжньої) Діни Володимирівни, записане в листопаді 2024 р. у м.Сокаль Львівської обл.
2. Онлайн-інтерв'ю Красюн Тетяни Василівни, записане в листопаді 2024 р. у м. Сокаль Львівської обл.
3. Герої професійно-технічної освіти Львівщини. Валентин Володимирович Міц – Герої професійно-технічної освіти Львівщини.
4. Інтерв'ю з сестрою Кішенко Вікторією Володимирівною, записане в листопаді 2024 р. у м.Сокаль Львівської обл.
5. Онлайн-інтерв'ю з племінницею Процайло Ілоною, записане в листопаді 2024 р. у м.Сокаль Львівської обл.
6. Онлайн-інтерв'ю з Олександром Новацьким, записане в жовтені 2024 р. у м. Сокаль Львівської обл.
7. На Донецькому напрямку загинув сокальчанин Міц Валентин - Голос Сокальщини - новини Сокаля, Шептицького
8. Сокальщина зустрине тіла двох полеглих захисників - Голос Сокальщини - новини Сокаля, Шептицького.
9. Сокальщина прощалася з двома захисниками - Міц Валентином та Панькевичем Романом - Голос Сокальщини - новини Сокаля, Шептицького
10. УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №455/2024 — Офіційне інтернет-представництво Президента України

ОЛІЙНИК РОМАН ПЕТРОВИЧ (15.02.1980 – 29.08.2024)

Внаслідок поранень і контузії, отриманих під час проходження служби, помер військовослужбовець Олійник Роман Петрович. Про це повідомляє Сокальська міська рада. Роман Олійник народився 15 лютого 1980 року, проживав у місті Сокаль.

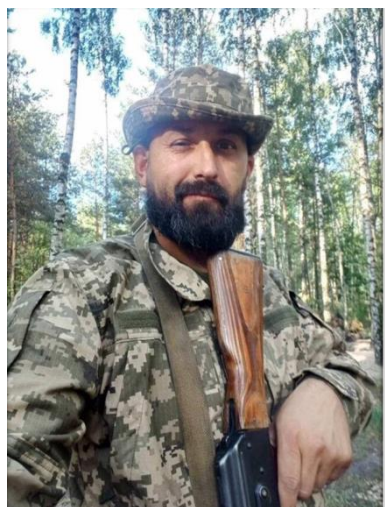
22 лютого 2023 року його мобілізували до лав Збройних сил України, він ніс службу у декількох військових частинах. У захисника залишилася сестра Галина з сім'єю.

ПАВЛИК РОМАН МИХАЙЛОВИЧ

(19.07.1982 – 28.08.2024)

*Матеріал підготувала: Анна Кузняк, учениця 11 класу Савчинської ЗШ I-III ступенів
Керівник: Кузняк Ірина Євгенівна, вчитель української мови та літератури Савчинської
ЗШ I-III ступенів Сокальської міської ради Львівської області*

Дослідницьку роботу присвячено всебічному аналізу героїчних вчинків захисників України з Сокальщини в контексті російсько-української війни, яка розпочалася у 2014 році та переросла у повномасштабне вторгнення 24 лютого 2022 року. У роботі детально розглянуто життєві шляхи та подвиги окремих героїв, зокрема Романа Павлика, висвітлено їхню роль у захисті територіальної цілісності та незалежності України.

Особливу увагу приділено аналізу участі вихідців з Сокальщини у різних родах військ та на різних ділянках фронту. Досліджено їхній внесок в оборону Києва, стримування ворога на Донбасі, звільнення окупованих територій України. У роботі висвітлено роль громади Сокальщини у підтримці своїх захисників та їхніх родин. Проаналізовано волонтерський рух, який займається збором коштів на потреби військових, організацією відправки необхідних речей на фронт, допомогою сім'ям загиблих та поранених воїнів.

Ключові слова: Сокальщина, герої, захисники України, російсько-українська війна, патріотизм, волонтерство,

єдність, пам'ять, виховання молоді, подвиг, незламність духу, національна єдність.

ВСТУП

Актуальність теми дослідження. Дослідження героїзму захисників України є надзвичайно актуальним у контексті триваючої російсько-української війни. Цей конфлікт, що розпочався у 2014 році та переріс у повномасштабне вторгнення у 2022 році, залишається найбільшим збройним протистоянням у Європі з часів Другої світової війни. Важливість теми підкреслюється необхідністю збереження історичної пам'яті, вшанування подвигів захисників та їхньої жертви заради майбутніх поколінь. Вивчення героїчних вчинків та життєвих шляхів захисників служить потужним інструментом для виховання патріотизму серед молоді та зміцнення національної єдності. Дослідження внеску конкретного регіону, Сокальщини, у захист України підкреслює важливість кожної громади у загальнонаціональному спротиві агресії. Крім того, висвітлення історій героїв, зокрема вихідців із Сокальщини, сприяє кращому розумінню суспільством важливості підтримки ветеранів, родин загиблих та поранених захисників.

Мета дослідження. Метою дослідження є всебічне вивчення та документування героїчних вчинків захисників України, які походять із Сокальщини, в контексті російсько-української війни. Важливим аспектом мети є висвітлення впливу подвигів цих героїв на місцеву громаду та національну свідомість загалом.

СЛАВЕТНІ СИНИ СОКАЛЬЩИНИ! ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

1.1. Сокальщина на захисті України: від мирного життя до героїчного подвигу

Україна, з її багатовіковою історією боротьби за незалежність, знову опинилася перед лицем жорстокого випробування. Російська агресія, що розпочалася з анексії Криму та окупації частини Донбасу у 2014 році, переросла у повномасштабне вторгнення 24 лютого 2022 року. Ця війна стала найбільшим збройним конфліктом у Європі з часів Другої світової війни, змінивши геополітичну ситуацію не лише в регіоні, але й у всьому світі. Українці продемонстрували неймовірну єдність та рішучість у протистоянні агресору. Сотні тисяч чоловіків і жінок добровільно вступили до лав Збройних Сил України та територіальної оборони. Мільйони громадян долучилися до волонтерського руху, допомагаючи армії та переміщеним особам. Україна вразила світ своєю стійкістю та здатністю протистояти, здавалося б, незламному ворогу. Війна торкнулася кожного куточка України. Міста на сході та півдні країни зазнали жахливих руйнувань. Харків, Маріуполь, Сєвєродонецьк, Бахмут - ці та багато інших населених пунктів стали символами української незламності. Навіть у відносно спокійних західних регіонах люди щодня живуть під загрозою ракетних ударів. Українська армія, яка на початку конфлікту у 2014 році була слабкою та погано оснащеною, за ці роки перетворилася на одну з найбільш боєздатних у Європі. Завдяки досвіду, отриманому в боях на Донбасі, та допомозі західних партнерів, ЗСУ змогли не лише зупинити просування російських військ, але й провести успішні контрнаступальні операції, звільнивши значні території нашої країни. Проте ця боротьба вимагає величезних жертв. Тисячі українських воїнів віддали свої життя, захищаючи рідну землю. Їхній подвиг назавжди залишиться в пам'яті народу, ставши прикладом мужності та відданості для майбутніх поколінь. Кожен регіон України має своїх героїв. Від Львівщини до Луганська, від Чернігівщини до Одещини - скрізь є родини, які відправили своїх синів та доньок на захист Батьківщини. Багато з них не повернулися додому, але їхня жертва не була марною. Завдяки їхньому подвигу Україна продовжує свою боротьбу за свободу та незалежність. Сокальщина, мальовничий край на заході України, має багату історію боротьби за незалежність. Цей регіон завжди славився своїми патріотами, і нинішня війна не стала винятком. Сотні вихідців з цього регіону стали на захист України, демонструючи неймовірну хоробрість та відданість своїй Батьківщині. Герої Сокальщини представлені в різних родах військ та на різних ділянках фронту. Серед них є бійці сухопутних військ, десантники, артилеристи, танкісти, льотчики, моряки, медики та представники інших військових спеціальностей. Кожен з них вносить свій неоціненний вклад у спільну справу захисту України. Багато синів та доньок Сокальщини проявили себе у найзапекліших боях цієї війни. Вони брали участь в обороні Києва на початку повномасштабного вторгнення, стримували ворога на Донбасі, звільняли окуповані території. Їхні подвиги стали прикладом мужності та героїзму для всієї України. Серед героїв Сокальщини є ті, хто отримав високі державні нагороди за свої бойові заслуги. Дехто був відзначений орденом "За мужність", медаллю "За військову службу Україні", відзнакою "За доблесну службу». Ці нагороди - визнання їхнього неоціненого внеску у захист Батьківщини. На жаль, не всі герої Сокальщини повернулися додому живими.

Багато родин отримали страшну звістку про загибель своїх рідних. Ці втрати - невимовно болісні для всієї громади. Але пам'ять про полеглих героїв назавжди залишиться у серцях сокальчан та всіх українців. Громада Сокальщини активно підтримує своїх захисників та їхні родини. Волонтери збирають кошти на потреби військових, організують відправку необхідних речей на фронт, допомагають сім'ям загиблих та поранених воїнів. Ця підтримка - яскравий приклад єдності та патріотизму сокальчан.

1.2. Життєвий шлях Романа Павлика - символ мужності та самопожертви

Одним із багатьох героїв Сокальщини, чия історія є яскравим прикладом мужності та самопожертви, є Роман Михайлович Павлик. Його життєвий шлях та подвиг є типовим для багатьох захисників України, але від цього не менш героїчним [Додаток 1].

Роман Михайлович народився 19 липня 1982 року в селі Гута Сокальського району. Він виріс у багатодітній родині Михайла та Кароліни, ставши їхнім четвертим і наймолодшим сином. Як і багато його однолітків, Роман здобував освіту в місцевій Савчинській, на той час основній, школі. Прагнучи розвиватися далі, він вступив до професійно-технічного училища № 55 м. Червонограда. Перша вчителька Романа, Євгенія Дмитрівна, згадує його як допитливого та енергійного хлопчика: "Роман ніколи не виділявся з-поміж інших учнів. За роки навчання зарекомендував себе як дисциплінований учень. Навчання давалося йому важко, тому навчальний матеріал засвоїв на середньому рівні навчальних досягнень. Але хлопець мав достатній навчальний потенціал, але не в повній мірі його реалізовував. На уроках був уважний, але не завжди активний. Мав гарну пам'ять. Виявляв конкретне мислення. Роман запам'ятався мені як енергійна дитина, яка дотримувалася загальних правил для учнів. Він був комунікабельний та активний. Прагнув до самостійності. Мав власну думку. З повагою ставився до товаришів і старших себе. Користувався авторитетом серед однокласників. Любив своїх батьків та у всьому їм допомагав. Хлопець мав особливий талант об'єднувати людей навколо себе, і я не здивована, що він виріс справжнім патріотом та захисником своєї землі." [Додаток 2]. Професійне життя Романа було пов'язане з ремонтом житлових приміщень. Він зарекомендував себе як відмінний майстер, якого поважали за якість роботи та чесність. Усі, хто мав справу з ним, знали його як людину слова та діла. Окрім цього, певний час Роман працював майстром котельні у школі смт. Коробки Херсонської області, де його праця також була високо оцінена. Життя Романа не було легким, але він завжди долав усі труднощі з честю та гідністю. Після завершення навчання він разом зі своїм братом Василем виїхав на заробітки за кордон. Незважаючи на випробування, які випали на його долю, Роман залишався людиною з добрим серцем, відкритим для допомоги іншим. У 2005 році він одружився з Оленою, і разом вони створили прекрасну сім'ю, виховуючи двох дітей - доньку Юлію та сина Богдана. Хочу виокремити увагу на романтичну історію їхнього знайомства, яка записана від дружини Олени. «Я про Ромчика знала давно, коли часто гостювала в селі Гута Сокальського району у своїх двоюрідних братів Сергія та Андрія, а також сестри Галинки. Ромчик

товаришував з моїм братом Сергієм і часто приходив до нього. Там ми і познайомилися ближче. На той час я вже мала доньку Юлю, якій було десь біля 3 роки. Ми зустрічалися, але про одруження мови ще не було. До цього нас підштовхнула моя донечка, яка невдовзі назвала Ромчика татом... Він доглядав її, годував, проводив вільний час з нею... Мав велике і добре серце, яке відразу відчула мала дитина. Тож ми через кілька місяців одружилися в селі Савчин Львівської області... А пізніше поїхали вже жити до мене в Херсонську область... Там в 2007 році в нас з Романом народився син Богдан... Ромчик любив і виховував зі мною двох діток Юлю та Богдана... І я вдячна йому за це... І моя донька Юля до сих пір говорить, що її тато Роман» [Додаток 3]. До початку повномасштабного вторгнення Росії сім'я проживала в Херсонській області смт Коробки, будуючи плани на майбутнє та насолоджуючись мирним життям. Але війна змінила все. Коли 24 лютого 2022 року розпочалося повномасштабне вторгнення, Роман, як справжній патріот, не зміг залишатися осторонь. Він разом з родиною повернувся до Львівської області. Там Роман прийняв нелегке для себе рішення - відправити улюблену дружину і дітей за кордон, а сам залишився в Україні, щоб захищати свою Батьківщину.

20 травня 2024 року Роман був призваний до лав Збройних Сил України. Він проходив навчання в 199 навчальному центрі Десантно-штурмових військ у Житомирі, де отримав необхідні навички для захисту країни. Після завершення навчання Романа відправили до Краматорська для подальшої бойової підготовки. Роман з честю і відвагою виконував свої обов'язки. Його перше бойове завдання у складі 80-ї бригади Десантно-штурмових військ відбулося в районі Курська. Протягом 10 днів він разом зі своїми побратимами мужньо боронив українську землю, демонструючи неймовірну стійкість та відданість своїй справі. [Додаток 4]

На жаль, 28 серпня 2024 року Роман загинув, захищаючи Україну та виконуючи накази командирів в селі Черкаське Порічне Суджанського району Курської області. Його смерть стала великою втратою не лише для родини, але й для всієї громади нашого села. Роман віддав найдорожче - своє життя - за свободу та незалежність своєї Батьківщини. Спогад про героя житиме в серцях рідних, друзів та всіх, хто його знав. Світла посмішка, щирість і відкритість Романа, про яку згадують його однокласники, назавжди залишаться в їхніх серцях. Вчителі та друзі відзначають його відповідальність, старанність і готовність допомагати іншим. Він не просто захисник, він — символ нескореності українського народу, який став на захист свого майбутнього. Його подвиг, як і подвиги тисяч інших захисників, назавжди залишиться у нашій пам'яті. Світла пам'ять про Романа Павлика залишиться з нами. [Додаток 5]

1.3. Пам'ять та шана: як громада Сокальщини вшановує своїх героїв
Громада Сокальщини активно підтримує своїх захисників та їхні родини. Волонтери збирають кошти на потреби військових, організують відправку необхідних речей на фронт, допомагають сім'ям загиблих та поранених воїнів. Ця підтримка - яскравий приклад єдності та патріотизму сокальчан. У Сокалі та інших населених пунктах району встановлено меморіали та пам'ятні знаки на

честь загиблих захисників України. Ці місця стали символами скорботи та вдячності, де люди приходять, щоб вшанувати пам'ять героїв та подякувати їм за їхню жертву. Школи Сокальщини проводять уроки мужності, на яких розповідають учням про подвиги їхніх земляків. Це допомагає виховувати нове покоління патріотів, які знають і шанують історію свого краю та його героїв. Діти вчаться на прикладах мужності та самовідданості своїх старших земляків, розуміючи ціну свободи та незалежності. Серед героїв Сокальщини є і ті, хто повернувся з війни з пораненнями. Ці мужні чоловіки та жінки, незважаючи на фізичні травми, продовжують активно працювати на благо своєї громади та країни, надихаючи інших своїм прикладом незламності духу. Вони стали живим втіленням сили духу та патріотизму, показуючи, що навіть найважчі випробування можна подолати, якщо є віра у свою справу та підтримка близьких. Багато героїв Сокальщини продовжують свою службу, захищаючи Україну від агресора. Вони розуміють, що боротьба ще не закінчена, і готові й далі віддавати всі свої сили для перемоги. Ці воїни стали справжнім символом незламності українського духу, демонструючи світу, що свобода та незалежність - це ті цінності, за які варто боротися до останнього. Їхня відвага та самовідданість надихають не лише земляків, але й усіх українців. Вони показують, що навіть у найтяжчі часи, коли здається, що надії вже немає, можна знайти в собі сили продовжувати боротьбу. Ці герої своїм прикладом доводять, що єдність, патріотизм та любов до Батьківщини - це ті сили, які здатні подолати будь-якого ворога, яким би сильним він не здавався. Історії героїв Сокальщини - це не просто розповіді про окремих людей. Це історія цілого народу, який в час найважчих випробувань зумів об'єднатися та дати відсіч агресору. Кожен з цих героїв - це уособлення кращих рис українського характеру: мужності, витривалості, самопожертви та безмежної любові до рідної землі. Важливо розуміти, що герої - це не лише ті, хто воює на передовій. Це і волонтери, які невтомно працюють, забезпечуючи армію всім необхідним. Це і медики, які рятують життя поранених бійців. Це і вчителі, які продовжують навчати дітей навіть під звуки сирен. Це і звичайні люди, які попри всі труднощі продовжують жити, працювати та вірити у перемогу. Сокальщина може пишатися своїми синами та доньками. Їхній подвиг - це не лише захист рідної землі сьогодні. Це інвестиція в майбутнє, в ту Україну, яку ми всі хочемо бачити: вільну, незалежну, сильну. Кожен з цих героїв своїми діями наближає той день, коли на нашій землі нарешті запанує мир. Ми маємо пам'ятати, що за кожним подвигом, за кожною героїчною історією стоять реальні люди зі своїми мріями, надіями, страхами. Вони не народилися героями - вони стали ними, коли їхня країна опинилася у небезпеці. І саме ця здатність звичайних людей на незвичайні вчинки робить їхній подвиг ще більш вражаючим та надихаючим. Герої Сокальщини, як і тисячі інших захисників України по всій країні, своїм прикладом показують, що наша сила - в єдності. Коли кожен на своєму місці робить все можливе для перемоги, ми стаємо нездоланими. Їхній подвиг - це заклик до кожного з нас бути гідними їхньої жертви, працювати на благо України, берегти та розбудовувати те, що вони захищають ціною власного життя. Нехай пам'ять про героїв Сокальщини буде вічною. Їхній подвиг назавжди закарбується в історії нашого народу, стане

прикладом для майбутніх поколінь. Ми маємо бути гідними їхньої жертви, продовжувати їхню справу, будувати ту Україну, за яку вони боролися і продовжують боротися. Кожен з нас може і повинен зробити свій внесок у нашу спільну перемогу. Хтось - зі зброєю в руках на передовій, хтось - невтомною працею в тилу, хтось - волонтерською діяльністю чи просто добрим словом підтримки. Разом, об'єднавшись навколо спільної мети, ми обов'язково переможемо. Герої не вмирають. Вони живуть у наших серцях, у наших спогадах, у наших діях. Кожен з нас має обов'язок пам'ятати про їхній подвиг та продовжувати їхню справу - будувати сильну, незалежну Україну. Це найкращий спосіб віддати шану тим, хто поклав своє життя за нашу свободу.

ВИСНОВКИ

Робота розкриває глибокий і болісний досвід України та її народу в контексті російської агресії, що розпочалася у 2014 році і переросла у повномасштабне вторгнення у 2022 році. Вона підкреслює неймовірну стійкість, єдність та рішучість українців у протистоянні агресору, висвітлюючи трансформацію Збройних Сил України з слабкої структури у 2014 році до однієї з найбільш боєздатних армій Європи. Особлива увага приділяється герою Сокальщини - мальовничого краю на заході України, який має багату історію боротьби за незалежність. Робота розповідає про одного вихідця з цього регіону, який став на захист України, демонструючи неймовірну хоробрість та відданість своїй Батьківщині. Історія Романа Павлика, героя Сокальщини, служить яскравим прикладом мужності та самопожертви. Його життєвий шлях, від народження у селі Гута до героїчної загибелі на полі бою, є типовим для багатьох захисників України, але від цього не менш героїчним. Роман, як і багато інших, залишив свою сім'ю, щоб захищати Батьківщину, і віддав за неї найдорожче - своє життя. У роботі між іншим згадується про волонтерську діяльність, встановлення меморіалів та проведення уроків мужності в школах як прояв єдності та патріотизму сокальчан. Особлива увага приділяється тим, хто повернувся з війни з пораненнями, але продовжує активно працювати на благо своєї громади та країни. У висновках зазначено, що герої - це не лише ті, хто воює на передовій, але й волонтери, медики, вчителі та звичайні люди, які продовжують жити і працювати попри всі труднощі. Подвиг кожного з них є не просто захистом рідної землі сьогодні, але й інвестицією в майбутнє вільної, незалежної та сильної України.

Список використаних джерел:

1. Голос з-над Бугу: газета. – Сокаль: [б.в.], 2024.
2. Книга пам'яті полеглих за Україну [Електронний ресурс] // Портал пам'яті полеглих за Україну. – Режим доступу: <https://memorybook.org.ua/> (дата звернення: 17.10.2024).
3. Міністерство оборони України [Електронний ресурс]: [Веб-сайт]. – Електронні дані. – Київ: МОУ, 2024. – Режим доступу: <https://www.mil.gov.ua/> (дата звернення: 17.10.2024).
4. Офіційний веб-сайт Сокальської міської ради [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://sokal-rada.gov.ua/> (дата звернення: 17.10.2024).

5. Спогади дружини загиблого героя.
6. Світлини з сімейного архіву героя, надані дружиною.
7. Укрінформ [Електронний ресурс]: [Веб-сайт]. – Електронні дані. – Київ : Українське національне інформаційне агентство "Укрінформ", 2024. – Режим доступу: <https://www.ukrinform.ua/> (дата звернення: 17.10.2024).

Додатки

Додаток 1

Павлик Роман народився 19.07.1982 року в селі Гута у багатодітній сім'ї Михайла та Королми. Він був наймолодшим сином.

В 1988 році Роман пішов до 1 класу Савчинської ЗОШ. Після закінчення школи вступив до ПТУ здобувати дані освіти.

Далі життєвий шлях Романа нелегким. Але він пройшов той шлях і невдовзі зустрів свою дружину Олену. Одружилися Роман з Оленою в 2005 році. Виховували вони разом двох дітей – доньку Юлію та сина Богдана. Проживали вони в Херсонській області до початку позомасштабного вторгнення росії на нашу землю.

Роман 24.02.2022 року разом зі своєю родиною повернувся до батьківського дому у Львівську область.

Внезаповзі він рятуючи свою родину відправив дружину і дітей за кордон, а сам залишився в Україні разом з Татом дружини. Він дуже піклувався та переживав за свого тестя. Великі перетримки були і з розлукою своєї люблячої сім'ї.

20.05.2024 Роман був призваний до лав ЗСУ у 80 бригаду Десантно-штурмових військ. Він дуже відповідально ставився до своїх бойових завдань в першу чергу дбавши про життя своїх побратимів.

28.08.2024 року наві воїн загинув захищаючи Україну в селі Черкаське Поріччя Суджанського району Курської області.

Вічна пам'ять про нашого захисника та односельця в наших серцях.

У Романа залишилися дружина та двоє дітей.

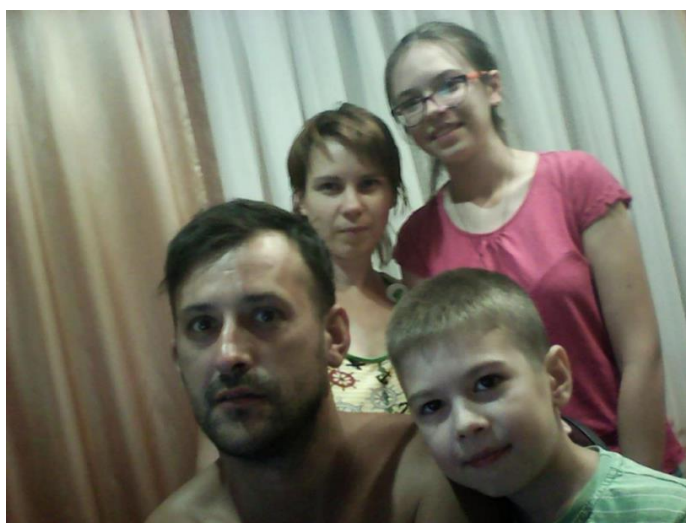
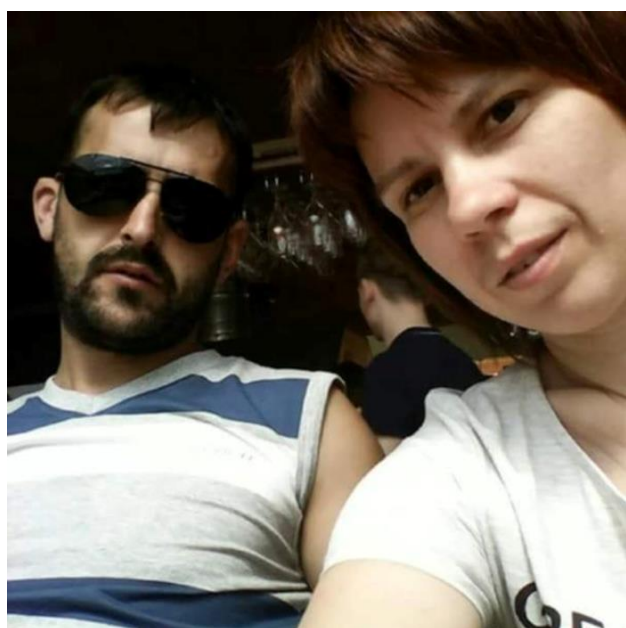

Додаток 2

Додаток 3

Я про Ромчика знала давно. Я приїжджала до родичів гостювати до своїх двоюрідних братів та сестри Галинки. Ромчик товаришував і часто приходив до Сергія. Там ми і познайомилися ближче. Я вже мала доньку Юлю, якій було десь біля 3 роцків. Ми зустрічалися і невдовзі Юля назвала Ромчика тато... Він доглядав, годував, проводив вільний час з нею... і ми через пару місяців одразу одружилися. Ми з Ромчиком одружилися тут в селі Савчин Львівської області... А пізніше поїхали вже жити до мене в Херсонську область... Там в 2007 році в нас з Романом народився син Богдан.. Ромчик любив і виховував зі мною двох дітей Юлю та Богдана.. І я вдячна йому за це.. І моя донька Юля до сих пір говорить ,що її тато Роман

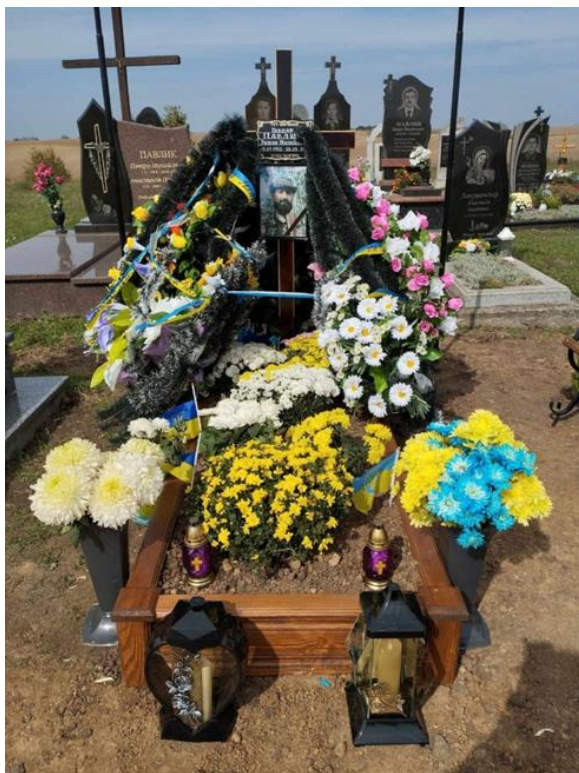

Додаток 4

Роман був призваний до лав ЗСУ. Він Проходив навчання в 199 навчальному центрі Десантно-штурмових військах в Житомирі.

Після навчання був відправлений до Краматорськ, де також проходив бойові навчання.. І вже після навчання в Краматорську перше бойове завдання у складі 80 бригади Десантно штурмових військ було на Курськ. На першому бойовому завданні разом з побратимами він був 10 днів. Він з честю і відвагою виконував бойові задачі разом з своїми побратимами!

ПАВЛЮК ВІКТОР ПЕТРОВИЧ
(06.03.1973 – 24.08.2024)

Народився Віктор Петрович Павлюк 06.03.1973р. в місті Сокалі. Навчався Сокальській загальноосвітній школі I-III ступенів №2. Займався у Сокальській дитячо-юнацькій спортивній школі. Згодом навчання продовжив у Державному професійно-технічному навчальному закладі «Червоноградський професійний гірничо-будівельний ліцей», який закінчив з червоним дипломом.

Вищу освіту здобув у Луцькому індустріальному інституті (зараз – Луцький національний технічний університет). Працював в інженерно-будівельній сфері у місті Львів. З початком Антитерористичної операції допомагав сиротам та військовослужбовцям Збройних Сил України. Під час повномасштабного російського вторгнення захищав державу у складі 95-ї окремої десантно-штурмової Поліської бригади Десантно-штурмових військ Збройних Сил України. Виконував бойові завдання на Донеччині та Курському напрямку. У Віктора Павлюка залишились син, цивільна дружина та племінник. Поховано Героя на Марсовому полі у Львові

ПАНЬКЕВИЧ РОМАН ЗІНОВІЙОВИЧ (1980 – 19.04.2024)

*Матеріал підготувала: Тетяна Солодка, учениця 10 класу Перетіцького НВК «ЗШ I-III ступенів – дитячий садок»
Керівник: Волошин Андрій Григорович, вчитель історії Перетіцького НВК «ЗШ I-III ступенів – дитячий садок»*

Серед загиблих «Славетних синів Сокальщини» є виходець нашого села Перетоки – Роман Панькевич. Після закінчення школи Роман навчався у Львівському Національному Університеті імені Івана Франка, який закінчив у 2003 році. Під час навчання зарекомендував себе як дружній, творчий, винахідливий студент та патріот України. Роман був учасником Помаранчевої революції 2004 року, Революції Гідності 2013-2014 рр., добровольцем батальйону ОУН, учасником АТО, а пізніше і Операції Об'єднаних Сил.

Під час повномасштабного вторгнення він став до лав ЗСУ. Воював стрільцем-гранатометником стрілецької роти військової частини А7271. 19 квітня 2024 року, захищаючи Українську Державу від російських окупантів Роман Панькевич загинув на фронті під час мінометного обстрілу під Красногорівкою Донецької області. Залишив двоє дітей та дружину. *З розповідей друзів і знайомих Романа:* «От і все, він не буде присутнім на весіллі своїх дітей, його внуки не знатимуть свого діда і не співатимуть «многая літа» на його ювілеї. Його син не матиме з ким розділити ту радість, що він – як і батько – зміг: пробігти, забити переможний гол за свою футбольну команду, вернутись з походу з «Пластом», поступити на навчання в університет. Його дочка не скаже «тату, знайомся – це мій хлопець».

І так, він не один. У нас тепер тисячі вдів, чиї діти питають «мамо, де тато?», тисячі стареньких батьків, портрети чиїх дітей тепер на алеї Героїв. Вони приходять туди і моляться там, квіти приносять, запалюють свічку. Портрети їхніх загиблих дітей у вигляді меморіальних дощок на стінах шкіл, які вони закінчили. Теперішні учні повинні знати випускників, кращих із кращих. Він, вона, вони зробили все, щоб вони, школярики, залишились живі, змогли вчитися, вирости, стати дорослими – і щоб усе це в майбутньому стало можливим.

Він, вона, вони віддали своє життя. Проклята війна. Тепер, коли Романа не стало, я можу про це написати: про втрату, про біль, про війну, яка забирає найкращих друзів,

товаришів, побратимів, про зустрічі, які не відбудуться, про розмови, які не стартують, про слова, ніколи не сказані, про дітей, які втратили тата, про музику, про історії, які не чуємо, про це особисте. Романе, ми більше ніколи не будемо пити з тобою червоне вино, пили у Львові 2013 року у вересні по закінченні книжкового Форуму. У нас було тоді стільки часу, ми стояли біля столика, пили вино, дивились на площу Ринок, на людей і говорили про все: про буддизм, про присутність Бога в романі "Уот" Беккета, про твої київські мандри, про твої пригоди (про це можна було б написати роман), про рок-музику і, звичайно, кіно, пам'ять, дітей. Як давно це було – і цього ніяк не вернути. У нас було тоді все, і ми раділи життю. От і все, вже ніколи не скажемо один одному «а пам'ятаєш тоді в Поступі?» Ми познайомилися в Поступі. Оля Яценко, редактор міського відділу, дала йому шанс – і він скористався ним, і в нього були публікації. Йому було мало всього того, що відбувалось у Львові, його манив Київ – і він подався туди. То були щасливі, безпечні дні. Пам'ятаю твої веселі і сумні моменти життя. Я пишу тобі в месенджер, 2014 рік: «Як справи, де ти пропав, як там Париж?» – а ти відписуєш і на доказ прислаєш фото «я в Пісках». «Як Піски? ті, що під Донецьком? ти ж говорив, що їдеш в Париж». В Париж ти все-таки поїхав, і твоя розповідь про перебування в столиці закоханих усього світу – це також пригода пригод. Війна застала тебе в Чехії. Ти вернувся, в тебе астма. Мобілізація і, як ти сам написав коротко і спокійно, «діти вдома я в ЗСУ». Я відписав тобі, що тепер твій дід був би гордий за внука. (Його дід знав Шухевича і навіть особисто носив йому депеші, але нічого не розказав навіть за два дні до смерті.)»

Інформація подана з розповідей друзів та знайомих Романа.

ПАШКУР АНДРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ
(24.11.1976 – 19.11.2024)

19 листопада, в бою за Україну, її свободу і Незалежність загинув молодший сержант Андрій Пашкур, 24.11.1976р.н, житель селища Жвирка. Про це повідомила Сокальська міська рада. Служив у десантно-штурмовій роті військової частини А2582. До останнього був вірний військовій присязі на вірність Українському народу, загинув у бою в Курській області. Висловлюємо щирі співчуття з приводу загибелі Андрія Пашкура батьку Володимиру Олексійовичу, дружині Надії,

сину Андрію, донечці Юлії.

ПАШКУЦЬКИЙ БОГДАН ЯРОСЛАВОВИЧ (14.05.1972 – 20.07.2024)

Матеріал підготувала: Вероніка Підляк, учениця 11 класу Савчинської ЗШ I-III ступенів

Керівник: Немець Марія Павлівна, вчитель історії Савчинської ЗШ I-III ступенів

«Доля людини в реаліях війни»

Богдан Пашкуцький

Помолимося брата у цю сумну годину
За воїнів загиблих, за нашу Україну,
За тих, хто нашу волю в бою нам здобували,
За справжніх патріотів, що свої крила склали.

В жалобі Україна, в жалобі вся родина
Бо рідного синочка уже їй не чекати.

І побратими труни виносять й промовляють:

Герої не вмирають, герої не вмирають!

Пам'ятати їх Імена.

Пам'ятати населені пункти, які вони захищали.

Пам'ятати дати їх смерті.

Пам'ятати їх посмішки, жарти, їх силу, їх відчай, їх любов і ненависть.

Пам'ятати про їх родини, які потребують уваги і підтримки.

Пам'ятати, хто вбивав і калічив, шматував країну.

Герої вмирають..., розриваючи серця своїх рідних і друзів...

Наша пам'ять про них важлива.

Пам'ятаємо.

2014 рік... 2022 рік для більшості з нас приніс чимало нових вражень і розумінь. Начебто з дитинства, як святу повагу до батьків, нам були зрозумілі прості й непорушні речі. Свобода є смыслом життя. Бог не на небесах, а в нашому серці. Свою країну потрібно захищати. Життя людини є недоторканим. Майже для кожного все це залишалось десь серед загальних моральних понять і рідко знаходило пряме відображення в реальності.

Але все змінилося. Розстріли Майдану, анексія Криму, окупація частини території України, полум'я війни, що триває, начебто водночас перемістили все із ментального виміру до суворой реальності сьогодення.

Тема дослідження «Доля людини в реаліях війни» є досить актуальною. Одним з таких сумнівних надбань стало й розуміння того, що за всі наші зусилля, нашу боротьбу, наші успіхи і поразки життя вимагає страшної плати. Плати людськими життями.

Наше завдання - згадати полеглих захисників України. Для нас всі захисники України, перш за все, – герої.

Вони герої вже тому, що залишити звичне життя і взяти до рук зброю в скрутний для країни час вже є подвигом і вищим проявом громадянської

мужності. Присвятивши своє життя військовій службі, опанувавши професією, чітко усвідомлюючи, що саме тебе чекає, піднятися в атаку – вже є героїзмом.

Абсолютна більшість із них – обрані. Кожен з них знав, що може не повернутися, хоча і впевнений, до останнього сподівалися на краще. Вони знали чим ризикували. Вони втрачали не тільки своє життя. За кожним з них – батьки, дружина, діти, родина. Загиблі билися за них усвідомлюючи незавидну долю вдів і сиріт.

Загиблі захисники не зникли. Вони незримо поруч, дивляться на нас і час від часу задають питання. Вони загинули за таку Україну? Переконливої відповіді для них і для себе на сьогодні ми, на жаль, не маємо.

Об'єктом нашого дослідження є Збройні Сили України, внесок наших Захисників у боротьбі за свободу. Вони живі, поки ми їх пам'ятаємо, а не просто згадуємо два рази на рік. Герої не вмирають! Вони назавжди залишаються в пам'яті тих, хто шанує Україну та подвиги людей, які поклали своє життя за наше теперішнє і майбутнє.

Історико-краєзнавчу акцію «Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають!» ми підтримали з метою пам'яті про Героїв, наших односельців, які загинули за незалежність і територіальну цілісність України. За тих, хто не хотів тут «руського міра» та московського чобота. Лише завдяки нашій пам'яті та шані вони будуть увіковічені назавжди. Про них потрібно складати пісні, писати книги і знімати фільми. Про них потрібно розповідати дітям разом із сумною істиною, що нічого в житті, включно зі свободою і життям нації, не дається даром .

Я твердо не вірю в безсмертя. Я вірю в пам'ять.

1. Герої живуть серед нас.

Болюча туга полонить душі, бо численність загиблих не спиняється, а навпаки – сумуються втратами розсіяних полум'яних палких сердець, в яких кров'ю проростає мальва... Війна не має жалю ні до бійців, котрі виконують свій обов'язок на полі бою, ні до тих, хто очікує повернення своїх рідних і близьких із Сходу, тривожно вслухаючись у фронтові зведення. І ніхто не заперечуватиме, що це справжня війна з ворогом, який щомиті знищує все на своєму шляху в злобі і люті. Як ніхто не сперечатиметься, що наші герої-воїни, перегородивши шлях цій «дикій орді», захищають кожного з нас ціною власного життя, доводячи всьому світові, що вони – патріоти рідної Батьківщини. Наші герої...

Війна безжально обірвала струни Героя нашого Сокальського краю, жителя села Савчин, Пашкуцького Богдана Ярославовича. Народився 14 травня 1972 року . Він був третьою дитиною в сім'ї Пашкуцьких. Навчався у Савчинській восьмирічній школі. В школу пішов у 1979 році, яку закінчив у 1987 році . Продовжив своє навчання в Угнівському ПТУ, де здобув спеціальність екскаваторник.

Служив у Збройних Силах України, а саме в Чернігові.

Працював у Сокальській заготівельній конторі. Пізніше їздив на заробітки в різні країни. Був майстром на всі руки: майстер по ремонту сантехніки, електрики. Був чудовим штукатуром, маляром, плиточником. Будь - яка робота була йому під силу, кожна з них виконував із задоволенням.

У травні 1998 року одружився із дівчиною Наталею. З коханою дружиною /Дод. 1/ вони в злагоді та любові прожили 26 років. Виростили та виховали двох синів Андрія та Тараса.

Повномасштабне вторгнення застало Богдана в Польщі. Саме там він перебував на заробітках. В жовтні 2022 року, він як справжній сім'янин повертається додому до своєї сім'ї.

Був мобілізований 17 квітня 2023 року. Проходив службу у військовій частині А4447, що базувалася у місті Мукачево Закарпатської області. Богдан проходив навчання на полігоні /Дод. 2/ Рівненської області та у Запорізькій області.

Був відібраний у танкові війська. Військовій справі навчався в Польщі на базі НАТО, яка знаходиться біля міста Закопане. Саме там він здобув фах водія – механіка танка Леопард /Дод.3 /.

3 грудня 2023 року воїн виконував бойові завдання на танку Леопард /Дод. 4/ біля села Роботино, що у Запорізькій області.

3 березня по липень 2024 року виконував бойові завдання біля села Победа Донецької області, Покровського напрямку, перебуваючи на лінії бойового зіткнення, ризикуючи щохвилини своїм життям /Дод. 5/.

10 липня 2024 року перестало битися серце героя. Вночі о 4.10 внаслідок танкового обстрілу був вбитий. Йому назавжди 52 роки.

Поховали Богдана Пашкуцького 30 липня 2024 року зі святою молитвою на цвинтарі у рідному селі Савчин, на місці вічного його спочинку під скорботну мелодію /Дод. 8/. Посмертно нагороджений орденом «Полеглого воїна» /Дод.7/. Світла пам'ять про воїна, який віддав життя за вільну, неподільну, незалежну Україну, назавжди залишиться в наших серцях.

2. Герої вмирають..., розриваючи серця своїх рідних.

Зі свідчень дружини Наталії Пашкуцької : «Мій Богдан був дуже доброю людиною, з золотими руками та добрим серцем. Кожна справа в його руках вдавалася. Був добрим чоловіком і найкращим в світі батьком, бо він свідомо, заради своїх дітей повернувся в Україну і пішов на війну. Щоб його діти жили в спокійній, мирній Україні. Він загинув за кожного з нас, щоб ми спокійно спали в наших теплих ліжках».

Його добре знали у рідному селі. Він завжди мав власну думку і відстоював її, був ініціативний і успішний, сильний і незалежний, упевнено йшов до поставленої перед собою цілі. Його пам'ятають Людиною, яка мала гостре відчуття справедливості та честі і на яку завжди можна було покластися.

Богдан боровся за таку Україну, за яку стояв Майдан, за яку йде війна на Сході – сильну, незалежну, багату, з розвинутим громадянським суспільством, без корупції і, найголовніше, країну без війни і з твердою позицією стосовно східної держави-окупанта.

Висновки

Богдан такий не один, страшна реальність – це війна, реальність, у якій молоді хлопці втрачають очі, кінцівки... Попереду – місяці чи роки лікарень і госпіталів. Борючись за фізичне виживання, долаючи психологічні бар'єри свого

нового життя, вони щодня будуть змушені долати також і реальні бар'єри несприятливого середовища.

Війну треба ненавидіти. Війну неможливо цінувати. Але вона вже оцінює кожного. За ділами його.

Ми впевнені, що недалеко те Завтра, коли у всіх міжнародних спільнотах будуть з великою повагою розступатися і в шанобі схилити голову перед одним словом – Україна, Соборна, Неділима Україна! Кожен куточок її буде квітнути, адже не даремно в корені є слово «рай», «раїна». Земля, яку створив Сам Бог для земного раю! Але для цього ще треба докласти чимало зусиль кожному із нас.

Історія та сучасність будь-якого народу – це історія його героїв. Історія і сучасність України - це діло героїської української молоді: сотні та тисячі добровольців у полках Святослава і короля Данила, Богдана Хмельницького та Івана Мазепи, легіону Січових Стрільців, Організації Українських Націоналістів Євгена Коновальця і Степана Бандери, одним словом, усіх молодих українців, які боронили інтереси України у скрутні часи.

Сьогодні, коли наша Батьківщина знову потребує захисту своїх синів, з особливою повагою і шанобою вдивляємося у постаті тих героїв, які свого часу боролися і віддавали життя за її свободу й суверенність. Але метою нашої роботи є показати, що їх варто шукати не лише на сторінках історичних книг, але й у власному місті чи селі. Адже під час сумнозвісних подій на Євромайдані, теперішньої російської війни проти України тисячі Героїв зі всієї України показали, що українці не стають на коліна, навіть якщо за це доведеться платити власним життям.

Слава нашим Героям!

Вічна пам'ять полеглим за Україну!

Герої не вмирають, герої не вмирають!

Крізь біль тяжкої втрати оці слова лунають.

Герої не вмирають, бо янголами стали.

За наше мирне небо вони життя поклали.

А ненька у ікони до неба промовляє:

«Скажіть, чому Господь найкращих забирає?

Спасибі вам, рідненькі, за наше мирне небо.

Одна у нас Вкраїна, нам іншої не треба!»

За воїнів загиблих помолимося люди.

Вони пішли назавжди і їх не повернути.

Життя їх обірвалось на півшляху трагічно,

Вони в серцях мільйонів жити будуть вічно.

Список використаної літератури та джерел:

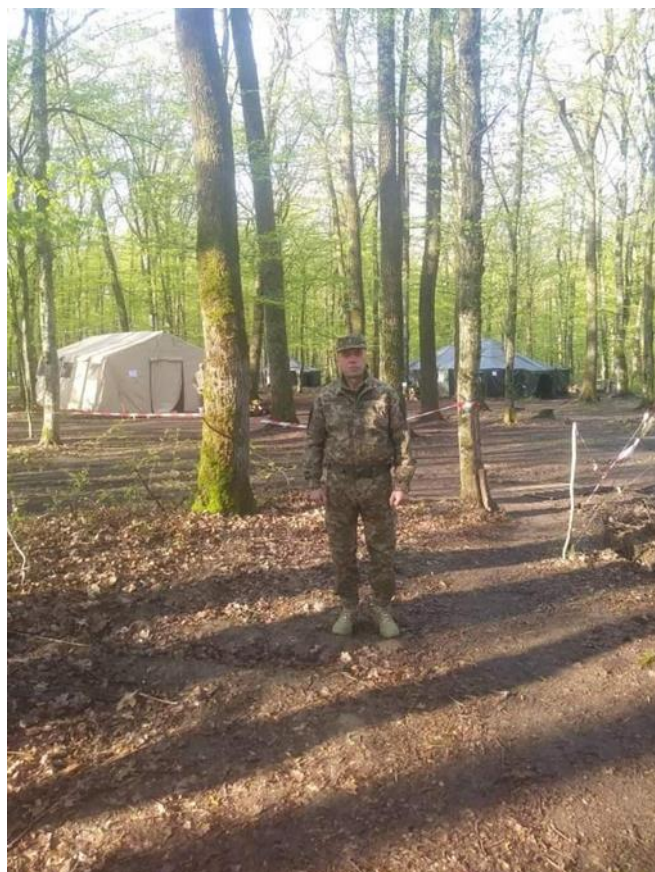
1. Свідчення та фотографії дружини, світлини з сімейного архіву героя .
2. Нечай Б.М. Сокальщина. Книга пам'яті України. 1914-1990. Львів: Край, 2010

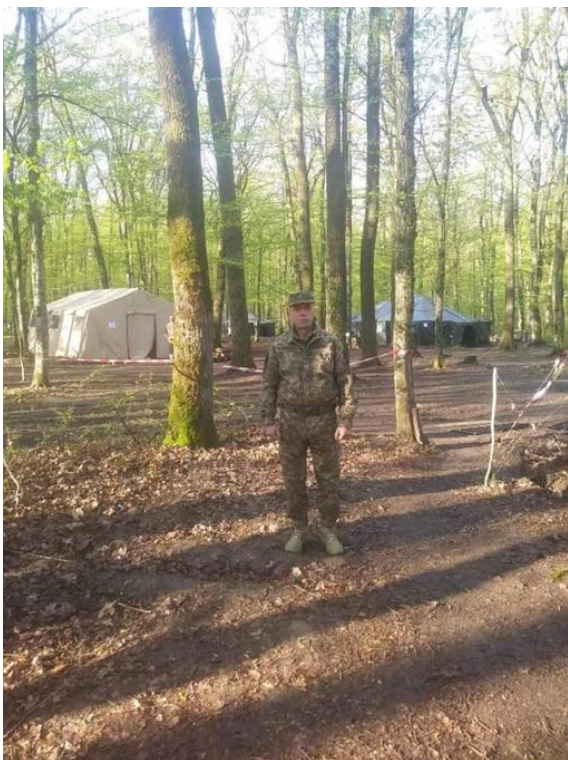
3. Губка І.М. Дорогою боротьби (етапи і зони). Частина III. Львів: ПТВФ «Афіша», 2006
4. Христинич Б. На шлях до волі. Львів, 2005.

Додатки

Дод. 1. Богдан з коханою дружиною Наталею

Дод.2,3. Військовій справі навчався в Польщі на базі НАТО, яка знаходиться біля міста Закопане. Саме там він здобув фах водія – механіка танка Леопард.

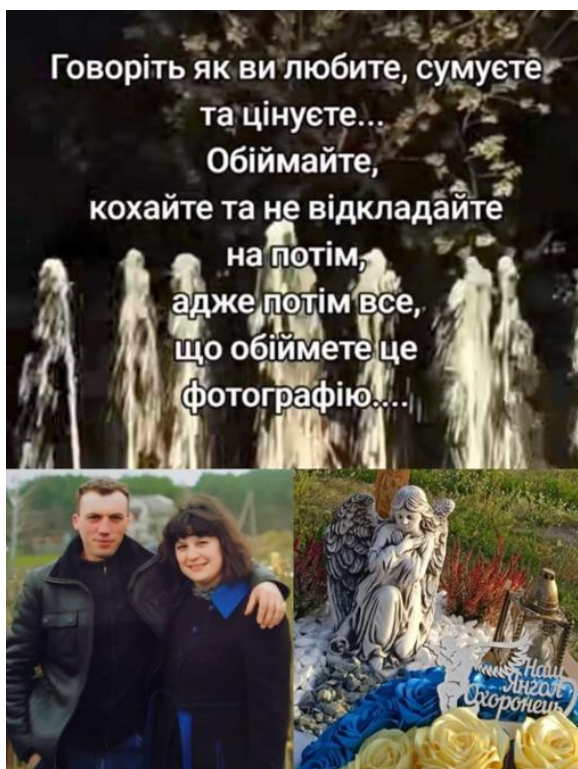

Дод. 5,6. Біля села Победа Донецької області, Покровського напрямку, перебуваючи на лінії бойового зіткнення. Остання фотографія Героя.

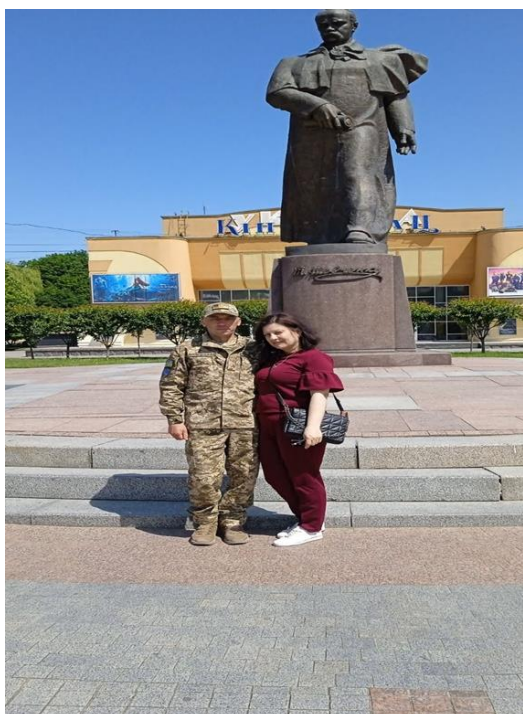

Дод. 7. Посмертно нагороджений орденом «Полеглою воїна»

Дод. 8. Поховано на цвинтарі у рідному селі Савчин на місці вічного його спочинку

Герої вмирають..., розриваючи серця своїх рідних.

Зі свідчень дружини Наталії Пашкуцької: «Мій Богдан був дуже доброю людиною, з золотими руками та добрим серцем. Кожна справа в його руках вдавалася.

Був добрим чоловіком і найкращим в світі батьком, бо він свідомо, заради своїх дітей повернувся в Україну і пішов на війну.

Щоб його діти жили в спокійній, мирній Україні. Він загинув за кожного з нас, щоб ми спокійно спали в наших теплих ліжках».

ПИЛИПКО ДЕНИС СЕРГІЙОВИЧ (03.06.1989 – 24.01.2024)

*Матеріал підготував: Максим Дещаківський, учень 9 класу Поторицької ЗШ I-III ступенів
Керівник: Шевчук Любов олодимирівна, вчитель історії Поторицької ЗШ I-III ступенів*

Денис народився 3 червня 1989 року в місті Сокаль у сім'ї Наталії та Сергія Пилипків. Через три роки мама з двома дітьми переїхала жити в своє рідне село Поторицю. Тут і пройшли його дитячі та юнацькі роки.

В 1996 році пішов у Поторицьку загальноосвітню школу. Тут знайшов для себе багато друзів. Як згадує мама : -Він ніколи не був сам, завжди з друзями, завжди в компанії. Навіть на світлинах він з кимось з друзів, тільки не сам.

Був працюючим, наполегливим, веселим, дружнім, завжди підтримав добрим словом. Ще коли вчився в 10-11 класах, вже почав підробляти, щоб допомогти мамі з навчанням

сестри Христини. Дуже любив свою сім'ю, сестру, маму, племінників.

Після закінчення школи знайшов роботу у будівельній фірмі «Ромас». Працював будівельником. Пізніше і до самого призову у фірмі «VDS»-робочим.

В 26 років познайомився зі своєю дружиною. Її синів любив як своїх рідних. Народився у них синочок Кирилко, який був сенсом його життя.

Призваний в армію в березні 2023 року. Нести службу довелось на запорізькому напрямку старшим водієм 2 відділення протитанкових керованих ракет роти вогневої підтримки 4 батальйону оперативного призначення військової частини 3029. Свої обов'язки виконував сумлінно.

Денис загинув 24 січня 2024 року, внаслідок скиду боєприпасу з БПЛА противника поблизу населеного пункту Мала Токмачка Запорізької області. Денисові було лише 35.

Він так як і кожен з нас, мріяв жити, будував плани на майбутнє, гідно виховував дітей і був вірним сином України. Не залишився осторонь, а пішов захищати кожного з нас.

І досі наше село Поториця не може оговтатися від страшної звістки, адже щодня нагадує нам про це синьо-жовтий стяг, який майорить при вході на сільське кладовище.

Саме на свято Стрітення Господнього багаточисельна громада провела в останню дорогу 35-річного захисника Пилипка Дениса. Попрощатися прийшли найрідніші люди, священослужителі, односельчани, близькі, знайомі, місцева влада.

Гімн у виконанні духового оркестру Нацгвардії не залишив нікого байдужим і звучав на честь Героя України.

Вічна пам'ять і Слава нашому воїну, який поклав своє життя, захищаючи рідну землю.

Ще одна жертва цієї жорстокої війни. Обірвана доля щирого українця, котрий міг би ще так багато зробити для своєї держави, виховати своє гідне продовження, відчувати цей світ, тішитися, зміцнюватися... жити.

Додатки

Фото 1,2. Випускний в садочку і випускний у школі

Фото 3. Денис з синочком Кирилком

Фото 4. Мирні дні

ПОТАП ВОЛОДИМИР ПЕТРОВИЧ

(25.05.1989 – 30.04.2024)

Матеріал підготував: Буй Станіслав, учень 9 класу Волицької ЗШ I-III ступенів

Керівник: Думас Марія Петрівна, вчитель хімії Волицької ЗШ I-III ступенів

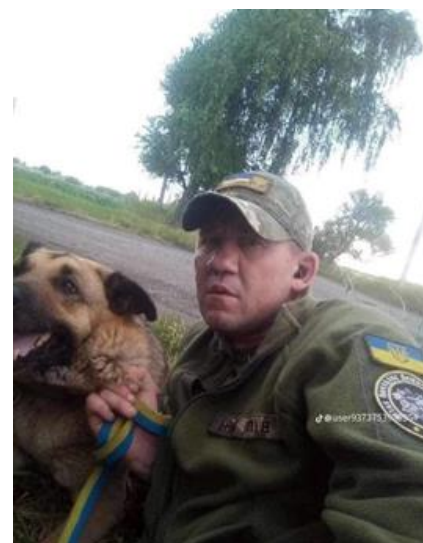
Народився 25 травня 1989 року у с.Волиця у великій, дружній сім'ї Ольги та Петра. Мав ще трьох братів і сестру. Як згадує мама, у дитинстві був спокійним, слухняним, працьовитим, дуже любив співати.

Навчався у Волицькій ЗШ, мав багато друзів яким завжди готовий був прийти на допомогу. Теплі, хороші слова сказав про Володю його однокласник Василь Іванець. Він згадав про те, що їх дружба почалася ще в початкових класах. Після уроків хлопці завжди знаходили собі розваги: грали у футбол, у теплу пору року бігали до річки купатися, грали у хованки у

недобудованому на той час приміщенні місцевого клубу. Василь згадує: «Найкращою рисою характеру Володі була доброта. Ми ще досі пам'ятаємо, як він приносив з дому цукерки, які сам готував з цукру, сметани і води, і щедро ділився з нами. Сьогодні це може здатися дивним, але в роки нашого дитинства було справжньою насолодою скуштувати такий смаколик...»

Закінчивши школу, Володимир багато працював, зокрема, їздив на роботу за кордон. З початком війни повернувся в Україну. Працював у цеху з виробництва мила у с.Великому, потім у «СОТЕКО». Від народження був хворобливим, але ніколи не скаржився.

Повістку отримав 28 березня 2023 року в с.Волиця від працівників РТЦК та СП. З позивним «Еліта» служив на посаді оператора протитанкового ракетного комплексу. Ніс службу у частині А 021635, II батальйоні морської піхоти у с. Дачне на Одещині. У складі підрозділу виконував бойові завдання під Бахмутом, де двічі зазнав контузії (кров текла з вух). Далі перебував на Херсонському напрямку, де човном переправляв тіла загиблих захисників. Зі слів Петра Размука, побратима, інструктора школи фахівців з протитанкових засобів, Володя був дуже позитивною людиною з високим почуттям гумору, щедрим, великодушним. Ніколи не ухилявся від виконання службових обов'язків, навіть коли здоров'я підводило. Після закінчення війни планував робити багато добрих справ. І ще, зі слів побратима, Володя часто говорив: «Мама – то святе». Так, справді, він дуже любив, поважав і шанував свою маму, пані Ольгу. Часто

обнімав її, дуже жалів, не засмучував, робив приємні несподіванки. Часто любив співати пісню «Ой, чого ж, ти, мамо, рано посивіла...». Така безумовна любов сина до Матері може слугувати прикладом для кожного.

За тиждень до смерті Володя був у відпустці. Ні на що не скаржився, хоча був дуже сумним. Друзям та односельцям казав, що приїхав

попрощатися...Хворим повернувся до місця служби. Перебуваючи в с. Олександрівка Миколаївської області, почувався погано і помер на світанку 30 квітня 2024 року. Діагноз: гостра пневмонія, серцева недостатність. Героя душа відлетіла на небо...

5 травня 2024 року кортеж з тілом Володимира прибув до Львова, а відтак, до рідного села Волиці, де і поховали воїна. Пам'ятаємо тебе, друже, дякуємо тобі за все. Спочивай з миром, брате!..

Слава Україні! Слава Героям – захисникам!

ПРИЙМАК ПЕТРО ОЛЕГОВИЧ (21.10.1972 – 05.06.2023)

Народився 21 жовтня 1972 р. у с. Корчин. У 1979 р. пішов у перший клас Корчинської середньої школи, де й навчався до 1989 р. У 1989 р. вступив до Львівського художнього училища. У 1990 р. пішов на службу в армію. З 1993 р. працював вчителем малювання у школі м. Червоград. Одружився у 1995 р., виховував сина та доньку. 2 вересня 2022 р. вступив до лав ЗСУ в складі 24-ї бригади, приймав участь в боях під Бахмутом, звідки по стану здоров'я його відправили у воєнний госпіталь. Помер 5 червня 2023р. Похований у с. Корчин.

ПРИТУЛЯК ВІТАЛІЙ МИКОЛАЙОВИЧ (13.02.1989 – 20.10.2024)

*Матеріал підготували: Наталія Цапко, Христина Заруцька, учні Горбківської гімназії
Керівник: Саганська Галина Володимирівна, вчителька Горбківської гімназії*

Притуляк Віталій Миколайович народився тринадцятого лютого 1989 в селі Ромош Сокальського району Львівської області. У 1995 році пішов в перший клас у Перетіцьку школу, яку закінчив у 2006 році. Навчаючись в школі проявив себе старанним, чесним і справедливим учнем. Найбільше любив фізкультуру, природу та географію.

Після закінчення школи навчався в Сокальському професійному училищі за професією «Штукатур. Лицювальник-плиточник».

Коли Віталію було 16 років померла його мама і він проживав з бабусею та сестрою Тетяною. А у 26 років став круглою сиротою. Спочатку померла бабуся, а потім і тато.

У 2019 році Віталій одружився з дружиною Ольгою і разом проживали в селі Горбків. Там і народилася донечка Діанка. Працював на заробітках у Польщі, на будівництві. Захоплювався рибалкою, мав багато друзів.

У лютому 2022 року був мобілізований на проходження служби. Служив у розвідувальній роті військової частини А-4447, був оператором 1 відділення радіоелектронної розвідки.

Зі спогадів односельчан, був дуже доброю людиною, приходив на допомогу усім.

Бойові побратими розповідали про те, що Віталій справжній герой. Він був сильним духом, відважним, справедливим і цілеспрямованим.

Брав участь у багатьох військових завданнях на Сході України. Під час виконання бойового завдання в районі с. Андріївка Донецької області, загинув Віталій Притуляк 07.11 2024 року. У бліндажі було виявлено тіло з ознаками отруєння невідомим газом.

Усією Горбківською громадою провели нашого захисника в останню дорогу. Поховали Героя у селі Горбків, де він проживав з сім'єю. У захисника залишилися дружина Ольга рідна дочка Діана, та прийомні діти Павло, Василь, Наталія і сестра Тетяна.

За словами дружини Ольги, був в хорошій бригаді, де поважали і любили його побратими. Коли були на відновленні, готував їсти і за це йому дали позивний кухар, подарували хлопці шеврони на згадку.

Був нагороджений медаллю «Учасник бойових дій».

Мрії Віталія були про перемогу, справедливість, відбудувати все почате і розвести господарку.

Ольга згадує, що він мріяв, як тільки повернеться з війни, то з сім'єю поїдуть у подорож до брата в Хмельницьк і в Карпати.

Чекала дружина на довгоочікувану відпустку, і він повернувся назавжди... Не збулись мрії нашого героя...

6 грудня було присвоєне звання «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади (посмертно) Захисник України.»

Для нас він назавжди залишиться Героєм.

Вічна слава Віталію та всім Героям, які віддали своє життя за нас!

Додатки

ПРОКОПЧУК ПАВЛО БОГДАНОВИЧ
(27.12.1970 – 16.09.2024)

Матеріал підготувала: Надія Яйчук, учениця 11 класу Лучицького НВК «ЗШ I-III ступенів - дитячий садок»

Керівник: Войтюк Богдан Андрійович, вчитель української мови та літератури Лучицького НВК «ЗШ I-III ступенів - дитячий садок»

Наснився мені чудернацький базар:
під небом у чистому полі,
для різних людей,
для щедрих і скнар,
продавалися різні Долі.

Одні були царівен не гірш,
а другі - як бідні Мільйони.
Хто купляв собі Долю за гріш.
А хто - і за мільйони.

Дехто щастям своїм платив.

Дехто платив сумлінням.
Дехто золотом золотим.
А дехто - ... [1. С.34]

Тут я би хотіла обірвати слова великої поетеси Ліни Костенко і написати своє: життям.

Рідна сокальська земле! Ти віками плекала хліб і напувала бузькою водою! Ти ростила будівельників, комбайнерів, вчителів і лікарів! Велич і краса твоя оспівана в піснях Анатолія Пігеля, тонкими нотами барв вирає у віршах Володимира Полянчука!

Усе можеш, рідна земле, тільки захистити себе не можеш! Ти виховала мирних трударів, що не звикли воювати. Але коли виникає така потреба, і в нашій громаді є звичайні хлопці й дівчата, які стають на твій захист. І хтось у цій боротьбі, на жаль, віддав найдорожче - життя.

А колись це були звичайні люди, які мріяли, закохувалися, створювали сім'ї і будували плани на майбутнє. Одним із таких був Павло Богданович Прокопчук із сусіднього села Лещатів, який до російсько-української війни вів тихе життя трудівника. Працював з юних літ, мріяв про прекрасне майбутнє для себе і своїх близьких. Але війна зруйнувала всі ці устремління, докорінно змінила долю Павла Богдановича.

Мені захотілося більше дізнатися про нього - і потягнулася моя дорога у Лещатів до свіжої могили, на якій майорить синьо-жовте знамено, а потім вузька вуличка привела до хати, де проживав наш захисник. Сумними вікнами-очицями дивиться вона на схід, ніби хоче запитати усіх, хто підходить до неї, чому? [Фото 1].

Закарбувалися в моїй пам'яті дуже мудрі слова: «Людина на землі живе доти, поки про неї пам'ятають» [2]. Хто ж він - сучасний герой, про кого ми просто не маємо права забути?

Народився Павло Богданович Прокопчук 27 грудня 1970 року в селі Сопошин Нестерівського району Львівської області. У 1978 році пішов у 1 клас в с. Магерів, де працював його батько. А далі - навчання в Тартакові, куди переїхала його сім'я [Фото 2].

"Павло зростав надзвичайно добрим, щирим і веселим хлопчиком. Він любив життя, любив друзів, завжди допомагав нам із батьком, мав золоті руки", - згадує, не стримуючи сліз, мама Героя Леся Михайлівна. "А ще, - додає вона, - із чотирьох синів у розвідку пішла би тільки з ним" [3].

Після закінчення 8 класу Тартаківської середньої школи у 1985 році пішов працювати трактористом у Романівський радгосп. Відслуживши військову службу (1988-1989 р.р.) у м. Ужгороді, повернувся додому і влаштувався на роботу в Тартаківський колгосп, а потім у Сокальський райагробуд. За словами колег по роботі, Павло відзначався надзвичайною працьовитістю. «Це був справжній трудяга», - згадує про нього Шкраба Роман, який працював з ним у колгоспі [4]. «Хороший хлопець був, роботящий, надійний», - розповідає Ярослав Кремінець про колегу, з котрим працював в агробуді [5].

У 1991 році п. Павло одружився із Марією Кулик із Лещатова [Фото 3]. Згодом у них народилося двоє синів: Максим (1992 р.н.) та Назарій (1995 р.н.), яких він любив до останнього подиху [Фото 4]. Телефонувавши із передової до дружини, він запитував: «Як там наші хлопці?» [6]. Пані Марія, дружина Павла Богдановича, витираючи сльози, що рясним дощем падали в її долоні, згадує,

що прожили вони разом 33 роки. «Він завжди був акуратним, у нього все мало бути чисте. За ці роки,- каже вона,- я стала такою ж, як він».

У скрутні часи, коли багато земляків стали шукати кращого заробітку за кордоном, не став роздумувати й Павло Богданович. Спочатку - Москва, потім- Чехія. Петро Крисько, який працював разом із ним, згадує, що «не було такого, щоби Павло сказав: не зроблю"[7]».

Так кидала його доля аж до 2019 року. Підступний коронавірус змусив повернутися додому. І тут він не сидів склавши руки. Любив землю, любив працювати на ній. Дружина Марія згадує, що "він нікого не допускав щось садити - все робив сам». Позаду обійстя красується молодий сад, посаджений п. Павлом [Фото 5]. «Цьогоріч врожай у ньому був дуже рясний, тому вистачило всім, у тому числі й нам",- говорить, плачучи, сусідка Ольга Назар [8].

Навесні 2023 року Павло Богданович пішов у ТЦК зі словами «Що буду сидіти вдома. Треба йти захищати Батьківщину». Але військово-лікарська комісія визнала його тимчасово непридатним до служби й скерувала на лікування. 27 квітня 2024 року був мобілізований. Коли йшов на службу, то говорив до рідних:"Я вже трохи прожив. Я йду заради дітей" [6]. Спочатку- 2 місяці підготовки в кінологічному центрі в м. Великі Мости, де завжди уважно слухав навчання командирів, бо усвідомлював, що від цього багато залежить у бою. Далі - покалічена війною Харківщина [Фото 6-7]. Служив Павло Прокопчук інспектором прикордонної служби 2 категорії військової частини 9937. І там він був відповідальним: удосконалював бліндажі, піклувався про молодих хлопців, яким по 22-23 роки, як синів просив, щоб були пильними, дбали про власну безпеку. Останній дзвінок дружині 15 вересня був надзвичайно тривожним. Пані Марія каже, що Павло передчував смерть. Він сказав їй:"Я йду додому". Вона перепитала, що це значить, але ніякого пояснення не було. Далі говорив, що дуже скучив за рідними, що у грудні буде мати відпустку. Вірив, що війна скоро закінчиться - і він повернеться додому і буде будувати нову хату, бо фундамент уже зробив. Дружина помітила (Це був відеодзвінок), що "він жартував, а очі плакали"[6]».

А вже у понеділок 16 вересня 2024 року в с. Синельникове Харківської області Павло Прокопчук загинув. Володимир Войтюк, побратим Павла, родом із Боб'ятина, згадує, що коли дізнався про це, то вирішив будь-якою ціною дістати тіло свого земляка, щоби рідні змогли гідно його похоронити. І йому це вдалося зробити, незважаючи на обстріли противника [9]».

Страшна звістка про непоправну втрату прийшла до родини від начальника першого відділу Червоноградського РТЦК та СП підполковника Руслана Кубського.

Похоронений Павло Прокопчук на сільському кладовищі в Лещатові [Фото 8].

Війна – найстрашніше слово на землі. Війна - це сльози, біль, смерть. І приходять вона тоді, коли її не чекаєш. Не чекав на неї Павло Богданович Прокопчук. Посадив сад, виростив чудових синів, та хати побудувати не встиг.

А так хотів!

Використані джерела:

1. Костенко Л. Вибране. К:Дніпро, 1989. С.558.
2. <https://dolynska.city/articles/340929/lyudina-na-zemli-zhive-doti-poki-pro-nei-ramyatayut-do-100-richchya-z-dnya-narodzhennya-ivana-yevsyeyeva>
3. Прокопчук Л. Дитинство Павла // Усна розповідь. жовтень 2024.
4. Шкраба Р. Спогади // Усна розповідь. жовтень 2024.
5. Кремінець Я. Спогади колег // Усна розповідь. жовтень 2024.
6. Прокопчук М. Історія родини Прокопчук // Усна розповідь. жовтень 2024.
7. Крисько П. На чужині // Усна розповідь. жовтень 2024.
7. Назар О. Згадка про сусіда // Усна розповідь. жовтень 2024.
8. Войтюк В. Телефоністом із Харківщини. жовтень 2024.

Додатки

Фото 1. Рідна хата.

Фото 2. Випускник школи

Фото 3. У парі з дружиною

Фото 4. Соколи-сини

Фото 5,6 На службі

Фото 7. Сад Героя

Фото 8 Вічний спочинок

ПРОЦАЙЛО ЯРОСЛАВ-ІВАН БОГДАНОВИЧ **(18.01.1985 – 09.06.2023)**

Матеріали надані колективом Жвирківської ЗШ I-III ступенів

Народився 18.01.1985 року, житель с. Жвирка, Львівської обл, Шептицького р-ну.

Ярослав закінчив Жвирківську середню школу у 2000, продовживши навчання у Сокальському професійному ліцеї. По закінченні ліцею працював різноробочим; мав «золоті» руки, бо за що не брався, все робив справно, швидко і якісно: столярував, був електриком, майстром з ремонту техніки.

У 2022 р. з початком повномасштабної війни Іван-Ярослав був призваний до служби: з 12.12.22 р. брав безпосередню участь у заходах по захисту населення України та інтересів держави. Солдат Проциайло Я. був стрільцем-помічником гранатометника механізованого батальйону військової частини А4447.

Зі службової характеристики: за час військової служби у військовій частині А-4447 Ярослав Проциайло показав себе дисциплінованим воїном. До виконання службових обов'язків ставився належним чином, закріплена за ним бойова техніка та озброєння знав добре, слідкував за станом військової дисципліни. Добросовісно виконував поставлені перед ним військові завдання. Дотримувався правил поведінки, взаємодопомоги із побратимами.

06.06.2023р був направлений на виконання бойового завдання в районі населеного пункту Мала Токмачка Запорізької обл. Обстріли даної території тривали три дні. Близько 5 години ранку 09 червня 2023 року під час артилерійського обстрілу позицій Ярослав Процайло зник. Майже рік він вважався безвісти зниклим. 15 квітня 2024 року тіло Героя вдалося ідентифікувати. Про це повідомила Сокальська міська рада. 01.05.24 року Герой повернувся у рідне селище на щиті і був похований на Алеї Слави на Жвирківському кладовищі. У воїна залишилась мама та молодший брат.

РАДІОЗА АНАТОЛІЙ СЕРГІЙОВИЧ **(07.05.1996 – 14.12.2023)**

Матеріал підготувала: Маковська Вікторія, учениця 11 класу Перетіцького НВК «ЗШ I-III ступенів – дитячий садок»

Керівник: Волошин Андрій Григорович, вчитель історії Перетіцького НВК «ЗШ I-III ступенів – дитячий садок»

Анатолій Сергійович Радіоза народився 7 травня 1996 року в місті Червоноград. З раннього дитинства він залишився сиротою, що наклало відбиток на його життєвий шлях. У шість років він переїхав до бабусі в Сокаль, яка стала для нього найріднішою людиною. Тут, під її опікою, він ріс та виховувався, зосередившись на праці та самостійності, вчився піклуватися про себе і набувати навичок, що згодом допомогли йому стати відповідальною та сильною особистістю. Середню освіту він здобував у школі-інтернаті у м. Сокаль.

У 2011 році юний Анатолій став студентом Червоноградського професійного гірничо-будівельного ліцею. Він навчався із запалом і розумінням, вмів дружити й підтримувати, тож завоював не тільки прихильність одногрупників, а й авторитет серед них. Після закінчення ліцею юнак вирушив до Польщі на сезонні заробітки, однак швидко зрозумів, що чужина йому не мила. Він повернувся до рідного краю, знайшовши себе в праці на меблевій фабриці в селищі Жвирка.

Здавалося, що все у житті складається добре. Та доля приготувала для нього інший шлях. 20 грудня 2019 року Анатолій обирає військову службу за контрактом у Збройних Силах України, де й розкривається його справжній характер. Уже в 2020 році він, із честю й гідністю, бере участь в антитерористичній операції на сході, відстоюючи мир на Донецькому та Луганському напрямках. 23 березня того ж року його зарахували до складу військової частини А1008. Завдяки своїй відповідальності та здібностям він швидко опановує спеціальність навідника системи «Град» і невдовзі стає старшим навідником, а згодом — командиром.

Коли 24 лютого 2022 року почалося повномасштабне вторгнення, Анатолій знову став до зброї. Він сміливо обороняв рідну землю, не шкодуючи ані сил, ані себе. За хоробрість і відданість справі був нагороджений медаллю від

Президента 13 березня 2022 року – за незламність духу, проявлену під час оборони Чорнобиля. Далі були запеклі бої на Донеччині, Луганщині, Харківщині.

14 грудня 2023 року помер захисник, молодший сержант 27-річний Анатолій Радіоза. Анатолій завжди залишався вірним своїм ідеалам, рідній землі й людям. Він жив і діяв не тільки заради себе, а й заради України, що назавжди залишилася в його серці.

Зі слів дружини Анатолія – Марти Радіози

Додатки

Фото 1. Подарункова монета-коїн «службу Україні»

Фото 2. Медаль «За військову службу Україні»

Фото 3. Почесний нагрудний знак «ВІДЗНАКА 14 окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого з артилерії»

РИБАЧУК ЮРІЙ ЙОСИПОВИЧ (14.09.1981 – 03.06.2024)

Матеріал підготували: Рибачук Вероніка, Гарасан Евеліна, Служук Станіслав, учні 9 класу Забузької ЗШ I-III ступенів

Керівник: Федунь Надія Степанівна, вчитель КЗ «Сокальська Мала академія наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського»

Народжені, щоб жити Вічно!

Чи кожного дня ми задумуємось про те, як живуть військові в окопах? Чи кожную годину згадуємо про їхнє самопочуття? Чи кожную хвилину пам'ятаємо про їхню самопожертву?

Саме в одну з таких хвилин 3 червня 2024 року назавжди перестало битися серце нашого Герой Юрія Рибачука. Молодого чоловіка, сина, батька двох дітей, чудової та позитивної людини - просто не стало. Саме в одну з таких хвилин назавжди змінилося життя Анни. Її діти Денис та Вероніка втратили батька, а вона - свою опору, підтримку та шматочок свого серця. Без єдиного сина залишилася мати, яка все ще кожного дня виглядає свою дитину, надіється, що він знову, як і колись, увійде на подвір'я рідного дому та міцно обійме її. І тоді б вона точно вже нікуди його не відпустила... А поки залишилися лише сльози і одвічне питання: «Як жити далі?»

Рибачук Юрій Йосифович народився 14 вересня 1981 року в селі Забужжя. В дитинстві він був дуже спокійною дитиною, чесною та справедливою. Дуже любляв будувати хатинки та гуляти з друзями. Ще любив вирощувати різні рослини у себе на підвіконні: кавуни, лимони, мандарини та інші. Юрій все дитинство проживав із своїми батьками та сестрою Світланою. Сім'я завжди була важливою частиною життя Юрія. Вона підтримувала його на всіх етапах — від дитинства до військової служби. Юрій виріс у люблячій родині, де йому прищепили цінності праці, відповідальності та взаємоповаги. Його батьки завжди власним прикладом намагалися навчити його важливим життєвим цінностям. Мати вкладала в сина любов і тепло, завжди підбадьорювала його у важкі моменти. Батько, людина з твердими принципами, навчав сина дисципліни та відповідальності, часто згадуючи, що «всі досягнення вимагають зусиль». Батько помер ще коли Юра вчився у школі, тому усю чоловічу роботу перейняв на себе в юному віці. Він був дуже трудолюбний і змушувати його до праці не було жодної потреби.

У 1989 році Юрій пішов до школи. Зі сльозами на очах мама згадувала ці моменти: «Юра не пішов зі своїм роком, бо тоді брали тільки тих дітей, котрі народилися до 1-го вересня. Проте, він одразу знайшов спільну мову з однокласниками. Юра ніколи не любив виділятися, був скромний і завжди чесний. Це і добре, бо я з ним проблем не мала. Він не любив привертати до себе увагу, не потребував похвали, не конфліктував з однокласниками. Завжди

готовий був прийти на допомогу». Також мама згадувала, що Юра мав багато друзів, з якими проводив час після школи. Проте найкращим його другом був Володя Волошинський, який зараз теж служить у ЗСУ, вони завжди та усюди були разом, підтримували один одного.

Після закінчення навчання у школі поступив у Сокальське училище на електрозварника. Проте, провчився лише 1,5 року, бо під час навчання був призваний на військову службу в місті Ізмаїл Одеської області. Мати згадувала його день посвяти: «На посвяті треба було привезти різних пляцків та м'яса. Ми наготували усього багато, бо ж їхали на посвяті далеко. Треба було усіх командирів пригостити і щоб сину ще залишилося. Тоді майже до всіх хлопців родичі приїхали, але було декілька солдатів до кого не приїхав ніхто. Шкода було тих хлопців, до всіх приїхали рідні з гостинцями, а вони бідні самі були. Тоді, після посвяти, Юра сказав, що не понесе командирам нічого, усе хлопцям віддасть. Так і зробив», - завершила мати витираючи сльози. Вона ще багато плакала, згадуючи про сина. Тепер вона часто плаче. Особливо коли дивиться на внучку Вероніку, дуже вже вона схожа на свого батька. «Вона всюди за ним ходила, як хвостик. Куди б він не йшов. Завжди питала: «Тату, ти куди? Я з тобою», - і навіть коли йшов десь недалеко Вероніка мала йти за ним», - з усмішкою згадували мама та дружина Анна.

З Анною Юра познайомився ще у школі, але здається доля звела їх ще раніше, адже жили вони майже по сусідству. Проте, Анна була молодша від нього на 7 років, тому він одразу не звернув на неї увагу. Вони почали спілкуватися вже у старшому віці. Мама згадувала, що Юра дуже хотів потрапити на випускний до Ані. У цей день на вулицю приїхала незнайома машина і мама спершу дуже зраділа, що це син таки вирішив зробити сюрприз, але, на жаль, це був не він. У ті дні йому не дозволили покинути частину і це дуже його засмутило. Хоч під час служби Юра дуже сумував за домом, але цей час став для нього важливим етапом, оскільки він отримав перші військові навички та вміння, які стали фундаментом для нього у майбутньому.

Повернувшись додому після служби, треба було шукати роботу, яку тоді було дуже важко знайти, тому, як багато його однолітків, він поїхав на заробітки. Незважаючи на всі труднощі, пов'язані з роботою за кордоном, він зумів швидко адаптуватися до нових умов. Там працював на будівництві. Важка фізична робота не лякала його, і він докладав максимум зусиль аби заробити грошей для підтримки родини.

Повернувшись на Батьківщину, Юрій одружився з Анною, з якою побудував міцну та щасливу сім'ю. Разом вони виховували дітей Дениса та Вероніку, намагаючись передати їм ті ж самі цінності, які отримали від своїх батьків. Юра часто говорив, що саме підтримка родини допомагала йому справлятися з труднощами та зберігати позитивний погляд на життя. Він цінував кожен момент, проведений з близькими, і намагався бути для них прикладом мужності та сили.

У житті Юрія завжди знаходилося місце для гумору. Його друзі часто згадують історії, які з ним траплялися. Однокласники пригадують його як завжди усміхненого, доброго, позитивного хлопця, який ніколи не бився, не

конфліктував та гарно танцював вальс. Юра завжди вмів розсмішити оточуючих, і навіть у найсерйозніших ситуаціях його жарти робили атмосферу приємнішою.

У лютому 2022 року Юрій відправився на військові навчання, які мали закінчитися 1 березня. На жаль, цього не сталося. З початку війни між Україною та росією Юрій знову став до лав армії, долучившись до 92-ї окремої механізованої бригади. Він з перших днів війни став на захист України та боронив її до останнього подиху. Його служба проходила у Донецькій та Харківській областях. Юрій бачив на власні очі жахи війни, де його підрозділ брав участь в обороні стратегічних пунктів. Особливо важкими були періоди активних бойових дій поблизу Донецька, де Юрій і його побратими щодня стикалися з великими загрозами. «Про війну Юра не розказував, завжди казав, що мені цього не треба. Можливо хотів нас вберегти від тих страшних реалій, або ж зменшити наші переживання», - згадує Анна, - «Я навіть від його побратимів чула, що Юра здебільшого мовчав. Мало говорив. Але якщо вже говорив, то по суті». Мама теж пригадувала, що Юра нічого про війну не говорив, не жалівся, не нарікав. Проте, згадала один телефонний дзвінок: «Це був Святвечір. Юра тоді довго на зв'язок не виходив. Я дуже переживала, тому пішла до Ані запитати чи не дзвонив раптом Юра. Коли я зайшла в хату, вони якраз розмовляли по телефону. Я зраділа, Слава Богу! Все добре! Юра захотів зі мною поговорити, і тоді я вперше почула від нього про війну. В той день багато його побратимів загинуло, йому дивом вдалося врятуватися. Напевне, тоді емоції взяли гору, тому він і проговорився. Більше про війну він не розповідав». Попри всі труднощі, він зберігав холонокровність і готовність підтримувати своїх товаришів.

Служба на сході України стала важливою частиною його життя. Хоча цей період був сповнений болю, втрат і складних випробувань, Юрій пишався тим, що захищав свою Батьківщину. Війна змінила його назавжди, зробивши сильнішим і стійкішим, але також принесла нові цінності та погляди на життя. Йому важливо було те, що він робив, а саме: захищав своїх дітей, дружину, кожного з нас.

Біля села Спірне, Бахмутського району, Донецької області 3 червня 2024 року, в бою за Україну, відданий військовій присязі на вірність українському народу, мужньо виконавши свій військовий обов'язок, від ворожого удару загинув Юрій Йосипович Рибачук разом із 5-ма своїми побратимами. Посмертно нагороджений орденом «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади».

Не забудемо! Не пробачимо!
Царства Небесного Вам, Юрію Йосиповичу!
Слава Україні! Героям Слава!

Ти спокій любив, непомітність.
Безкорисно себе віддавав.
Сэрця непоборну тендітність,
Бог не війні ж дарував!

За стяг синьо-жовтий, за доньку та сина,
 За сльози рідних, коханих очей,
 За майбутнє щасливе, допоки незрима,
 І навіть за незнайомих черствих людей.

За все і нічого, за щось в майбутті
 віддав існування святого Героя.
 І доброї усмішки у батьковім лиці
 Більше не побачить вона, гукнувши «Я з тобою!»

Ти спокій любив, непомітність.
 А залишився навіки в серцях.
 Ти спокій любив, непомітність.
 Ставши янголом на дитячих плечах.

(Присвячено світлій пам'яті Юрія Рибачука, автор вчитель Забузької школи В.К.)

Додатки

Фото з родинного архіву

Фото 1.1 клас, Новорічний ранок 1989 р. Фото 2. Перший клас 1989 р.

Фото 3. 11 клас.

Фото 4-8. Армія 1999 рік.

місто Ізмаїл Одеської області

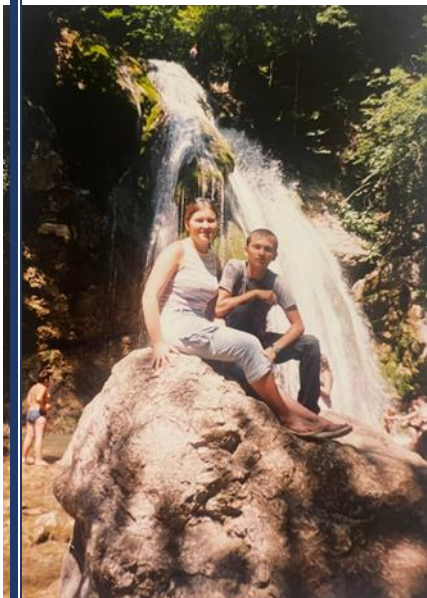

Фото 9. Відпочинок у Криму

Фото 10. Весілля

Фото 11,12. Сімейні турботи.

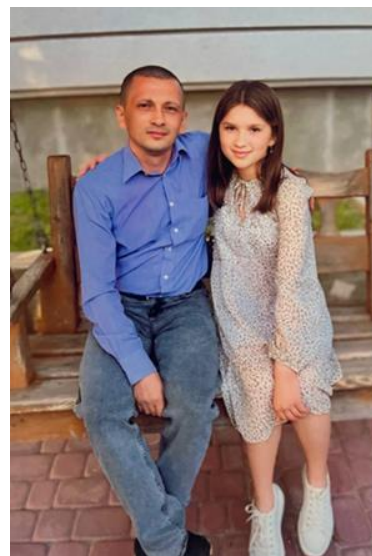

Фото 13-18. У колі сім'ї (дружина і донька Вероніка)

Фото 19-23. Військова служба 2022-2024 р.

РИБОЙЧУК СТЕПАН ВОЛОДИМИРОВИЧ **(27.01.1970 – 08.11.2024)**

Народився 27 січня 1970 р. в селі Поториця.
Був призваний на службу по мобілізації Червоноградським РТЦК СП у 2024 році.

Служив солдатом зенітноракетного взводу 3 механізованого батальйону в/ч А 4546

Загинув 08.11.2024р., внаслідок авіаудару КАБ в районі населеного пункту Олександрія, Курської обл., росії, під час виконання бойового завдання.

У Героя залишились дружина Оксана, донька Василина, син Володимир, онучка Анастасія, брати Петро і Роман. Похований на Алеї Слави в с. Поториця.

СТАНКЕВИЧ МАР'ЯН ЗІНОВІЙОВИЧ **(27.01.1980 – 24.08.2024)**

Матеріал підготувала: Юлія Пахолок, учениця 10 класу Жвирківської ЗШ I-III ступенів

Керівник: Дика Іванна Володимирівна, Мигаль Наталія Богданівна, вчителі Жвирківської ЗШ I-III ступенів

Мета роботи – дослідити діяльність нашого земляка Станкевича Мар'яна під час повномасштабного російського вторгнення та вшанувати пам'ять Героя.

Актуальність дослідження полягає в тому, що на даний час відбувається знищення українського народу. Земля здригається від вибухів снарядів і гуркоту танків, усе палає. Ворог спрямовує свою смертоносну зброю проти кожного мешканця нашої країни, намагаючись знищити українців. Проявляючи мужність і героїзм, захисники в жорстоких боях відстоюють кожен клаптик рідної землі. І ми як ніколи повинні знати ім'я кожного

Героя України. Наше завдання – пам'ятати та шанувати людей, які віддали життя за нас, за щасливе майбутнє нашої країни.

Завдання дослідження: опрацювати наукову та методичну літературу з теми дослідження, на основі письмових та усних джерел дослідити особливості життєвого шляху Станкевича Мар'яна.

Практичне значення роботи полягає в тому, що результати дослідження послугують для популяризації імені М.Станкевича на Сокальщині.

Станкевич Мар'ян Зіновійович народився 27 січня 1980 року в с.Завишень, що на Львівщині. Навчався в початковій школі с. Завишень, класний керівник

Шпорок Тетяна Іванівна, згадує про учня, як про чесного та справедливого учня, добрий та товариський хлопець, який мав багато друзів. Завжди відповідальний, дружній, готовий прийти на допомогу.

Згодом, після закінчення 4-го класу, перейшов у Жвирківську ЗШ I-III ступенів та був випускником цієї школи 1995 р.

Класний керівник Гентош Марія Андріївна: «За роки навчання в школі зарекомендував себе як старанний, дисциплінований, уважний та працелюбний учень. Мав навчальні досягнення достатнього рівня, захоплювався спортом. Добре запам'ятовував учбовий матеріал, виявляв логічне мислення. На уроках завжди був уважним та активним. Мав хороший фізичний розвиток. До виконання громадських доручень завжди ставився сумлінно. Брав активну участь у спортивному житті школи. Користувався авторитетом серед товаришів, мав постійне коло друзів.»

Після закінчення школи здобував освіту будівельника у 55 училищі міста Червоноград. Працював водієм вантажних перевезень по Україні, а згодом і закордоном. Практично більшу половину життя присвятив автомобілям та улюбленій роботі.

У вільний час захоплювався автомобілями, та всім з чим вони пов'язані. Був мобілізований добровольцем до лав Червоноградської територіальної оборони на службу Військової частини А7074 103-ї окремої бригади ТРО 62-го батальйону третьої роти 2-го стрілецького взводу на посаду водія 5 березня 2022 року. З квітня 2022 року по листопад 2022 року перебував на передовій на Донбасі. З початком 2023 року почалися такі напрямки : Кремінна, Гуляй Поле, Оріхівський напрям. В жовтні 2023 року Мар'ян здобув нову для себе професію «Сапер», і тоді перевівся до саперно-інженерного відділення інженерно-саперного взводу військової частини А7074. З лютого 2024 року їхню бригаду було перекинуто в Сумську область, а 12 серпня вони зайшли у Курську область Російської федерації.

Сапер інженерно-саперного взводу військової частини А7074 Мар'ян Станкевич загинув від удару ворожого дрона в машину у День Незалежності України 24 серпня 2024 року під час виконання завдання, довозив боєприпаси та провізію для побратимів, та мав забрати поранених, поблизу селища Глушково, Курської області, російської федерації Захиснику було 44 роки. «Мар'ян був хорошою людиною, сином, чоловіком, батьком для своїх донечок протягом усього свого життя. Хороша людина, який ніколи не вмів відступати назад, мав свою думку та не зраджував їй. Загинув за Україну, свободу та незалежність», – зазначила згорьована дружина загиблого Наталія.

29 серпня жителі громади провели Героя «живим коридором» в останню путь. Панахиду за Воїном відслужили священники Віктор Семен, Петро Звір, Володимир Августовський. Прощальне слово висловив мер міста Червоноград Андрій Залівський, який наголосив, що Мар'ян, один з перших після повномасштабного вторгнення, став до лав 62-го батальйону територіальної оборони і в його рядах захищав Україну. Поховали військовослужбовця з військовими почестями на місцевому цвинтарі на Алеї Героїв с. Завишень. Під

звуки військового салюту та Гімну України домовину з тілом Героя опустили в могилу...

«Низький уклін Захиснику, перед яким ми усі в неоплатному боргу. Висловлюємо найщиріші співчуття рідним та близьким Героя. Розділяємо біль непоправної втрати та схиляємо голову у скорботі», – написали у Сокальській міській раді. Мужній, самовідданий. Коли в нашу країну прийшла страшна біда, він в числі перших взяв в руки зброю, щоб захистити свій край та незалежність України. У Мар'яна залишилися мама Любов, дружина Наталія, донечки Софія та Яна-Марія. Боляче усвідомлювати, що війна забирає сильних духом, світлих і порядних людей. Тих, хто є гордістю громади і надійною опорою для своїх близьких.

Важливо пам'ятати, якою високою ціною заплачено за нашу свободу й незалежність, скільки захисників і захисниць віддали своє молоде життя за Україну, бо любили її понад усе. Молімося за тих, хто зараз стоїть на передовій, підтримуємо і допомагаємо ЗСУ, бо від тилу залежить наша перемога. Тому зараз українцям, як ніколи, важливо бути мужніми та дружніми.

Рідні Героя просять про підписання петиції про присвоєння Героя України(посмертно) <https://petition.president.gov.ua/petition/234332>

Список джерел та літератури:

- Газета «Голос з-над Бугу».
- Офіційна сторінка Сокальської міської ради у мережі інтернет.
- Спогади дружини Наталії Станкевич.
- Спогади класних керівників Шпорук Т.І., Гентош М.А..
- Спогади племінниці Тетяни.

Додатки

Фото 1. Могила Героя

Фото 2. Похорон на батьківському подвір'ї

ТРОХИМЧУК ВАСИЛЬ ВОЛОДИМИРОВИЧ

(07.04.1998 – 13.03.2024)

*Матеріал підготували: Наталія Цапко, Христина Заруцька, учні Горбківської гімназії
Керівник: Саганська Галина Володимирівна, вчителька Горбківської гімназії*

Трохимчук Василь Володимирович народився сьомого квітня 1998 року у селі Горбків. У 2005 році вступив у перший клас Горбківської СЗШ I-II ступенів, яку закінчив у 2013 році. Закінчивши 9 клас вступив до Сокальського професійного училища, яке закінчив успішно. Навчався у Сокальському професійному ліцеї у 2013-2016 роках за професією «Штукатур. Лицювальник-плиточник». Проходив військову службу у Харкові в Балаклії у 2018-2020 роках. Працював у Польщі. І коли почалась війна він повернувся, і сам вирішив йти захищати Україну, хоча і був призваний на військову службу 16 травня 2022 року.

Служив стрільцем 1-го відділення 2-го стрілецького взводу стрілецької роти 2-го стрілецького батальйону. Два роки захищав Україну від агресора. 13 березня поблизу села Невельське, Покровського району, Донецької області, отримавши вогнепальне осколкове поранення, несумісне із життям.

Як згадує сестра покійного Оксана: Василь був стараним учнем, займався , дуже любив ходити до школи і вчив всі предмети з охотою , але найбільше любив фізкультуру, як і всі хлопці. Першою вчителькою була Ольга Михайлівна Верхолюк, класним керівником у старших класах Зажицький Роман. У класі їх було 10 учнів. В школі захоплювався різьбою лобзиком по дереву. У дитинстві Василько мав дуже багато друзів, завжди був веселий ,розумний, виважений, спокійний, надзвичайно добрий, готовий завжди прийти на допомогу. У юному віці мріяв стати журналістом, але пішов на плиточника. А у дорослому житті дуже любив машини це його найбільше захоплення. і подорожувати. Подорожував з друзями, так ніби й відчував що життя його коротке, і потрібно всюди встигнути. Цілий день ходив не готувався, не планував, а на вечір зібрав сумку і вже з друзями їдуть то в Шацьк, то Соловичі. На життя мав багато мрій, чекав перемогу. Думав що війна скоро закінчиться, та закінчилась вона для нього, і ще мрія яка не здійснилась, як прийде у відпустку, то обов'язково ще з'їздить в Карпати, та не судилось...

Важкою була розмова з мамою Героя. Зі слів мами Зоряни Василь сам зробив свій вибір на захист України, його постійні слова були я ж давав клятву. Коли приїжджав у відпустку, він завжди кудись спішив до побратимів то в Тернопіль, то до Києва. Підтримував своїх ранених друзів. Одного разу з друзями зробили сюрприз побратиму, який перебував в Києві на лікуванні, приїхали до нього. Мама Зоряна дуже тяжко сприйняла такий його вибір, це було як грім серед ясного неба, коли сказав що їде служити...

Однокласники Василя згадують Героя тільки добрим словом. Про шкільні роки згадує однокласниця Оріся Білецька,

Вася був дуже цікавою людиною, завжди був на позитиві. Поганого про нього не можна нічого сказати, бо там немає що говорити. Він був дуже розумним, їздив на всі олімпіади, бо вчився дуже добре. Дуже шкода, що така ситуація, і ми повинні про нього тепер тільки згадувати.

Оріся згадує, що після закінчення 9 класу, намовляла Васю йти далі в школу до Сокаля, але він пішов у професійне училище.

Василь був дружелюбний, дуже добрий, щирий і завжди з усмішкою на обличчі. Живучи в одному селі ми бачились доволі часто. Ще однокласниця Оріся згадує, коли приходив у відпустку, то часто зустрічались і Василь ділився своїми історіями. Одного разу він запарив собі мівіну, і тут почалися артобстріли і прилетіло недалеко від його бліндажу, і що ти думаєш, каже він, я мусів запарювати собі нову мівіну. Бо ті москалі знову бомбили. Він не казав що йому було страшно, що він переживав, а розповідав це з усмішкою. Великих планів він не будував, а завжди казав це війна і ми не знаєм, що нас далі чекає, хоча був й оптимістом, щоб поганого не ставалось, він завжди міг знайти в цьому щось хороше. В дорослому віці ми разом подорожували в Карпати, поїздка була організована громадою від церкви.

Оріся згадує: «І це ще один приємний спогад, як ми були в Карпатах і піднімались на Говерлу. Коляда Денис сусід Василя не давав ради йти, а Вася тягнув його і казав ти підеш, ти мусиш дійти, ти не повинен здаватися, бо сам він ніколи не падав духом і підтримував всіх довкола.»

Іван (побратим, друг дитинства) згадує:

Ми жили в одному селі, на одній вулиці, я старший за нього, але ми завжди бігали разом, дуже любили грати у футбол. І так наші шляхи завжди пересікалися, а 16 травня 2022 року ми разом з Василем були призвані на військову службу. Разом пішли служити в Національну Гвардію України, і після того наша дружба стала ще сильнішою.

«На зимові ротації, – згадує Іван, – нас поділили на групи, я поїхав на міномети а Василь на об'єкт охорони, крім того він ще був в вогневому відділенні, на СМГ. Час від часу в нас були навчання. Третя ротація літня, ми знову були поділені по різних селах, тоді нас розбили, і через три дні Василь з побратимами зайшли до нас. Тоді були масовані артобстріли, гради, міномети були 120,але якось ми з цього виходили. І четверта ротація Василя ми були в селі Невельському, зайшли туди на п'ять днів, і на п'ятий день зранку ми почали виходити, я вийшов в першій п'ятірці, а інша група перебігала з будинка в будинок і там прилетіла мінна 120. Василь був поранений, хлопці почали надавати медичну допомогу, але була сильна кровотеча несумісна з життям. І він загинув...

Шкода, мені дуже шкода що так сталося, що я не лишився з ним, але я вийшов перший, а він мав виходити другою групою.

З хлопцями ми дуже просили командира, щоб нас відпустили на похорон. І нас відпустили попроситися .

Василь багато знав, завжди був на позитиві, ніколи не здавався., завжди був радісний.

Не збулись мрії нашого героя...

Велике горе для мами, тата, сестри, усієї родини. Велике горе і для нашого села. Чисельною громадою міста Сокаль, сіл Велике, Поториця і Горбків, з невимовним сумом, болем і щирою молитвою зустріли траурний кортеж із тілом Героя.

Напевно не залишилося машини в с.Горбків, яка б не виїхала супроводом із прапором, зустріти тіло Героя, не залишилося будинку, з якого б не вийшли на зустріч нашому захиснику.

Світлим спомином залишиться воїн у пам'яті усіх, хто його знав, бо тільки добре пригадують про Василя його друзі, рідні, побратими...

Йому назавжди залишиться 25 ...

Запам'ятається Василь усім лише з посмішкою на обличчі та глибоким серцем. Замало слів, щоб передати смуток та біль,

Пам'ятати – це обов'язок кожного свідомого українця. Ми не маємо права забути імена наших героїв, що загинули за мирне життя на сході України. Вони, віддавши найдорожче – життя, дали нам можливість сьогодні жити, Війна забирає найкращих...

Всю глибину та сутність цього вислову розумієш, коли війна торкається жителів нашого села, а особливо випускників нашої школи...

Життя людини є безцінним, душа – безсмертна, а пам'ять про Героя – вічна.

Герої не вмирають! Світла пам'ять про Василя Трохимчука – захисника України – збережеться у наших серцях .

Герої не вмирають – вони живуть у наших серцях і спогадах.

Доземний уклін захиснику, шана та світла пам'ять!

ХИМІЧ МАР'ЯН МИХАЙЛОВИЧ

(21.03.1977 – 04.10.2024)

Матеріал підготували: Олеся Костюк, Софія Горилюк, Єва Борисюк, учениці Забузької ЗШ I-III ступенів

Керівники: Євтушко Наталія Петрівна, Бобровська Ірина Іванівна, Костюк Ірина Ярославівна, Федунь Надія Степанівна, вчительки Забузької ЗШ I-III ступенів

Химіч Мар'ян Михайлович народився 21 січня 1977 року в селі Забужжя. Ріс та виховувався у великій родині люблячих батьків Надії та Михайла. Був другою дитиною в сім'ї, мав дві сестри та троє братів, з якими підтримував близькі родинні стосунки. Був дуже добрим, хорошим братом, вмів завжди дати цінну пораду, нікому нічого не жалів. Допомагав мамі по господарству, після перенесеного нею інсульту завжди був поруч. Любив

проводити своє дозвілля за риболовлею, збиранням грибів, а ще йому подобалося куховарити.

Навчався Мар'ян Михайлович у Забузькій загальноосвітній школі. Перша вчителька Мушта Галина Степанівна часто хвалила його за старанність у навчанні, особливо цікавився природничо-математичними предметами. Мар'ян завжди був охайним учнем та підтримував порядок за робочим місцем. Після закінчення 9 класу пішов навчатися у Белзьке училище за спеціальністю столяр-паркетник. Навчався добре, про що свідчили високі оцінки. «Надзвичайно компанійський, дружелюбний та доброзичливий», – так про нього говорили друзі. Хоча не проходив службу в армії (за станом здоров'я), але з повномасштабним вторгненням зрозумів, що навіть здоров'я не є перешкодою для вступу до лав Збройних Сил України. Після закінчення училища працював в колгоспі, пізніше – у Червонограді за фахом.

На початку липня 2023 року після отримання повістки став на захист Батьківщини. Мар'ян казав своїм рідним: «Я за вас всіх відслужу, у вас є діти, сім'ї, а я сам...». Ніс службу в різних військових частинах. Два з половиною місяці був на навчанні, а після цього 4 місяці на нулі. На початку літа 2024 отримав два поранення, контузію та проходив реабілітацію вдома. Як тільки одужав, одразу ж повернувся на службу. В той час хвороба мами прогресувала, і він просив, щоб та ще не помирала, бо у нього більше не буде до кого повернутися. Мар'ян казав: «Я тільки за Вас воюю і за нашу землю святую». Перед останнім боєм поранили його побратима, не залишивши його помирати, він з товаришем, ризикуючи собою, забрали всіх хлопців до безпечної зони.

Мар'ян був стрільцем 1-го стрілецького відділення 2-го стрілецького взводу 2-ої стрілецької роти військової частини А7401 в складі якої виконував бойові завдання. Він воював на передовій Запорізького напрямку, а згодом - на Харківському. Отримав поранення в бою біля населеного пункту Стариця, Чугуївського району, Харківської області внаслідок мінометного обстрілу. Був госпіталізований та, на жаль, помер від отриманих травм 04.10.2024 року.

Рідні, друзі, односельчани, товариші по службі говорять про нього як про надзвичайно добру особистість, щедру, відверту, оптимістичну, сміливу людину. Його життя не було простим, він мав свої виклики, радощі та печалі, але коли настав час захищати рідну землю, Мар'ян піднявся, аби виконати свій обов'язок. На таких Воїнах як він тримається фронт. Його вчинок – це Подвиг, який вимагає нашої поваги і вдячності.

Світлій пам'яті Героя Мар'яна Химича

І знову жахливі втрати...

Не почує більш Сина Мати!

Не потиснеш більш руку Брату!

І Сестру більше не обійняти!

Ця війна жахлива потвора!

Ця війна на всю голову хвора!

Ця війна не десь там на сході,

Ця війна йде в моїй Господі!

Все єство волає до неба:

Ця війна, кому досі треба?!!!

Пожирає Дітей України,

Залишає позаду руїни...

Чи ти досі не бачиш, світе,

Що ми просто хочемо жити
На своїй Богом даній Землі?!
Чом ти досі тонеш в імлі?!

...Поклоняюсь Тобі, Солдате...
Поклоняюсь Тобі, Його Мати,

Не забудь тую жертву, Брате,
Й Тебе, Сестро, дозволю обійняти.
Обійми Його Душечку, Боже!
Постели найчистіше 'Му ложе!
Бо віддав він життя наймиліше
За Україну, за найсвятіше!!!

ЦЬОНА ЮРІЙ ЄВГЕНОВИЧ **(13.08.1973 – 28.01.2024)**

*Матеріал підготували: Софія Закревська, Софія Городько,
учениці Варязької ЗШ I-III ступенів*

*Керівники: Закревська Світлана Романівна, Цьона Людмила
Євгенівна, вчительки Варязької ЗШ I-III ступенів*

Актуальність теми. Сьогодні українці живуть у нових суспільно-політичних умовах, пов'язаних з російською збройною агресією. Найголовнішими людьми сьогодення є наші військові. Все більшої необхідності набуває збирання та поширення відомостей про героїв, які загинули на полі бою, бійців, які зробили вагомий внесок для захисту нашої Батьківщини. Жителі села Варяж не стоять осторонь. Поряд з нами живуть свідки минулих подій - учасники Революції на граніті, Помаранчевої революції, революції Гідності, АТО і війни з часу повномасштабного вторгнення московії на нашу землю. З живими потрібно спілкуватися, записувати свідчення. Але багато хто віддав за нас своє життя.

Про них потрібно пам'ятати, знати, вивчати.

Мета дослідження полягає в збиранні, вивченні та впорядкуванні матеріалів про людей, які віддали своє життя за незалежність і свободу України. Це потрібно для переосмислення, усвідомлення та збереження національної пам'яті для наступних поколінь.

Об'єктом дослідження є життя нашого земляка Цьони Юрія Євгеновича, який загинув у війні із загарбниками у 2024 році.

Практичне значення результатів роботи полягає в тому, що викладені матеріали можуть слугувати елементом створення Книги пам'яті Героїв нашого регіону.

Вступ

Війна - це організований збройний конфлікт, який ведеться із застосуванням зброї та насильства, з використанням значних засобів, у якому беруть участь групи людей, що діють за планом. Для нас війна - це страх і біль, розпач від втрати рідних, сльози дітей, жінок і матерів. розлука з батьком, братом, сином... Для нас війна - це руйнування міст, сіл, селищ, уроки в підвалах і час без світла

і тепла... Війна стала для нас страшним випробуванням. Адже одні думають про те, як виїхати за кордон, інші - воюють для перемоги. Багато хто волонтерить, допомагає військовим словом і ділом, донатить. Навіть діти не стоять осторонь. Ми допомагаємо дорослим. Кожна війна - це величезний стрес для всіх нас. Вона забирає життя в багатьох людей, як військових, так і пересічних, які сплять чи працюють. Війна не вибирає: дорослий чи дитина, хворий чи здоровий, старий чи малий. Війна завжди є передвісником нещастя, смерті, жалоби та сподівання. Сподівання, що близькі, які пішли на фронт, повернуться додому, що нашу хату омине ракета, а нам не потрібно буде залишати рідну країну.

Герої війни завжди будуть у пам'яті дітей, внуків, правнуків, як люди, які дали їм можливість мирно і спокійно продовжувати життя. Та не тільки родина має знати і шанувати пам'ять про них, але й ми маємо зберігати у своїх душах пам'ять про всіх героїв, які положили свої голови за наше майбутнє.

Життєвий шлях

Цьона Юрій Євгенович народився 30 серпня 1973 року в селі Новоукраїнка (сьогодні Варяж) Сокальського району Львівської області.

За своє життя здобув освіту тракториста-машиніста, слюсаря-демонтажника, гірника очисного забою. З 1991 по 1993 рік проходив строкову службу в ракетних військах Збройних Сил України.

У 1995 році одружився з Людмилою Цьоною, з якою прожив майже тридцять років. Разом виховували трьох доньок, прищеплювали їм високі моральні цінності, повагу до людей та любов до рідної країни. Усім дітям допомогли здобути вищу освіту та самореалізуватися в житті. Був вірним чоловіком, люблячим батьком та дідусем.

Протягом 9-ти років працював у селянській спілці ім.Т.Шевченка, а пізніше - 9 років на шахті «Надія» м.Соснівка. За сумлінну працю неодноразово був нагороджений грамотами та у 2008 році за високі досягнення в праці та особистий внесок у розвиток вугільної галузі отримав нагрудну відзнаку «Шахтарська слава» III ступеня.

У період з 2004 по 2014 рік був регулярним добровільним безоплатним донором крові в Сокальській філії Львівського обласного центру служби крові, чим допомагав рятувати життя іншим людям.

У 2014-2015 роках був мобілізований та служив у складі 4 механізованого батальйону 24 окремої механізованої бригади ім.короля Данила, згодом 53 окремої механізованої бригади ім.князя Володимира Мономаха. Виконуючи обов'язки гранатометника, безпосередньо брав участь в антитерористичній операції на території Донецької та Луганської областей. Юрій разом з побратимами захищали Щастя, Золоте, Кримське, Новотошківське, Лисичанськ, Сєвєродонецьк. У вересні 2015 року за виявлену мужність та заслуги в зміцненні обороноздатності й безпеки України був нагороджений пам'ятною відзнакою «Хрест «За мужність», а у 2016 році – нагрудним знаком «Учасник АТО».

Після повернення додому працював у ТЗОВ «Агро-Лан» та ПП «Русинська м'ясна компанія», де проявив себе, як гарний працівник, надійний друг і хороша людина.

Із початком повномасштабного вторгнення російських військ на територію України з березня 2022 року був мобілізований та в складі 4 прикордонної комендатури швидкого реагування 3 прикордонного загону імені Героя України полковника Євгена Пікуса ДПС України забезпечував національну безпеку й оборону кордонів України, стримував збройну агресію знову ж таки в Донецькій і Луганській областях, зокрема: Райгородок, Лиман, Слов'янськ, Краматорськ. Ідучи на військову службу, знав і розумів, що йде захищати Батьківщину, свій дім і родину. Побратими згадують його як доброго, чесного, відповідального, надійного і мужнього товариша.

28 січня 2024 року вірний військовій присязі, виконуючи бойове завдання щодо оборони вогневої позиції «Бельбек», інспектор прикордонної служби 3 категорії, помічник гранатометника першого відділення інспекторів прикордонної служби сержант Цьона Юрій Євгенович загинув під час мінометного обстрілу в районі ведення бойових дій на околиці населеного пункту Новогорівка Сватівського району Луганської області.

Він віддав життя заради нас з вами і нашої перемоги, маючи ще безліч планів і мрій... У квітні 2024 року його було нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно), а в травні 2024 року – орденом «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади».

Спогади

Станкевич Галина Іванівна (однокласниця)

Мій однокласник - це герой. Мені дуже важко згадувати про нього в минулому часі, адже ми разом писали контрольні роботи, бігали на перервах, готували різні виступи, прибирали територію школи чи просто розмовляли. Наш клас був великим, але дружним.

Гавілей Оксана Богданівна (однокласниця)

Ми з Юрієм Євгеновичем були не тільки однокласники, ми були друзі дитинства, бо вирости на одній вулиці. Вуличні розваги минулих років дуже відрізняються від розваг сьогоднішніх. Адже ми багато спілкувались, бігали, веселились. Нас завжди тягнуло на так звані подвиги, бо навколо було багато спокус - стара закинута церква, височенний напівзруйнований костел. Туди нас і тягнуло як магнітом. Не раз отримували прочухана від батьків за те, що лазили всередину або й нагору старих будівель. У школі Юра дуже любив жартувати, особливо над вчителями. Але робив це з любов'ю і повагою, тому ніколи і ніхто на нього не сердився.

Цьона Людмила Євгенівна (дружина)

Ніколи не думала, що колись прийдеться говорити про сім'ю в повному складі в минулому часі. Жили і вірили, що скоро все буде так, як колись: дім, родина, радість, святкування. Щось із цього є, а щось буде зовсім по-іншому. Біль, фото, спогади...

Спільно ми прожили багато років. Жили радіщами, обов'язками, планами, мріями... Незважаючи на тривалі вимушені розлуки, відчували себе єдиним

цілим. Попри різні життєві обставини (війну) завжди були на зв'язку один з одним. Я була на сто відсотків впевнена, що Юра повернеться живим. Тим більше, що він жодного разу не скаржився на проблеми, які є у всіх військових. І взагалі, протягом усього життя, – жодних нарікань. Хоч і на роботі, на шахті, не обходилося без професійних травм і захворювань, та й на війні теж...

Ніколи не просив допомоги для себе, хіба що це було потрібно для його побратимів, які недосипали, ділили між собою шматок хліба, рятувалися від холоду і спеки, спраги, зтяжних дощів, болота, але знали, чому вони там. Зі слів побратимів, Юра завжди дбав про те, щоб хлопці були ситі, облаштував житло і бліндажі, допомагав місцевим жителям по господарству (бо ж руки у нього – умілі), рятував поранених хлопців, не ховався за плечима інших і, звісно, нищив ворога.

А ми допомагали, як могли. Самі, сім'єю, спільно з громадою, волонтерами і небайдужими людьми. Прибор нічного бачення, бензопила, генератор, авто, продукти, одяг, медикаменти і ще безліч всього іншого. Це те, без чого хлопцям було би складно. А ми хотіли і могли допомогти, жили цим.

Та й у мирний час Юра ніколи не думав лише про себе. На першому місці у нього завжди були діти та сім'я. Вірний, турботливий чоловік. Добрий, люблячий батько. Щедрий на любов до внуків. Гарний син і зять. Саме тому він і пішов захищати нас, свою родину і Батьківщину в 2014 році і в 2022 році знову.

Спогади про Юру – важкі і приємні водночас. Це діти чи внуки на усіх святах в нього на колінах, походи з ними в магазин за смаколиками, готування їжі (коли приходило натхнення, або я не мала на це часу), миттєва допомога в необхідний момент будь-кому, неочікувані сюрпризи нам усім, подарунки, завжди квіти і безмежна щедрість... Його працездатності і життєлюбству можна було позаздрити... Всього не перелічити. Все це залишилося в пам'яті кожного з нас. Час іде, але не минає жодного дня, щоб ми не згадували Юру, адже більшість всього того, що нас оточує, зроблено його руками.

Вірю, що незабаром прийде той час, коли наші хлопці-воїни звільнять Україну від ворожої навали. Держава ще довго буде заліковувати рани війни, але «одужає» і розквітне! А смерті наших батьків, чоловіків і матерів, синів і дочок ніколи не будуть забуті. Слава Україні! Героям слава!

Цьона Світлана Юріївна (дочка)

Дуже важко, насправді, писати про спогади із найріднішою тобі людиною, із загибеллю якої важко змиритися навіть через роки. Але я спробую.

Із татом у нас всіх є дуже багато хороших спогадів, бо він любив проводити з нами весь свій вільний час, любив дітей і грав різні ігри. Він для нас є прикладом для наслідування, його поради ми будемо пам'ятати все життя. Тато підтримував усі наші ініціативи і рішення. Був працелюбним та безкорисливим, завжди допомагав іншим. Був щедрим і міг легко віддати останнє. Маючи дружину і трьох доньок, виконував усю чоловічу роботу та беріг нас від важкої роботи. Мав гарне почуття гумору, намагався підтримувати, допомагати, розраджувати, вирішувати проблеми. Любив мотицикли, а ще любив слухати

музику, дивитися пригодницькі фільми, бойовики та телепередачі природничої тематики. Тато любив працювати на землі, особливо в саду поміж дерев і кущів. Жоден збір урожаю ягід, фруктів чи грибів не обходився без нього. А рибалка! Природа була його захопленням, а діти і внуки - стимулом до життя. У нас було багато планів, багато мрій! Але все змінила війна...

Спочатку 2014 рік, АТО, а тоді і повномасштабна. Він боронив свою Батьківщину і свою сім'ю. Говорив, що має вдома одних дівчат, яких мусить захищати від клятих москалів. Його слова: «Хто як не я?» - завжди в нашій пам'яті. Якби важко татові не було на фронті, він оберігав нас від усіх реалій війни. Усі власні переживання тримав у собі, не хотів нас засмучувати, то ж казав, що у нього все добре, що ситий і в теплі. Будучи на війні, у хвилини затишшя, завжди надсилав кожному з нас часом веселі, а іноді дуже щемливі відео з Тік Току. Але кожне з них свідчило, що тато сумує за домом, за рідними, любить нас дуже-дуже. Завжди казав: «Живи тут і зараз, ходи в кіно чи гуляти з друзями, адже ми не знаємо, що нас чекає завтра. ЖИВИ!».

Після війни ми планували поїхати всією сім'єю в гори та на море, щоб насолодитись відпочинком, побути разом. Після кожного дзвінка говорив, що любить нас і обов'язково приїде, бо треба відгуляти весілля наймолодшої доньки, тобто моє. Двадцять сьомого січня дві тисячі двадцять четвертого року тато зателефонував, щоб привітати внуків з днем народження (їх двоє – внук Артемко і внучка Вікуся; діти моїх двох старших сестер, але день народження їх обох припадає на один день – 26 листопада). Також розмовляв з усією родиною, ніби прощався... Як жаль, що іноді не вистачає однієї хвилини життя... Щоб сказати щось важливе: як сильно любимо, як сумуємо... Клята війна забирає найкращих людей. Усі ті моменти, які колись сприймалися як буденність і звичка, зараз є безцінними і вічними. Тато завжди для нас залишається люблячим, турботливим, найкращим!!!

Висновки

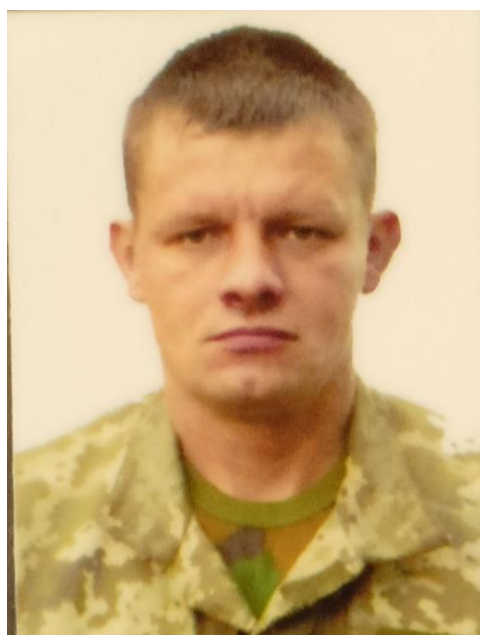
Вже десять років триває війна в Україні. І третій рік - повномасштабна. Вона забирає життя кращих синів і дочок, які пішли в ряди військових. Колись старші люди говорили: «Аби не було війни...» Лише тепер всі зрозуміли наскільки вони правильні.

Сьогодні ми стали безпосередніми учасниками війни, яка знищує не лише нас і наших рідних, нашу країну, але й несе загрозу всьому людству. Адже заклики з використання ядерної зброї від московських загарбників линуть постійно. Якщо інші народи не зрозуміють, яка небезпека наступає з півночі, то перспективи невтішні для нас і всіх інших..

Для нас одна надія - це наші військові. Ми повинні думати про живих, допомагати їм пораненим, волонтерити, донатити на ЗСУ, підтримувати морально й фізично. Потрібно пам'ятати про тих, хто загинув. Герої, на жаль, вмирають! Проте вони будуть вічно жити в наших серцях.

Слава Україні! Героям Слава!

Додатки

ШВЕЦЬ ВІКТОР ІГОРОВИЧ
(15.02.1987 – 21.11.2024)

ДЛЯ УСІХ — ТИ ГЕРОЙ, А ДЛЯ МЕНЕ... НАЙДОРОЖЧИЙ... навіки...

(Хроніка - спогад доньки Діани Швець
 про ГЕРОЯ ВІКТОРА ІГОРОВИЧА ШВЕЦЯ)

Україна боронить своє,
 І щовечора молиться Богу,
 І щоранку у вірі встає...

Мабуть, найпопулярніший вислів про війну, який повторювали упродовж десятиріч — "Ніколи знову"... Проте, історія безжально повторюється, а людству доводиться заново стикатися з тими труднощами, що перепали на долю їхніх пращурів: з вимушеною боротьбою за життя та свободу, безкомпромісною обороною цінностей та ідеалів. Про всі ці речі було сказано мільйони слів десятки й сотні років тому, але сьогодні вони знову звучать злободенно й актуально.

Саме сьогодні для нашого народу настав час довести свою любов до свободи, до волі, до української нації та народу, до рідної землі, до людей, які живуть пліч-о-пліч, до всього живого, до самого ЖИТТЯ, на яке зазіхають гармати чужинця...

Українці зазвичай не войовничі у повсякденному житті... Це хлібороби від давніх поколінь до батька і сина, це інженери і науковці, це літератори (бачимо скільки віршів та пісень народилося у наших людей навіть під час війни і про війну, про людські турботи і хвилювання, про батьківську волю і материнські сльози...), це люди найрізноманітніших мирних професій.

Але коли перед обличчям стає ворог, плюндрує рідну землю і вбиває та ґвалтує дітей, жінок і чоловіків, намагається знищити нашу віру в майбутнє, краде елементарні побутові речі, краде найцінніше — ЖИТТЯ... Тоді із звичайного мирного хлібороба чи шахтаря постає ЗАХИСНИК, ВОЇН... Воїн, який буде боротися за кожний клаптик української землі.

Саме так мій рідний таточко став ВОЇНОМ... ГЕРОЄМ...

Дитинство. Спогади матері

Народився Віктор Швець у сім'ї шахтарів в селі Ванів Сокальського району Львівської області 15 лютого 1987 року, на свято Стрітення Господнього за старим календарем. У цьому селі навчався до 4 класу. Ріс звичайним сільським хлопчиком. Пізніше родина переїхала у місто Червоноград (тепер Шептицький) на постійне місце проживання і десятирічний Віктор продовжив навчання у тоді ще Червоноградській школі №9. У 7-9 класах займався легкою атлетикою, а у 8 класі - боксом. Він обожнював відчуття швидкості та сили, прагнув досягти найкращих результатів, тому неодноразово здобував призові місця у змаганнях

з легкої атлетики. Щоденні заняття спортом та наполегливість дали результат, хлопець брав участь у змаганнях не лише в Україні, а й у Польщі. Після кожних змагань він біг додому ділитися своїми успіхами з рідними, які щиро підтримували його та розділяли з ним радість перемоги.

Спогади його матері, Ганни: "Мій синочок у дитинстві був активною, спортивною та дружньою дитиною, з усіма знаходив спільну мову. Я не встигла обернутися, а він вже знайшов нових друзів і ганяє з ними у футбол. Або зі своїм двоюрідним братом біжить на риболовлю. Він був справжній рибалка, годинами міг сидіти і дивитися на поплавок. У нього було стільки терпеливості..."

Риболовля і збирання грибів - це було його хобі, яке приносило йому задоволення. Хтось не розумів його, бо як можна так довго сидіти і чекати доки клюне риба або ходити по всьому лісі і шукати під великою купою листя гриби. У мого сина також був потяг щось крутити або майструвати. Якщо у мене щось не працює або зламалося, я з легкістю могла покластися на нього, адже знала, що він зможе зробити все, у нього були золоті руки. Синок — це мій справжній помічник.

Змалечку Віктор любив свою молодшу сестру, Оленку, вона виросла у нього на руках. Він завжди захищав і оберігав її: коли я з чоловіком сварили Олену за її вчинки, то Вітя міг взяти провину сестри на себе. Я знала, що це робив не він, син просто захищає свою сестру. Він був чудовою дитиною. Після завершення 9 класу син вирішив поступити у професійно-технічне училище №55 м. Червонограда, щоб здобути середню спеціальну освіту та професію, обравши спеціальність слюсаря-ремонтника електрогазозварника, оскільки потяг до складання якихось деталей у нього проявився ще у 12-13 річному віці.

Здобувши професію, Віктор став чудовим спеціалістом. В мирному житті працював машиністом електропоїзда на шахті «Степова». Колеги по роботі згадують його як вправного кермувальника, бо така посада вимагала надзвичайної пильності та зосередженості.

Одруження. Народження дітей

Одного разу під час якогось свята Віктор побачив у натовпі красиву та веселу дівчину, яка залишила свій слід у його серці. Це була його майбутня дружина, Надія Ігорівна Павлик. Деталі знайомства, за розповіддю дружини, були такими: "Я кілька разів ловила на собі погляди цього молодого хлопчини, він дивився на мене, не відводячи погляду. Спершу я не звернула на це уваги, бо грала музика, ми всі танцювали. І раптом у танці я зіштовхуюсь з кимось, підіймаю очі і розумію, що це той самий хлопець. Хлопець, який стояв і безупинно дивився на мене. У нас зав'язався діалог, у ході якого я зрозуміла, що це саме та людина, з якою мені добре, що в нас багато спільних інтересів. Так ми покохали одне одного". На той час Віктору ще не було й двадцяти років. Незабаром його призвали на службу до лав Української армії. Він потрапив у Національну Гвардію України, підрозділи якої на той час займалися охороною та обороною найважливіших державних об'єктів, а також забезпечували порядок на масових заходах. На службі перебував з 10 січня 2005 року до 20 жовтня 2006 року, у м. Києві та Криму (в/ч 3030), завершив службу із званням стрілець солдат.

"Перебуваючи на службі, Віктор писав мені листи, у них йшлося про його любов до мене, про те як він чекає нашої зустрічі. Я ці листи перечитувала знову і знову, а серце аж тремтіло. Ми рахували дні до того моменту, коли зможемо зустрітися, а час йшов дуже повільно... Він не тільки листи писав, а й дзвонив. Зазвичай телефонні дзвінки були по ночах, адже під час служби це було заборонено, і, незважаючи на час, на бажання спати, ми довго говорили... Так хочеться знову побачити від нього телефонного дзвінка і почути його голос..."

По завершенні служби у лавах Нацгвардії юнак повернувся додому і до коханої, з якою пізніше одружився. Після одруження сім'я оселилася в селі Гута Сокальського, тепер Шептицького (Червоноградського) району. Згодом Віктор пізнав щасливі миті батьківства: у 2007 році у них з дружиною народилася донечка Діана, а у 2009 — синочок Мар'ян. "Коли діти були маленькими, мій чоловік завжди допомагав з ними. Незважаючи на те, що прийшов змучений з роботи, він йшов гратися зі своїми діточками, яких так любив. Він навчив донечку ходити, а згодом і сина. Коли Віктор кудись йшов, то вони двоє хвостиком за ним ходили, він часто з ними любив ходив на прогулянки. Він був моєю опорою, якої мені тепер бракуватиме. Чоловік мріяв побачити свою донечку у випускній сукні, адже наша Діанка на даний час успішно навчається в 11 класі Савчинської ЗШ I-III ступенів, а син після 9-го класу цієї ж школи поступив в Івано-Франківський ліцей безпекового спрямування та національно-патріотичного виховання Міністерства внутрішніх справ України. Не дивлячись на теперішню складну ситуацію в Україні, наш Мар'ян вирішив піти батьківським шляхом."

І Віктор, і Надія дали хороше виховання своїм діточкам. Працюючи на шахті м. Червонограда, Віктор змалку прищеплював дітям любов до праці, до рідної української землі, до родини, а синові додатково — вміння майструвати і виконувати чоловічу роботу вдома... Хотів, щоби Мар'ян умів усе, став справжнім чоловіком із золотими руками... "Я тебе, сину, багато чому ще навчу," — говорив Віктор.

Спогади сина

Віктор дуже пишався своїми дітьми. "Коли я був малим, тато часто зі мною бавився, - згадує Мар'ян, - а коли я вже став дорослішим, то почала виникати думка, що батько надто строгий до мене. Після дев'ятого класу тато запропонував піти вчитись в ліцей МВС в місті Івано-Франківську і я одразу погодився. Він допомагав мені зі вступом, заставляв тренуватися перед вступними екзаменами. Коли тато дивився, як я здаю спортивні екзамени, він гордо говорив: «Це мій син». В цей час я зрозумів, що вся "строгість" лиш для того, щоб навчити мене бути сильним. Тато був справжнім патріотом, він не любив нічого російського. Музика чи фільми ворожою мовою — це точно не про нього, він виховував у нас патріотизм та любов до України, залучав бути волонтерами, шанувати українську символіку та багато іншого. Тато поклав своє життя за Україну, щоб ми мали можливість жити в мирній країні, вчитися і працювати.

Я БУДУ СУМУВАТИ ЗА ТОБОЮ, ТАТУ!»

Війна

Бабусі та дідусі завжди говорили нам: "Добре, що ви не пізнали війни". Вони пережили той жах, голод, смерть, відчуття болю. Вони робили усе, аби їхні майбутні покоління не знали жаху війни. Але 24 лютого 2022 року для усіх українців назавжди став чорним днем календаря, найгіршим... найчорнішим...

Зранку того дня люди прокидалися і не вірили самі собі... Війна... Як можна повірити у це в ХХІ столітті, коли вирує життя навколо, люди користуються благами цивілізації, люблять, працюють, одним словом живуть... Страшне слово «ВІЙНА»... Перекреслила багатьом плани, надії, мрії, життя... Забрала в багатьох людей домівки, одяг, їжу, рідних, своїх улюбленців, свою землю... Однак багато чого навчила. Навчила боротися, захищати, цінувати, ненавидіти...

Багато людей після повномасштабного вторгнення 2022 року добровільно стали на захист держави, своєї землі, своїх рідних... В тому числі і Віктор...

На той час він перебував на лікарняному, але, як і ми всі, щодня відслідковував новини. Напевно, у нього теж, як і у всіх людей, були на той час сумніви, паніка, страх... Цього ми не знаємо... Але Віктор усвідомлював, що його сім'я, як і всі інші, як і ціла країна у небезпеці через непоправні воєнні дії сусідньої країни-агресора росії. В той же день Віктор Швець приймає для себе вольове, рішуче та сміливе рішення: закриває лікарняний листок і йде добровольцем у військкомат. Повернувшись додому по речі, повідомляє кохану дружину про своє рішення піти добровольцем, сказавши такі слова, які назавжди закарбувалися в її пам'яті: "Якщо не я, то хто? "

Ці слова сказано дуже влучно... Якби кожен так само це розумів... Розумів свій обов'язок перед державою, перед народом, перед самим собою. Але зараз мало таких людей, які це розуміють... Почувши слово "війна", вони тікають за кордон, переховуються від працівників військкомату, одним словом роблять усе, аби не йти на захист Батьківщини. У таких людей гасло "Чому я, чому не інші?". Але ці слова сказано точно не про Віктора, він обрав зовсім іншу позицію: позицію не ховатися, а захищати своїх рідних, він відчував цей обов'язок, адже ніс службу у Національній гвардії України.

Він попросив свою дружину і коло близьких людей, які знали, що він був добровольцем, говорити усім, що йому вручили повістку, аби не ранити мамине спрацьоване серце, оскільки переживав та любив її.

Віктор був справжнім нацгвардійцем, справжнім військовим, справжнім чоловіком... Отож 4-го березня 2022 року він покинув свою домівку... Тепер він військовослужбовець... Його відправили до 2-гої окремої Галицької бригади (в/ч 3002), і більша частина його служби проходила там. "Ми довго не бачилися з татом, дуже скучали за ним. Тато спочатку ходив і питав у командира чи можна аби родина приїхала до нього і він відлучився на пів години, але одержував відмову. На Великдень ми попросили у тата аби він знову спитав дозволу, тож коли він подзвонив і сказав, що командир дозволив, то ми усі були на сьомому небі від щастя, адже скоро побачимо тата. Ми з мамою напекли багато пасочок для тата і думали віддати волонтерам аби вони передали йому і побратимам у частину. Але коли дізналися, що зможемо поїхати до нього, то вирішили віддати йому самостійно. Приїхавши до нього, не могли повірити, що ми з ним

зустрілися, це були щасливі миті у нашому житті, але вони тривали не довго... Пів години для нас пролетіло непомітно".

Під час перебування у військовій частині він був стрільцем, пізніше снайпером 2 категорії 1-го стрілецького відділення, стрілецького взводу, стрілецької роти, 2-го стрілецького батальйону.

Згодом Віктор був прикомандирований до 14-тої бригади оперативного призначення імені Івана Богуна, відомої як "Червона калина" (в/ч 3028).

У Донецькій області, Покровського району велися штурмові дії проти противника. Коли Віктор перебував на оборонних позиціях, сім'я не мала ніякого зв'язку з ним і це були важкі, довгі очікування слів: "Я тут, все добре". 6 листопада 2024 року снайпер Віктор з побратимами виїхав на позицію, сім'я знову немає зв'язку, лише очікування, молитви та віра в нього.... 20 листопада. Сім'я чекає від нього повідомлення або дзвінка, оскільки в цей день їх мали забрати з позиції, але того дня не отримали ні сповіщення, ні телефонного дзвінка, лише тиша... Віктор мріяв побачитися з сім'єю, зателефонувати та слухати новини від них. Він будував плани, адже знав, що скоро повернеться до своєї сім'ї, додому на ротацію. Але доля склалася інакше... Не вдалося здійснитися мріям, не вдалося більше побачити найрідніших людей.

21 листопада. Цей день для Віктора був важким та останнім... Внаслідок штурмових дій противника, отримав поранення, несумісне з життям. Загинув 21 листопада на День гідності та свободи, поблизу н.п. Гродівка, Покровського району, Донецької області. У цей день сім'я не знала ще цієї страшної звістки, вона хвилювалася та молилася за нього. 23 листопада працівники військового прийшли до сім'ї повідомити про загибель воїна. Почувши слова: "...внаслідок штурмових дій противника, отримав поранення не сумісне з життям, загинув," – серце, ніби перестає битися, очі наповнюються сльозами, а душа сповнена невимовного болю. Світ тепер навколо здається сірим та безбарвним. Важко усвідомити, що найріднішої людини більше немає з нами.

Цей день, 21 листопада, завжди буде нагадувати рідним про непоправну втрату...

Цей день зробив мого татка ГЕРОЄМ... Назавжди...

А за кілька днів у соцмережах на сторінках різних організацій з'явилося це жахливе повідомлення...

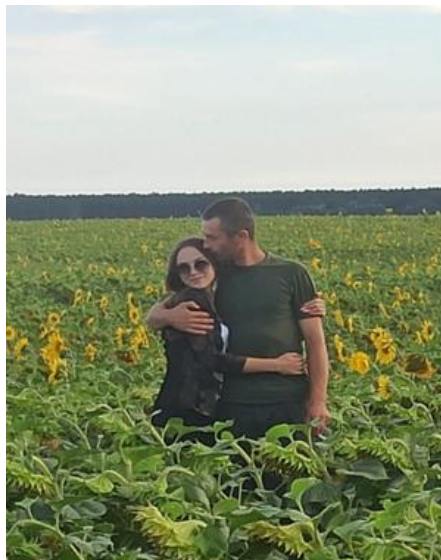
І як реакція розбитого серця, донечка написала пост про свого батька: «Сьогодні до нас назавжди повертається наш рідненький тато — Герой, який хоробро стояв на захисті України. Важко усвідомити, що він більше не з нами, ми не зможемо його обійняти, сказати як любимо, як сумуємо і як чекаємо його. Він дуже мужній, адже пішов добровольцем у перші ж дні війни. Це сміливий вчинок! Хіба кожен зможе так? Піти туди, звідки розумієш, що можеш не повернутися... 21 листопада День гідності і свободи. Свободи, на яку зазіхає ворог... У цей день противник вирішив піти у наступ, аби довести, що не дасть спокійно жити українцям. Довести, що хоче знищити український геноцид, знищити український дух, віру, землю та й

**Завтра
25 листопада
о 15:00 біля церкви
св.ап.Петра і Павла
зустрічаємо тіло
загиблого Воїна -Героя
Швеця Віктора**

усе живе на ній. 21 листопада Віктор, мій татко, разом з побратимами вступили у бій з проклятими "москалями" лице в лице, де загинув... Загинув за нас, за українців. Тато відчайдушно захищав своїх рідних, свою українську землю ціною власного життя. Він сміливо стояв на захисті, не відступив, не втік, не здався. Хочеться на весь світ кричати, який він Герой. Герой не тільки, тому що загинув у формі, але тому, що сміливо рятував землі наші та своїх побратимів. Адже пригадую одну телефонну розмову, коли мама з татом говорили, то один з його побратимів кричав в телефон: «Я В ТАКОМУ ПЕКЛІ БУВ, ЯКБИ НЕ ВАШ ЧОЛОВІК, МЕНЕ Б ТУТ ВЖЕ НЕ БУЛО». Тоді він витягнув своїх побратимів, врятував їх.

Наші серця розриваються від болю. Нам важко втрачати найріднішу людину — тата. Єдине, що нам зосталося – це виливати свій біль на папері, спілкуватися з тобою без відповіді...

«Тато, а пам'ятаєш, як ти мене ніс на руках з машини до ліжка. Звісно ж пам'ятаєш, ти думав, що я спала, але ні. Я вдавала, що сплю, адже хотіла аби ти носив на руках, як в дитинстві. Я завжди любила це, адже відчувала спокій і твою любов...

Дивлячись на фотографію у соняшниках, я згадую той момент. Момент, коли ми відвозили тебе назад у частину, після відпустки і ти сказав: «Зупиніться, я хочу в цих соняшниках з дочкою сфоткатися,» — тоді я була дуже здивована і щаслива, оскільки тато рідко хотів фотографуватися. Він завжди говорив: "От закінчиться війна і будемо фоткатися, скільки захочеш". Але не судилося...

У пам'яті залишився той момент, коли ти, татку, вчив мене їхати на машині. Як ти зі страхом на очах давав мені сісти за кермо і тільки кричав: "ГАЛЬМУЙ! ТАМ ЛЮДИ ЙДУТЬ! Я БОЮСЬ З ТОБОЮ ЇХАТИ". Ми ще довго сміялися з твого виразу обличчя, на якому видно було страх, чи за мене, чи за себе, чи за машину, чи за зустрічних людей... Але ти так і не навчив мене їздити так, як ти, не передав свої вміння. Тепер ти будеш лише спостерігачем з неба, а не моїм учителем...

Ще був момент, коли ти йшов додому, а тут я їду за тобою на мотоциклі. Тату, який ти тоді був шокований: твоя дочка вміє їхати на мотоциклі. Тоді ти сказав: "Уся в мене пішла". А коли ми вирушили у дорогу, на пасажирському сидінні долинався твій голос, ти говорив: "Помаліше! Діана, хто так в повороти входить!? Гальмуєш, я пішки піду..." Цю поїздку ти довго пам'ятав.

Таточку, знаю ти вже не з нами, ти не чуєш усіх цих слів... Я вірю, що ти в кращому світі. Спочивай з Богом, дорогий наш татусечко. Ми тебе любимо і пам'ятаємо про тебе.

Таточку, на превеликий жаль, ти не станцюєш зі мною танець на мій випускний, як цього хотів; не побачиш мене студенткою... Але я вдячна тобі за все: за дитинство, за світлі моменти у моєму житті, які ти наповнив своєю присутністю...

Споживай з Богом, Герой наш. Слава Україні. Героям слова! »

Неможливо щось додати ще: болить і ще довго буде квилити зранена душа рідних. І буде волати молитвою до Неба: Господи, дай силу нашим Воїнам, вбережи їх, захисти їх і нашу землю від люті ворогів, від куль, від небезпек. Нехай ніхто більше у світі не відчує запаху проклятої ненависної війни!

*Донька, учениця 11 класу
Савчинської ЗШ I-III ступенів Діана Швець*

ШЕЛЕМЕЙ БОГДАН ЯРОСЛАВОВИЧ

(02.06.1988 – 09.08.2024)

Матеріал підготувала: Юлія Теслюк, учениця 7 класу Войславицької гімназії

Керівник: Шипот Оксана Петрівна, вчителька історії Войславицької гімназії

Війна іде жорстока і кривава.
Виборюємо право на життя
І на поразку ми не маєм права.
Йдемо вперед, немає вороття.
Оксана Козак.

Війна завжди була випробуванням на силу, мужність та самопожертву. На тлі боїв і труднощів саме герої постають як взірець людської стійкості й відданості своїй Батьківщині. Герой війни – це не просто солдат на полі бою; це людина, яка жертвує собою заради майбутнього, захищаючи не тільки свою країну, а й ідеали миру та свободи. І мені хочеться описати життєвий шлях одного з таких героїв та його внесок у боротьбу за нашу спільну безпеку.

Богдан Ярославович Шелемей народився 2 червня 1988 року в селі Тудорковичі Сокальського району, Львівської області. Зростав у сім'ї, де було двоє дітей. Ріс веселим і спокійним хлопчиком, не бешкетував. У 1995 році пішов у перший клас Тудорковицької ЗШ I – II ступенів. Першою вчителькою була Славич Надія Дмитрівна, класним керівником – Сметана Галина Мирославівна. У класі навчалось 12 учнів. Богдан любив ходити до школи. Навчався доволі добре: на 4-5 балів (за п'ятибальною системою оцінювання). Йому легко давалася математика й англійська мова, любив трудове навчання. У селі навчався до 9 класу. В 2004 році вступив у Нововолинський ВПУ в селищі міського типу Бодятичі. Здобув професію слюсаря по ремонту автомобілів. Після закінчення навчання пішов працювати у Сокальське ШМУ (шахтно-монтажне управління). Далі продовжував свій трудовий шлях електрослюсарем на м'ясокомбінаті у м. Нововолинськ.

У 2015 році був призваний на військову службу ЗСУ. Брав участь в АТО. Проходив службу у 54 бригаді. Учасник бойових дій в Донецькій та Луганській областях.

2017 року демобілізувався і повернувся до рідної домівки. З часом поїхав на роботу до Польщі. Там працював на будівництві. Перебував за кордоном до 2019 року. Повернувшись в Україну, пішов працювати на меблеву фабрику «Фортуна» у м. Червоноград.

Чоловік був одружений. У шлюбі мав сина Андрія. Згодом розлучився. 24 лютого 2022 почалось повномасштабне вторгнення Росії в Україну. У той час Богдан ще був на роботі, а на наступний день повернувся додому. 26 лютого хлопець разом із батьком був на мостах, де вони ставили бліндажі та укріплення, копали окопи. З 3 березня 2022 року був зарахований в 103 бригаду Червоноградської ТРО 63 батальйон при званні - рядовий. Згодом отримав звання молодшого сержанта. Став командиром третього стрілецького відділення, другого стрілецького взводу, другої стрілецької роти. Військова частина – А7075.

Богданові подобалося рибалити, збирати гриби, слухати українську музику, грати в теніс та комп'ютерні ігри. Він обожнював котів та собак. Мав власних тваринок. Перебуваючи на службі у Червонограді в нього була собака по кличці Ася, на Сумщині – кіт Мемесьо. Дуже цікавився зброєю. На передовій дав свої зброї імена – Даша і Маша.

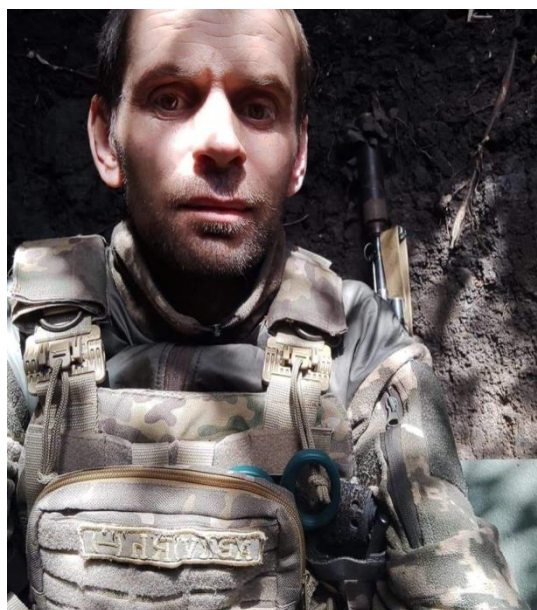
Був чесним, співчутливим хлопцем. Мав позивний “Хмельницький”. Зі своїми побратимами завжди перебував у товариських стосунках. Вони і досі спілкуються з його сім'єю – матір'ю та сестрою, і хочуть приїхати на його могилу, але, на жаль, на даний час не мають змоги.

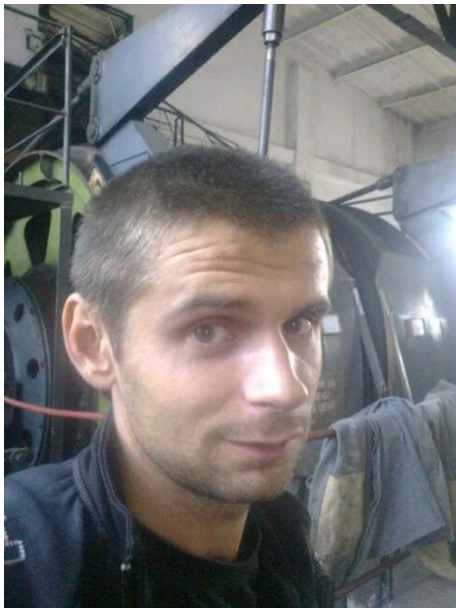
Хлопець мріяв про перемогу та скорішого повернення додому. Богдан мав військові нагороди «За зразкову службу у лавах ЗСУ» та «Учасник АТО». 8 серпня 2024 року йому вдалось зв'язатися з мамою. Він сказав їй про те, що вони переїжджають на інше місце. Останні слова, які сказав: «Це білет в один кінець». 9 серпня 2024 року, поблизу населеного пункту Кияниця, Сумського району, воїн загинув унаслідок ураження від вибухів і осколків, через бомбардування КАБів.

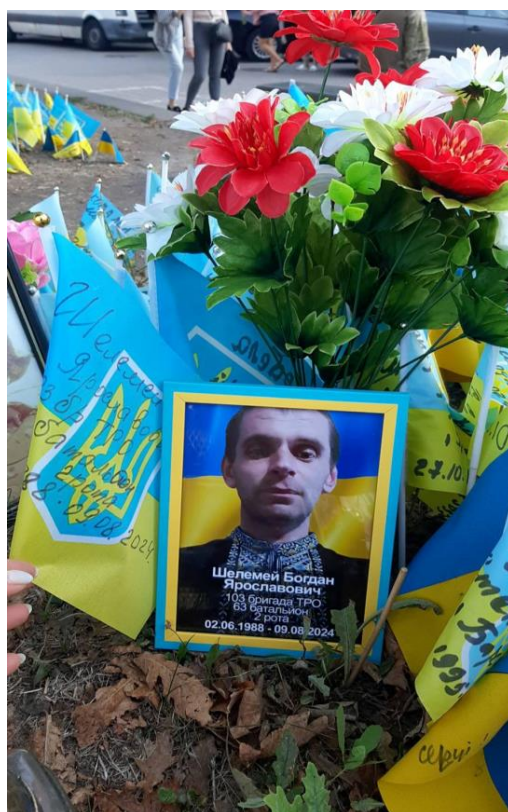
Герой похований у селі Тудорковичі. У Героя залишились батьки: Галина Богданівна і Ярослав Антонович, син Андрій та сестра Марія. Життя героя війни – це яскравий приклад сміливості, патріотизму і самопожертви. Його внесок у перемогу нагадує нам, що свобода та мир мають високу ціну, яку готові сплатити лише найвідважніші. Завдяки таким людям сьогодні ми маємо можливість жити в безпеці та будувати краще майбутнє. Пам'ятати про його подвиг важливо, це надихає наступні покоління творити нову вільну Україну.

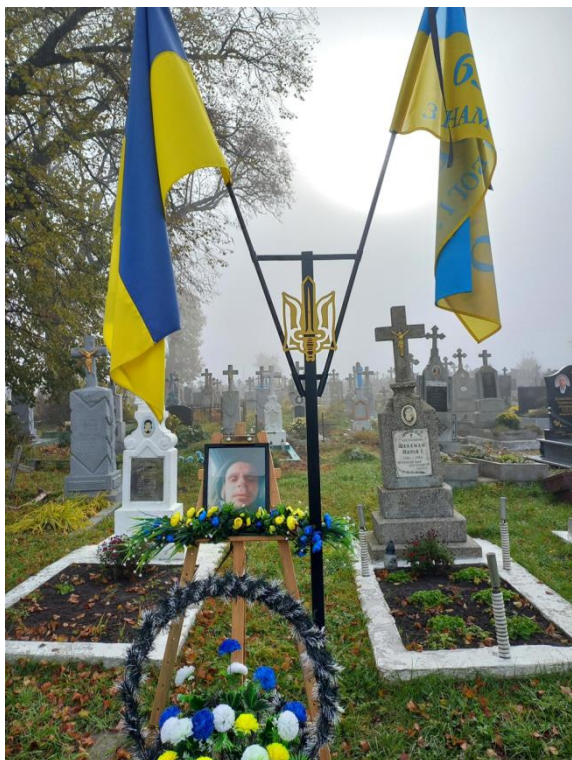
Додатки

ЯКУБОВСЬКИЙ ІВАН АНДРІЙОВИЧ (20.01.1995 – 14.01.2024)

Матеріал підготували: Наталя Бабчук, Вікторія Мартинюк, Станіслав Андріянов, учні 9 класу Ільковицького НВК «ЗШ I-III ступенів-дитячий садок»

Керівник: Костюк Андрій Ярославович, вчитель історії Ільковицького НВК «ЗШ I-III ступенів-дитячий садок»

Жовто-блакитне серце билось
До останнього подиху твого!
Мій рідний СИНУ,
Ти все, що міг зробив для миру,
Ти все зробив для Перемоги
І Ангелом полинув
Високо в небо.
Там воювати вже не треба...
Оксана Якубовська, мама Героя

Якубовський Іван народився 20 січня 1995 року в селі Ільковичі Сокальського району Львівської області. Дитячі роки пройшли в рідному селі. Навчався в Ільковицькому НВК «ЗШ I-III ступенів-дитячий садок» із 1 по 11 клас. Класний керівник Надія Михайлівна Матвійко згадує: «У 2005 році Іван прийшов у 5 клас рідної школи. Добрий та щирий учень, який з самого початку мав недитячу правдивість та відвертість. Життєрадісний та дуже позитивний, мав власну думку та відстоював

свої інтереси. З однокласниками був компанійський, до слухних порад якого завжди дослухалися. Надзвичайно справедливий, у випадку, якщо щось не так, Іван завжди підходив і зауважував, що це неправильно, і так не має бути. Доброзичливий, безвідмовний товариш і вірний друг, відкритий та простий. Так його виховали в сім'ї: не кривити душею, відверто казати правду у вічі і поводитись гідно.

У школі улюбленими предметами були історія, рідна мова та література, фізкультура. Закінчував 11 клас мужнім, сильним та відважним юнаком. Я дякую долі, що дала мені такого учня. В моєму серці і моїй пам'яті він назавжди!»

До повномасштабного вторгнення проживав і працював за кордоном. За місяць до війни в таємниці від родини переїхав в Київ, де розпочав свій шлях боротьби. Спочатку з протестами, вимогами та закликами до мобілізації та повної готовності до війни, а тоді зранку 24 лютого добровільно пішов в перший військкомат. На своїй сторінці у Facebook писав: «Дорога родинно і всі близькі до мене, я вас всіх люблю, але в мене немає часу на вас. Все найщиріше і найбільше кохання я присвячую УКРАЇНІ».

Його найкращий друг Максим Матвійко писав: «Я дякую долі, яка познайомила мене з тобою більше двадцяти років тому і зробила нас друзями, справжніми друзями. Найголовніше в дружбі – це довіра і взаємодопомога. Друг завжди прийде на допомогу та ніколи не підведе. І ці слова сказані про тебе, друже мій. Я ніколи не забуду останній період нашого спілкування перед війною. Ти для мене відкрився із зовсім іншого боку. Це був не той Іван, якого я знав раніше. Переді мною був юнак, в очах якого я бачив велику жагу до життя, до пізнання чогось нового, до самовдосконалення. Я не забуду, як ми ходили з тобою на пошту, ти забирав книги. І це не прості книги були. Вони були про історію України, книга "Справа Василя Стуса", книга "Мистецтво мріяти", яку ти дав мені, і я збережу її як пам'ять про тебе. Я тоді не міг зрозуміти, чому тобі подобається таке читати, але пізніше, коли я зрозумів, наскільки сильно ти любиш свою Батьківщину, все стало для мене зрозумілим».

Був призваний на військову службу по мобілізації 25 лютого 2022 року Деснянським районним у місті Києві ТЦК та СП, ніс службу гранатометником аеромобільного відділення військової частини А4350. Потім була 95 бригада і оборона Макарова. Далі 46 бригада, навчання і визволення Херсонської області, штурми на Донецькому напрямку і важке вогнепальне поранення під Соледаром в грудні 2022. Переніс декілька операцій і пройшов довгу реабілітацію. В жовтні 2023 року, незважаючи на рекомендації лікарів та прохання родини бути вдома і продовжувати лікування, повернувся в 46 бригаду, де воював в запеклих боях на Донецькому напрямку. 14 січня 2024 року біля населеного пункту Мар'їнка, рятуючи життя своїх побратимів був смертельно поранений FPV дроном. До останнього залишався вірним Військовій Присязі та Українському народу

22 січня 2024 року громада Сокаля і довколишніх сіл зустріла тіло Героя Івана Якубовського біля храму св. ап. Петра і Павла. Після цього траурна колона попрямувала в с.Ільковичі до рідного дому загиблого захисника. Поховали Івана 23 січня 2024 р. в рідному селі Ільковичі на місцевому кладовищі. У Героя залишилися батьки та старший брат із сім'єю.

Його побратим Віктор Паляниця у соціальній мережі Facebook написав:

« З Іваном знайомий з першого дня вторгнення, їхали в одному автобусі з Києва в Житомир. В столиці він опинився не випадково- приїхав мітингувати під органи влади, хотів домогтись готовності влади і народу до війни. Тому і застав вторгнення в Києві і призвався в першому ліпшому воєнкоматі (так ми і зустрілися). Потім був довгий шлях: Макарів - Херсонщина - Донеччина - Запорізький напрямок – Донеччина... Іван був людиною дії: його гасла до вторгнення підтверджувались діями після вторгнення. (хочу зазначити що він до цього не служив в армії і не був військовозобов'язаним). Втрачаємо найкращих людей, які дійсно змінюють історію і життя країни на краще. Вічна пам'ять Герою!»

За час проходження служби зарекомендував себе виключно з позитивної сторони, користувався авторитетом серед побратимів. Мав високий рівень мотивації до військової служби. 17 квітня 2023 року нагороджений Відзнакою МО України медаллю «За поранення»(важке)(наказ Міністра оборони України О.Резнікова від 17.04.2023р.№434. 14 лютого 2024р. нагороджений Почесним нагрудним знаком «Золотий хрест»(посмертно) (наказ Головнокомандувача Збройних Сил України О.С. Сирського)

23 травня 2024 р. нагороджений орденом «Почесний громадянин Сокальської міської територіальної громади» та орденом «За мужність» (посмертно)указом Президента України В.Зеленського.

Вічна пам'ять та Шана Герою України навіки віків. Назавжди!

Додатки

1. ПОЕЗІЯ, ПРИСВЯЧЕНА ІВАНУ ЯКУБОВСЬКОМУ

Вірш-посвята Ангелу- Герою Івану Якубовському.

Світла пам'ять Герою!	До ворогів тільки зло.
Світлою була й душа.	Вогник любові залишив
В тебе в руках, Сину, зброя.	Всім землякам назавжди!
Серце з любові й добра.	Стяг України колише
Справжній Герой України!	Вічний твій спокій земний.
Мало тепер таких є.	Ангел Ваш Син тепер, мамо.
Якби не ти, Українець?	Молиться з Богом за нас.
Чи ж би ми зараз жили?	Вірний Син свОго народу
Вічно в серцях наших будеш.	З вогником вічним в очах.
Житимеш, Сину, в віках!	Кріпості, Боже, родині,
Мужній, розумний, красивий	Миру душевного дай!
І Незалежний, як птах!	А за Героя, за Сина,
Серце гаряче в любові	Низько вклоняємось Вам.
В тебе, Іванку, було.	Героям Слава! Смерть ворогам!
Страху ніякого в тобі!	

27.07.2024р.

Зоряна Манашинська, місцева поетеса

***

Український Прапор був, як оберіг.
Довгу з ним дорогу Ти пройти зумів.
Ти найкращим Сином в Батьківщини
був.

Ту злощасну долю на плечах тягнув.
Ти був нездоланий, як і Прапор наш,
Ти був невблаганий до війни й
образ.

Страшно було, Сину. Перший ти у
стрій.

Друзів не покинув. Першим ти у бій.
Ліг у домовину. Хто б подумать міг?
Був найкращим Сином. Був і є для
всіх.

Стяг під небом в'ється Ангелу з
небес.

Серце мами б'ється. Син її воскрес.

Ти за Україну серденько віддав.

24.08.2024р.

Зоряна Манашинська, місцева поетеса

Молодим полинув у небесний край.
Там тобі є добре. Боже заслужив.
Ти не плач, матусю. Гідний в тебе
Син.

Прапор України одягни, як Син.
Поклади на плечі і зігрійся ним.
Все твій Син се бачить. Віджене журу,
Обійме тихенько, витре він сльозу.

Ти не плач, матусю. Я ще прилечу.
Пташкою прилину, розбуджу бігом.

Сяду на калину під твоє вікно,
Гляну в очі милі, ніжні, дорогі;

Ти відчуєш, мамо, серденьком своїм.
Знов лечу до себе. В небі вже мій дім.

/ Вірш, написаний зокрема, Івану
Якубовському. /

Вічний спокій тобі, Сину.

Низький уклін мамі.

НАЙБІЛЬШЕ ЛЮБИВ УКРАЇНУ...

Він на Майдані

в лютому стояв. Владу хотів хоч якось розбудити.

- Буде війна! - молив, просив, кричав.

- Спати не час, а треба щось робити.

За кордоном новину почув, що московит іде на нас війною
Бандерівцем він, патріотом був, пішки прийшов, щоб взяти в руки зброю.

Був воїном іще з дитячих літ. Здавалося, що знає, він дитина.

Мріяв змінити весь цей грішний світ, і щоб розквітла рідна Україна.

Син завжди і в усьому перший був. Веселий, шустрий, настрій міг підняти.

Все бачити хотів, все чув і ніби поспішав він підростати

В школі усі предмети на відмінно, багато друзів біля себе мав.

В музичній школі вчився він сумлінно, книги розумні в захваті читав.

Стуса поезію напам'ять мріяв знати, мовою рідною завжди розмовляв
просив пісень московських не співати, жив по совісті й багато друзів мав.

Завжди казав:

- Все у нас добре буде.

Не тим шляхом колись нас повели.

Просив, щоб в єдності прозріли люди і рідну Україну берегли.

Здобув освіту, жив і працював. Планів і мрій в нього було багато.

Такий дорослий, самостійний став, мріяв про сім'ю, щоб бути татом....

Жив по совісті, трудився, працював. Мріяв заробити, на ноги стати.

Руки золоті до всього мав, людям не відмовляв допомагати.

Пішки йшов з Польщі Україну боронити.
 З плакатом під Верховною радою став.
 Хотів народ і владу розбудити. Ворог іде, щоб кожен зброю взяв.
 Волонтером був, хлопцям допомагав. Вночі ходив мости охороняти.
 А потім рішення прийняв- на Схід іти країну захищати
 В гарячих точках, на нулю він воював.
 Не звик на холод, спеку нарікати.
 - Все в мене добре!
 Так мені казав і в нашу перемогу вірив свято.
 Хотів щоб геть пішло вороже зло. Всі повернулися живі і здорові.
 Щоб мирним небо над кожним було і не чули чужинської мови.
 - Загинув!
 Чорний ворон закричав. Звістку страшну приніс у нашу хату.
 Не вірила, що Ангелом син став. Героїв вже на небі так багато.
 За Україну Він життя віддав. За рідну мову, яку хотів чути.
 Мій син Іванко Ангелом вже став. Не вірю досі, що це може бути.
 Книжки з віршами Стуса залишились, пісні які не встиг син доспівати.
 Господи, чи мало я молилась, що сина в мене вирішив забрати.
 На цвинтарі лежить між прапорів портрет Іванка, під ним смерті дата.
 Він мало жив, але багато так зробив -до віку люди будуть пам'ятати.
Соломія Українець

Додатки

Фото 1, 2. Дитячі роки.
 ~

Фото 3. З братом

Фото 4-9. Із соцмережі. На реабілітації

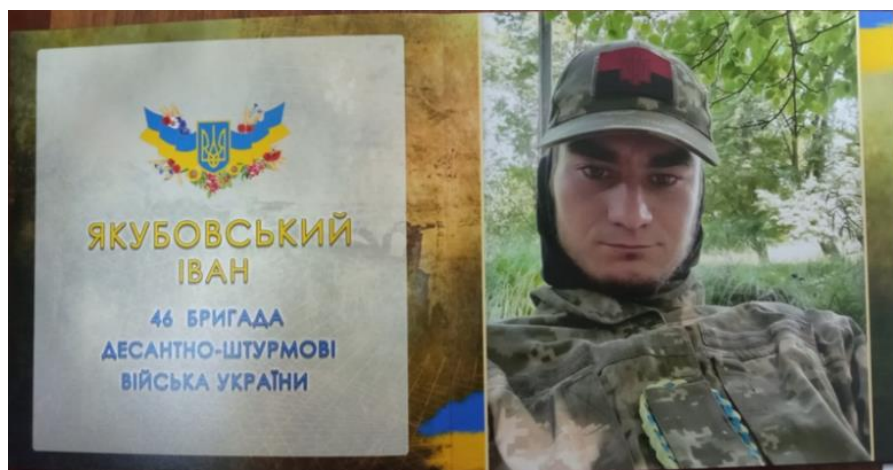
Фото 10-17. Військові будні

Фото 18. Мати героя отримала нагороду для школи

Фото 19. Подаровані речі Оксаною Якубовською

ЯЦЕНКО СЕРГІЙ ІВАНОВИЧ
(03.07.1964 – 07.07.2024)

Народився 03 липня 1964 року у с. Балки Василівського району Запорізької області.

08.11.2019 р пішов за контрактом на службу у військову частину А-3488, 24 окремий штурмовий батальйон "Айдар" на посаді стрільця.

Протягом п'яти років приймав участь у захисті Батьківщини на Луганському та Донецькому напрямках. Ніс службу на таких позиціях, як Первомайськ, Соледар, Гранітне, Вугледар, Волноваха, Анадолю, Кліщіївка.

Під час повномасштабного вторгнення родина Яценків вимушено переїхала у Сокаль, тут зараз і проживають.

З 2022 року Сергій Яценко ніс службу на Донецькому напрямку біля населеного пункту Новогригорівка, згодом на Бахмутському напрямку, тримав оборону Бахмуту та Часового Яру, приймав участь у звільненні Кліщіївки.

Отримав поранення, лікарі боролися за його життя, але, на жаль, врятувати Сергія ЯЦЕНКА не вдалося.

У Захисника залишилися дружина, 4 дітей та 6 онуків. Обидва сини проходять службу в ЗСУ та Прикордонній службі. Похований на Алеї Слави у м. Сокаль.